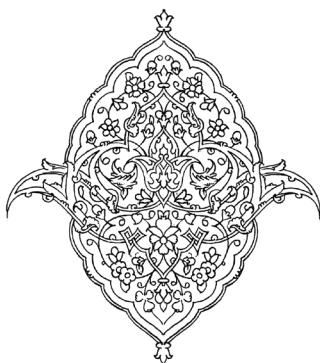

فهرست

مقدمه	۵
آیات و روایات	۹
امام مهدی <small>علیه السلام</small> در قرآن کریم	۱۰
بشارت به آمدن مهدی <small>علیه السلام</small>	۱۵
معرفت به امام	۲۱
فرازی از زیارت آل یاسین	۲۸
نیاز به امام	۳۲
علم امام	۳۷
نصب امام از طرف خدا	۴۳
عصر غیبت	۴۵
انتظار فرج	۵۸
قطعی بودن ظهور	۶۲
دعا برای ظهور	۶۹
مسائل بعد از ظهور	۷۳
دولت کریمه	۹۴
سخنان امام مهدی <small>علیه السلام</small>	۹۷
صلوات بر ولی امر المنتظر <small>علیه السلام</small>	۱۰۲
اشعار	۱۰۵

مقدمه

انسان فطرتاً خواهان امام است و بشر در طول تاریخ در جستجوی یک انسان کامل بوده است تا با تبعیت از او نقائص و کمبودهای حیاتی خود را تکمیل نماید. به حکم عقل این انسان کامل باید بصیر و امین باشد، یعنی راه‌شناس و خیرخواه باشد؛ هم راه را به اشتباه نرود و هم خودخواه و منفعت‌طلب نباشد، لذا ما می‌گوییم پیامبر و امام باید معصوم باشند.

خداوند حکیم یازده امام را به بشر عرضه کرد اما به ساحت اقدسشان بی‌حرمتی‌ها رواداشتند و همه را کُشتند. چون بشر از امام حق اعراض کرد و رو به امام باطل رفت خداوند هم آخرین حجت خود را از نظر مردم غایب ساخت.

حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف دوازدهمین امام معصوم منصوب از جانب خداست که در پناه خدای سبحان، زنده و از نظرها غایب است، و روزی که خداوند اراده فرماید ظاهر می‌شود و زمین را از عدل و داد پُر می‌کند چنان‌که از جور و ستم پُر شده باشد.

جزوه‌ای که پیش روی شماست مجموعه‌ای از آیات و روایات و ادعیه در زمینه امامت و مسائل مربوط به ظهور منجی عالم بشریت، امام مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف می‌باشد و در انتها نیز چند قطعه شعر در وصف آن امام بزرگوار آورده‌ایم. امیدواریم این مختصر مورد قبول حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف قرار گیرد.

مِنْ اللَّهِ التَّوْفِيقُ وَ عَلَيْهِ التَّكْلَانُ

دفتر امور فرهنگی

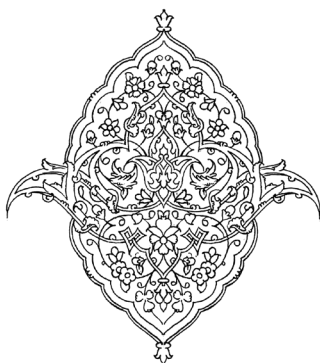
بنیاد خیریّه الزّهراء ع

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَبِيلَ اللَّهِ الَّذِي مَنْ سَلَكَ غَيْرَهُ هَلَكَ

سلام بر تو ای راه خدا که هر کس به غیر آن راه رود به هلاکت
رسد.

مفاتیح الجنان، زیارت صاحب الامر.

آیات متعددی از قرآن کریم درباره ظهور حضرت مهدی تفسیر و تأویل شده است که علما و محققین در کتابهای خود جمع‌آوری کرده‌اند. روایات و احادیث هم در این زمینه در نهایت کثرت است. مجموعه‌ای از آیات و روایات درباره مسئله امامت، بخصوص امام مهدی در این جزوه فراهم شده که در چند بخش ارائه می‌گردد.

آیات و روایات

امام مهدی علیه السلام در قرآن کریم

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ
وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ.

او کسی است که پیامبرش را با هدایت و دین حق فرستاد تا آن را
بر همه ادیان غالب گرداند، هر چند مشرکان خوش ندارند.

(توبه/۳۳)

فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعاً إِنَّ اللَّهَ عَلَى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

در اعمال خیر بر یکدیگر پیشی گیرید، هر جا که باشید خداوند
همه شما را می آورد زیرا او بر هر کاری تواناست.

(بقره/۱۴۸)

در روایتی امام باقر علیه السلام بعد از ذکر این جمله: «أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ
بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعاً» فرمود: يَعْنِي أَصْحَابَ الْقَائِمِ، الثَّلَاثِمِائَةِ وَ
الْبِضْعَةِ عَشَرَ رَجُلًا قَالَ وَهُمْ وَاللَّهِ الْأُمَّةُ الْمَعْدُودَةُ قَالَ يَجْتَمِعُونَ وَ
اللَّهُ فِي سَاعَةٍ وَاحِدَةٍ قَزَعُ كَقَزَعِ الْخَرِيفِ.

منظور اصحاب قائم علیه السلام هستند که متجاوز از سیصد و ده نفر مردند.
فرمود: به خدا سوگند! آنها را در یک ساعته که در یک ساعت همگی
جمع می شوند مانند پاره های ابرپائیز (که گردهم جمع می شوند).

(تفسیر نورالثقلین، جلد ۱، صفحه ۱۳۹)

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: هُمْ آلُ مُحَمَّدٍ يَبْعَثُ اللَّهُ مَهْدِيَهُمْ بَعْدَ جَهْدِهِمْ فَيُعِزُّهُمْ وَيُذِلُّ عَدُوَّهُمْ.

امیرالمؤمنین عليه السلام فرمود: اینان آل پیغمبرند که خداوند مهدی آنها را بعد از رنج فراوانی که برده‌اند برمی‌انگیزد تا آنها را عزیز و دشمنانشان را ذلیل گرداند.

(تفسیر نورالثقلین، جلد ۴، صفحه ۱۱۰)

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: لَتُعْطِفَنَّ الدُّنْيَا عَلَيْنَا بَعْدَ شِمَاسِهَا عَطَفَ الصُّرُوسِ عَلَى وَلَدِهَا وَتَلَا عَقِيبَ ذَلِكَ: وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ.

امیرالمؤمنین عليه السلام فرمود: دنیا پس از سرکشی به ما روی نهد مانند ماده شتر بدخو که به بچه خود مهربان گردد، سپس این آیه را تلاوت فرمود: وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ...

(نهج البلاغه، حکمت ۲۰۰)

عَنِ الْبَاقِرِ عليه السلام أَنَّ ذَلِكَ يَكُونُ عِنْدَ خُرُوجِ الْمَهْدِيِّ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ عليه السلام فَلَا يَبْقَى أَحَدٌ إِلَّا أَقْرَبَ مُحَمَّدٍ صلى الله عليه وآله وسلم.

امام باقر عليه السلام در تفسیر آیه فرمود: وعده‌ای که در این آیه است به هنگام ظهور مهدی از آل محمد عليه السلام صورت می‌پذیرد، در آن روز هیچ‌کس در روی زمین نخواهد بود مگر اینکه اقرار به حقانیت محمد صلى الله عليه وآله وسلم می‌کند.

(تفسیر صافی، جلد ۲، صفحه ۳۳۸)

وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ.

ما می‌خواستیم بر کسانی که در زمین به ناتوانی کشیده شده‌اند منت نهیم و آنان را پیشوایان (مردم) و وارثان (زمین) قرار دهیم.

(قصص/۵)

امام علی بن موسی الرضا علیه السلام در جواب سؤال از آیه «أَيُّنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعاً» فرمود: وَذَلِكَ وَاللَّهِ أَنْ لَوْ قَدْ قَامَ قَائِمُنَا يَجْمَعُ اللَّهُ إِلَيْهِ شِيعَتَنَا مِنْ جَمِيعِ الْبُلْدَانِ.

به خدا سوگند! هنگامی که قائم ما ظهور کند خداوند شیعیان ما را از تمام شهرها گرد او جمع می کند.

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ.
و در زبور بعد از تورات نوشتیم که زمین را بندگان شایسته ما به ارث خواهند برد.

(انبیاء/۱۰۵)

عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ علیه السلام قَالَ: قَوْلُهُ عَزَّوَجَلَّ «أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ» هُمْ أَصْحَابُ الْمَهْدِيِّ فِي آخِرِ الزَّمَانِ.

امام باقر علیه السلام فرمود: بندگان صالحی را که خداوند در این آیه به عنوان وارثان زمین یاد می کند یاران مهدی علیه السلام در آخر الزمان هستند.

(تفسیر برهان، جلد ۳، صفحه ۸۴۸)

عَنْ حَنَانِ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ علیه السلام قَالَ: سَأَلْتُهُ عَنْ قَوْلِ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ: «إِنْ نَشَأْ نُنْزِلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ آيَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِعِينَ»، قَالَ نَزَلَتْ فِي قَائِمِ آلِ مُحَمَّدٍ علیه السلام يُنَادِي بِاسْمِهِ مِنَ السَّمَاءِ.

حنان بن سدید گوید: از امام باقر علیه السلام درباره این سخن خدای عزوجل: «اگر بخواهیم معجزه‌ای از آسمان بر آنان نازل می کنیم که خاضعانه در برابر آن گردن نهند» پرسیدم، فرمود: این آیه درباره قائم آل محمد علیه السلام نازل شده است که او را از آسمان به اسم ندا می کنند.

تأویل الآيات الظاهرة، صفحه ۳۸۴.

وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعاً وَكَرْهاً.

هر که در آسمان ها و زمین است از روی رغبت یا کراهت در برابر او تسلیمند.

(آل عمران/۸۳)

عَنْ أَبِي الْجَارُودِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام فِي قَوْلِهِ عَزَّوَجَلَّ «الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ» الْآيَةَ قَالَ هَذِهِ لِأَلِ مُحَمَّدٍ الْمَهْدِيِّ وَأَصْحَابِهِ يُمَلِّكُهُمُ اللَّهُ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَعَارِبَهَا وَيُظْهِرُ الدِّينَ وَيُمِيتُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ بِهِ وَبِأَصْحَابِهِ الْبِدْعَ وَالْبَاطِلَ كَمَا أَمَاتَ السَّفَهَةُ الْحَقَّ حَتَّى لَا يُرَى أَثَرُ مِنَ الظُّلَمِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ.

ابی الجارود گوید: امام باقر عليه السلام فرمود: این آیه درباره آل محمد است حضرت مهدی و یاران او که خداوند آنها را مالک شرق و غرب زمین می کند و دین را غالب می گرداند و به وسیله او و یارانش هر بدعت و باطلی را نابود می کند همان گونه که سفيهان حق را از میان برده باشند، و آنچنان می شود که اثری از ظلم دیده نمی شود و آنها امر به معروف و نهی از منکر می کنند.

(تفسیر نورالثقلین، جلد ۳، صفحه ۵۰۶)

عَنْ رِفَاعَةَ بْنِ مُوسَى قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام يَقُولُ «وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعاً وَكَرْهاً» قَالَ إِذَا قَامَ الْقَائِمُ عليه السلام لَا تَبْقَى أَرْضٌ إِلَّا نُودِيَ فِيهَا بِشَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ.

رفاعة بن موسی نقل کرده که از حضرت صادق عليه السلام شنیدم که در تفسیر آیه: «وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعاً وَكَرْهاً» می فرمود: هنگامی که قائم عليه السلام قیام کند جایی در روی زمین باقی نمی ماند مگر اینکه در آنجا صدای «أَشْهَدُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ» بلند می شود.

(تفسیر کنزالدقائق، جلد ۳، صفحه ۱۵۳)

اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا.

بدانید خداوند زمین را بعد از مرگ آن زنده می کند.

(حدید/۱۷)

عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ نَزَلَتْ فِي الْقَائِمِ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ، هُوَ وَاللَّهُ الْمُضْطَرُّ إِذَا صَلَّى فِي الْمَقَامِ رَكْعَتَيْنِ وَدَعَا اللَّهَ فَأَجَابَهُ وَ يَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُهُ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ.

امام صادق علیه السلام در تفسیر آیه فرمودند: این آیه دربارهٔ قائم آل محمد علیه السلام نازل شده است، به خدا سوگند! مضطر اوست، زمانی که در مقام ابراهیم دو رکعت نماز به جا می‌آورد و دست به درگاه خدای تعالی برمی‌دارد، خداوند دعای او را اجابت می‌کند و ناراحتی‌ها را از بین می‌برد و او را خلیفه روی زمین قرار می‌دهد.

تفسیر قمی، جلد ۲، صفحه ۱۲۹.

عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي قَوْلِ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ اَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَالَ يُحْيِيهَا اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ بِالْقَائِمِ عَلَيْهِ السَّلَامُ بَعْدَ مَوْتِهَا (يَعْنِي) بِمَوْتِهَا كُفْرَ أَهْلِهَا وَالْكَافِرُ مَيِّتٌ.

امام باقر علیه السلام در تفسیر آیه فرمود: خدای عزوجل زمین را به وسیلهٔ قائم علیه السلام زنده می‌کند بعد از آنکه مُرده باشد و مقصود از مُردن زمین، کفر اهل آن است و کافر همان مُرده است.

(کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۶۶۸)

الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَآمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ.

آنان که هر گاه در زمین به آنها قدرت دهیم نماز را بر پا می‌دارند و زکات می‌دهند و امر به معروف و نهی از منکر می‌کنند و عاقبت کارها در اختیار خداست.

(حج/۴۱)

تذکر: البته منظور از این تفسیر و تاویل‌ها منحصر ساختن مفهوم آیات در یک موضوع خاص نیست بلکه هر یک از آیات مفهوم گسترده‌ای دارد که یکی از مصداق‌های آن، وجود امام مهدی علیه السلام است.

بشارت به آمدن مهدی

السَّلَامُ عَلَى الْمَهْدِيِّ الَّذِي وَعَدَ اللَّهُ بِهِ الْأُمَمَ أَنْ يَجْمَعَ بِهِ الْكَلِمَ وَ
يَلْمَ بِهِ الشَّعْثَ وَيَمْلَأَ بِهِ الْأَرْضَ قِسْطاً وَعَدَلاً وَيُمْكِّنَ لَهُ وَيُنْجِزَ
لَهُ مَا وَعَدَ الْمُؤْمِنِينَ.

سلام بر مهدی همان‌که وعده فرموده خدای عزوجل او را
به امت‌ها که به سبب حضرت، وحدت کلمه ایجاد کند و
پراکندگی‌ها را به هم آورد و زمین را به وسیله او پراز عدل و داد
کند و او را قدرت بخشد و وعده‌ای را که به مؤمنان داده به
دست او عملی سازد.

زاد المعاد، صفحه ۵۴۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْعَسْكَرِيُّ : الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يُخْرِجْنِي مِنَ الدُّنْيَا
حَتَّى أَرَانِي الْخَلْفَ مِنْ بَعْدِي أَشْبَهَ النَّاسِ بِرَسُولِ اللَّهِ خُلُقاً وَخُلُقاً
يَحْفَظُهُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى فِي غَيْبَتِهِ ثُمَّ يُظْهِرُهُ فَيَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدَلاً وَ
قِسْطاً كَمَا مِلْتُ جَوْرًا وَظُلماً.

امام عسکری فرمود: حمد خدای را که مرا از دنیا نبرد تا آن‌که
جانشینم را به من نشان داد، او از نظر آفرینش و خلق و خوی
شبه‌ترین مردم به رسول خداست، خدای تعالی او را در غیبتش
حفظ فرماید سپس او را آشکار نماید، او زمین را پراز عدل و داد
کند همچنان‌که پراز جور و ستم شده باشد.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۰۹.

عَنْ عَبْدِ الْعَظِيمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْحَسَنِيِّ قَالَ: قُلْتُ لِمُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ
 بْنِ مُوسَى عليه السلام يَا مَوْلَايَ إِنِّي لَأَرْجُو أَنْ تَكُونَ الْقَائِمَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ
 مُحَمَّدٍ الَّذِي يَمْلَأُ الْأَرْضَ قِسْطًا وَعَدْلًا كَمَا مُلِئَتْ ظُلْمًا وَجَوْرًا
 فَقَالَ عليه السلام مَا مِنَّا إِلَّا قَائِمٌ بِأَمْرِ اللَّهِ وَهَادٍ إِلَى دِينِ اللَّهِ وَلَكِنَّ الْقَائِمَ
 الَّذِي يُطَهِّرُ اللَّهُ بِهِ الْأَرْضَ مِنْ أَهْلِ الْكُفْرِ وَالْجُحُودِ وَيَمْلَأُ الْأَرْضَ
 قِسْطًا وَعَدْلًا هُوَ الَّذِي يَخْفَى عَلَى النَّاسِ وَلَادَتُهُ وَيَغِيبُ عَنْهُمْ
 شَخْصُهُ وَيَحْرُمُ عَلَيْهِمْ تَسْمِيَتُهُ وَهُوَ سَمِيُّ رَسُولِ اللَّهِ وَكُنْيَتُهُ وَ
 هُوَ الَّذِي تُطَوَّى لَهُ الْأَرْضُ وَيَذَلُّ لَهُ كُلُّ صَعْبٍ يَجْتَمِعُ إِلَيْهِ مِنْ
 أَصْحَابِهِ عِدَّةُ أَهْلِ بَدْرِ ثَلَاثِمِائَةٍ وَثَلَاثَةُ عَشَرَ رَجُلًا مِنْ أَقَاصِي
 الْأَرْضِ وَذَلِكَ قَوْلُ اللَّهِ: «أَيُّنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ
 اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ» فَإِذَا اجْتَمَعَتْ لَهُ هَذِهِ الْعِدَّةُ مِنْ أَهْلِ
 الْإِخْلَاصِ أَظْهَرَ اللَّهُ أَمْرَهُ فَإِذَا كَمَلَ لَهُ الْعَقْدُ وَهُوَ عَشْرَةُ آلَافٍ
 رَجُلٍ خَرَجَ بِإِذْنِ اللَّهِ فَلَا يَزَالُ يَقْتُلُ أَعْدَاءَ اللَّهِ حَتَّى يَرْضَى عَزَّوَجَلَّ
 قَالَ عَبْدُ الْعَظِيمِ فَقُلْتُ لَهُ يَا سَيِّدِي فَكَيْفَ يَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ قَدْ
 رَضِيَ؟ قَالَ يُلْقَى فِي قَلْبِهِ الرَّحْمَةُ فَإِذَا دَخَلَ الْمَدِينَةَ أَخْرَجَ اللَّاتَ
 وَالْعُزَّى فَأَحْرَقَهُمَا.

عبدالعظیم حسنی گوید: به امام جواد علیه السلام عرض کردم: امیدوارم شما قائم اهل بیت محمد باشید کسی که زمین را پر از عدل و داد نماید همچنان که آکنده از ظلم و جور شده باشد. فرمود: ای ابوالقاسم! هیچ يك از ما نیست جز آنکه قائم به امر خدای تعالی و هادی به دین الهی است اما قائمی که خدای تعالی به توسط او زمین را از اهل کفر و انکار پاک سازد و آن را پر از عدل و داد نماید کسی است که ولادتش بر مردم پوشیده و شخصش از ایشان نهان و بردن نامش حرام است، و او همانم و هم کنی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم است و او کسی است که زمین برایش در پیچیده شود و هر دشواری برایش هموار گردد و از اصحابش سیصد و سیزده تن به تعداد اصحاب بدر از دورترین نقاط زمین به گرد او فراهم آیند و این همان قول خدای تعالی است که فرمود: «هر جا که باشید خداوند همه شما را می آورد زیرا او بر هر کاری تواناست. بقره/۱۴۸» و چون این تعداد از اهل اخلاص به گرد او فراهم آیند خدای تعالی امرش را ظاهر سازد و چون شماره آنها یک عقد که عبارت از ده هزار مرد باشد کامل شود به اذن خدای تعالی قیام کند و دشمنان خدا را بکشد تا خدای عزوجلّ خشنود گردد. عبدالعظیم گوید عرض کردم: ای سرورم چگونه می داند که خدای تعالی خشنود گردیده است؟ فرمود: در قلبش رحمت می افکند و چون به مدینه درآید لات و عزی را بیرون کشیده و آن دو را بسوزاند.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: مَعَاشِرَ النَّاسِ إِنِّي نَبِيٌّ وَعَلَى وَصِيٍّ إِلَّا إِنْ خَاتَمَ الْأَيْمَةَ مِنَّا الْقَائِمُ الْمَهْدِيُّ إِلَّا إِنَّهُ الظَّاهِرُ عَلَى الدِّينِ، ... إِلَّا إِنَّهُ قَدْ بَشَّرَ بِهِ مَنْ سَلَفَ بَيْنَ يَدَيْهِ إِلَّا إِنَّهُ الْبَاقِي حُجَّةً وَلَا حُجَّةَ بَعْدَهُ وَلَا حَقَّ إِلَّا مَعَهُ وَلَا نُورًا إِلَّا عِنْدَهُ.

پیامبر اکرم ﷺ در فرازی از خطبه غدیر فرمود: ای گروه مردم! من نبی ام و علی وصی من است، بدانید که خاتم امامان، مهدی قائم از ماست، بدانید که او بر تمامی ادیان چیره خواهد شد، بدانید او از ستمکاران انتقام خواهد گرفت، ... بدانید! اوست که پیشینیان به وجود او بشارت داده‌اند، اوست که به عنوان حجت باقی می ماند و بعد از او حجتی نیست. هیچ حقی نیست مگر همراه او و هیچ نوری نیست مگر نزد او.

الاحتجاج، جلد ۱، صفحه ۶۴.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يُوَاطِئُ اسْمَهُ اسْمِي وَخُلُقُهُ خُلُقِي يَمْلَأُهَا قِسْطًا وَعَدْلًا.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: مردی از اهل بیت من خواهد آمد که اسم او مطابق اسم من و خلق و خوی او چون خلق و خوی من باشد، زمین را از قسط و عدل پر می کند.

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۷۱.

عَنِ الْأَصْبَغِ بْنِ نُبَاتَةَ قَالَ بَيْنَا نَحْنُ ذَاتَ يَوْمٍ حَوْلَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيٍّ (ع) فِي الْمَسْجِدِ الْكُوفَةِ إِذْ قَالَ: ... لَيَأْتِيَنَّ عَلَيْهِ زَمَانٌ يَكُونُ مُصَلَّى الْمَهْدِيِّ مِنْ وَلَدِي.

أصبغ بن نباته گوید: روزی در مسجد کوفه حضور امیرالمؤمنین علی (ع) بودیم، فرمود: زمانی بر این مسجد بیاید که مکان نماز مهدی از فرزندان من خواهد بود.

امالی صدوق، صفحه ۲۲۸.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: إِذَا نَادَى مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ أَنَّ الْحَقَّ فِي آلِ مُحَمَّدٍ، فَعِنْدَ ذَلِكَ يَظْهَرُ الْمَهْدِيُّ عَلَى أَفْوَاهِ النَّاسِ، وَيَشْرَبُونَ حُبَّهُ، فَلَا يَكُونُ لَهُمْ ذِكْرُ غَيْرِهِ.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: هنگامی که نداکننده‌ای از آسمان ندا دهد که حق در آل محمد علیه السلام است در آن هنگام نام مهدی بر سر زبان‌های مردم می‌افتد و دلشان از محبت او لبریز می‌شود و جز حرف او در میانشان حرف دیگری نمی‌ماند.

التشريف بالمنن في التعريف بالفتن، صفحة ۱۲۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْحُسَيْنُ عليه السلام: مِمَّا اثْنَا عَشَرَ مَهْدِيًّا أَوَّلُهُمْ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ وَآخِرُهُمُ التَّاسِعُ مِنْ وَلَدِي وَهُوَ الْإِمَامُ الْقَائِمُ بِالْحَقِّ يُحْيِي اللَّهُ بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَيُظْهِرُ بِهِ دِينَ الْحَقِّ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ.

امام حسین علیه السلام فرمود: از ما خاندان دوازده مهدی خواهد بود اولین آنها امیرالمؤمنین علی بن ابیطالب علیه السلام و آخرین آنها نهمین از فرزندان من است او امام قائم به حق است خداوند به وسیله او زمین را پس از موت زنده کند و به دست او دین حق را بر همه ادیان چیره گرداند اگرچه مشرکان را ناخوش آید.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۳۱۷.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْأَيُّمَةُ بَعْدِي اثْنَا عَشَرَ عَدَدَ شُهُورِ الْحَوْلِ وَمِمَّا مَهْدِيُّ هَذِهِ الْأُمَّةِ لَهُ هَيْبَةُ مُوسَى وَبَهَاءُ عِيسَى وَحُكْمُ دَاوُدَ وَصَبْرُ أَيُّوبَ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: امامان پس از من دوازده نفرند به عدد ماههای سال، و مهدی این امت از ماست، از برای اوست هیبت موسی علیه السلام و بهاء عیسی علیه السلام (در زیبایی صورت) و حکم داود و صبر ایوب.

کفایة الأثر، صفحة ۴۳.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): أَمَا تُحِبُّونَ أَنْ يُظْهَرَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى الْحَقُّ وَالْعَدْلُ فِي الْبِلَادِ وَيَجْمَعَ اللَّهُ الْكَلِمَةَ وَيُؤَلِّفَ اللَّهُ بَيْنَ قُلُوبٍ مُخْتَلِفَةٍ وَلَا يَعْصُونَ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ فِي أَرْضِهِ وَتُقَامَ حُدُودُهُ فِي خَلْقِهِ وَيَرُدَّ اللَّهُ الْحَقَّ إِلَى أَهْلِهِ فَيُظْهَرَ حَقِّي لَا يَسْتَحْفِي بِشَيْءٍ مِنَ الْحَقِّ مَخَافَةَ أَحَدٍ مِنَ الْخَلْقِ.

امام صادق (علیه السلام) فرمود: آیا شما دوست ندارید که خدای تبارک و تعالی حق و عدالت را در همه بلاد ظاهر کند و وحدت کلمه پدید آورد و میان دلهای پراکنده الفت دهد و مردم خدا را در روی زمینش نافرمانی نکنند و حدود خدا در میان خلقتش اجرا شود و خدا حق را به اهلش برگرداند و حق آشکار شود تا اینکه هیچ حقی از ترس احدی از مردم پوشیده نگردد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۷۷.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: يَكُونُ عِنْدَ انْقِطَاعِ مِنَ الزَّمَانِ وَظُهُورِ مِنَ الْفِتَنِ رَجُلٌ يُقَالُ لَهُ الْمَهْدِيُّ يَكُونُ عَطَاؤُهُ هَنِئَاءً.

پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) فرمود: در آخر الزمان و موقعی که فتنه‌ها ظاهر شود مردی خواهد بود که او را مهدی گویند، بخشش او گوارا باشد.

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۷۲.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يُوَاطِئُ اسْمُهُ اسْمِي وَخُلُقُهُ خُلُقِي يَمْلَأُهَا قِسْطًا وَعَدْلًا.

پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) فرمود: مردی از اهل بیت من خواهد آمد که اسم او مطابق اسم من و خلق و خوی او چون خلق و خوی من باشد، زمین را از قسط و عدل پر می‌کند.

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۷۱.

معرفت به امام

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: مَنْ مَاتَ وَلَيْسَ لَهُ إِمَامٌ فَمِيتَتُهُ مِيتَةٌ جَاهِلِيَّةٌ وَمَنْ مَاتَ وَهُوَ عَارِفٌ لِإِمَامِهِ لَمْ يَضُرَّهُ تَقَدَّمَ هَذَا الْأَمْرُ أَوْ تَأَخَّرَ.

کسی که بمیرد و امامی نداشته باشد مانند مردم جاهلیت مرده و هر کس بمیرد و معرفت به امام زمان خود داشته باشد تقدّم یا تأخّر امر فرج زبانی به او نمی‌رساند.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۷۲.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَعْرِفْ إِمَامَ زَمَانِهِ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: هر کس بمیرد و امام زمانش را نشناسد به مرگ جاهلیت مرده است.

بحار الانوار، جلد ۳۲، صفحه ۳۳۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْكَاظمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: مَنْ شَكَّ فِي أَرْبَعَةٍ فَقَدْ كَفَرَ بِجَمِيعِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَحَدُهَا مَعْرِفَةُ الْإِمَامِ فِي كُلِّ زَمَانٍ وَأَوَانٍ بِشَخْصِهِ وَنَعْتِهِ.

امام کاظم ﷺ فرمود: هر کس در چهار چیز شک کند به همه آنچه خدای تبارک و تعالی نازل کرده کافر شده است، یکی از آنها معرفت امام است که در هر عصر و زمانی بایستی او را به شخص و صفاتش بشناسد.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۱۳.

قَالَ الْإِمَامُ الْكَاظمُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): إِنَّ رَجُلًا جَاءَ إِلَى سَيِّدِنَا الصَّادِقِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) فَشَكَاَ إِلَيْهِ الْفَقْرَ فَقَالَ لَيْسَ الْأَمْرُ كَمَا ذَكَرْتَ وَمَا أَعْرَفَكَ فَقِيْرًا قَالَ وَاللَّهِ يَا سَيِّدِي مَا اسْتَبَنْتَ وَذَكَرَ مِنَ الْفَقْرِ قِطْعَةً وَالصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) يُكَذِّبُهُ إِلَى أَنْ قَالَ خَبَرَنِي لَوْ أُعْطِيتَ بِالْبَرَاءَةِ مِنْ مِائَةِ دِينَارٍ كُنْتَ تَأْخُذُ قَالَ لَا إِلَى أَنْ ذَكَرَ الْوَفَّ دَنَانِيرَ وَالرَّجُلُ يَحْلِفُ أَنَّهُ لَا يَفْعَلُ فَقَالَ لَهُ مَنْ مَعَهُ سِلْعَةٌ يُعْطَى هَذَا الْمَالُ لَا يَبِيعُهَا هُوَ فَقِيْرٌ؟

امام کاظم (ع) فرمود: مردی خدمت آقای ما امام صادق (ع) آمد و از فقر خود به ایشان شکایت کرد حضرت فرمود: آن طور نیست که شما اظهار می‌کنی، من تو را فقیر نمی‌دانم. آن مرد عرض کرد: به خدا قسم! ای سرورم من روشن نشدم (نفهمیدم چگونه من فقیر نیستم) آنگاه شمه‌ای از فقر خود را بیان کرد و امام او را تکذیب کرد تا اینکه به او فرمود: به من بگو اگر به تو یکصد دینار بدهند تا از ما بیزاری بجویی آیا این کار را می‌کنی؟ عرض کرد: نه، حضرت فرمود: اگر هزاران دینار بدهند چکار می‌کنی؟ و آن مرد قسم می‌خورد که بیزاری نمی‌جویم. حضرت فرمود: آیا کسی که چنین متاعی دارد که به هیچ قیمتی نمی‌فروشد فقیر است؟ بحار الانوار، جلد ۶۴، صفحه ۱۴۷.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): اِعْرِفْ إِمَامَكَ فَإِنَّكَ إِذَا عَرَفْتَ إِمَامَكَ لَمْ يَضُرَّكَ تَقَدَّمَ هَذَا الْأَمْرُ أَوْ تَأَخَّرَ، وَمَنْ عَرَفَ إِمَامَهُ ثُمَّ مَاتَ قَبْلَ أَنْ يَقُومَ صَاحِبُ هَذَا الْأَمْرِ كَانَ بِمَنْزِلَةِ مَنْ كَانَ قَاعِدًا فِي عَسْكَرِهِ.

امام صادق (ع) فرمود: امام زمان خود را بشناس که اگر تو امام زمان خود را شناختی زود یا دیر شدن ظهور امام زبانی به حال تو نخواهد داشت. هر کس امام خویش را بشناسد و پیش از قیام صاحب الامر درگذرد مانند کسی است که در لشکر امام حضور داشته باشد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۷۱.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: الْأَيُّمَةُ بَعْدِي اثْنَا عَشَرَ عَدَدَ نُقْبَاءِ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَحَوَارِي عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: امامان پس از من دوازده نفرند، به تعداد نقبای بنی اسرائیل و حواریین حضرت عیسی علیہ السلام.

اثبات الهداة، جلد ۲، صفحه ۱۶۷.

عَنْ أَحَدِهِمَا عَلَيْهِ السَّلَامُ أَنَّهُ قَالَ: لَا يَكُونُ الْعَبْدُ مُؤْمِنًا حَتَّى يَعْرِفَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالْأَيُّمَةُ كُلُّهُمْ وَإِمَامَ زَمَانِهِ وَيُرَدَّ إِلَيْهِ وَيُسَلِّمَ لَهُ.

یکی از دو امام باقر و صادق علیهما السلام فرمود: بنده خدا مؤمن نباشد تا آنکه خدا و رسولش و همه ائمه و امام زمانش را بشناسد و در امورش به امام زمانش رجوع کند و تسلیمش باشد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۱۸۰.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: مَنْ عَرَفَ إِمَامَهُ كَانَ كَمَنْ كَانَ فِي فُسْطَاطٍ الْمُنتَظَرِ عَلَيْهِ السَّلَامُ.

امام صادق علیہ السلام فرمود: هر کس امام خود را بشناسد مانند کسی است که در خیمه امام منتظر عجل الله تعالی فرجه الشريف باشد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۷۲.

شخصی به نام یونس به امام صادق علیہ السلام عرض کرد: لَوْلَايَ لَكُمْ وَ مَا عَزَفَنِي اللَّهُ مِنْ حَقِّكُمْ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنَ الدُّنْيَا بِحَذَائِيرِهَا؛ این ارادت من به شما و معرفتی که خداوند نسبت به حق شما به من عطا کرده در نظر من از تمام دنیا محبوب تر است، یونس می گوید با گفتن این حرف آثار خشم در چهره امام مشاهده کردم آنگاه امام علیہ السلام فرمود: يَا يُونُسُ قَسْتَنَا بِغَيْرِ قِيَاسٍ مَا الدُّنْيَا وَ مَا فِيهَا هَلْ هِيَ إِلَّا سُدٌّ فَوْرَةٍ أَوْ سَتْرُ عَوْرَةٍ وَ أَنْتَ لَكَ بِمَحَبَّتِنَا الْحَيَاةُ الدَّائِمَةُ؛ ای یونس! درست مقایسه نکردی، آیا دنیا و آنچه در آن است جز شکم سیر کردن و خود را پوشاندن چیز دیگری است؟ در حالی که تو با محبت به ما به یک زندگی جاودانه می رسی.

تحف العقول، صفحه ۳۸۰.

در دعای عدیله می خوانیم: ... ثُمَّ الْحُجَّةُ الْخَلْفُ الصَّالِحُ الْقَائِمُ
الْمُنْتَظَرُ الْمَهْدِيُّ الْمُرْجَى الَّذِي بَقَايُهُ بَقِيَّتِ الدُّنْيَا وَبِئْمْنِهِ رُزْقُ
الْوَرَى وَبُجُودِهِ ثَبَّتَتِ الْأَرْضُ وَالسَّمَاءُ.

سپس حجت خدا جانشین شایسته قائم منتظر مهدی است که مایه
امید عالم است، همان که به بقای او دنیا باقی است و به برکت او به
خلایق روزی می رسد و به وجود او زمین و آسمان برجاست.

زاد المعاد، صفحه ۴۲۳.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): أَمَا لَوْ أَنَّ رَجُلًا قَامَ لَيْلَهُ وَصَامَ نَهَارَهُ وَ
تَصَدَّقَ بِجَمِيعِ مَالِهِ وَحَجَّ جَمِيعَ دَهْرِهِ وَلَمْ يَعْرِفْ وَلَايَةَ وَلِيِّ اللَّهِ
فَيُؤَالِيَهُ وَيَكُونُ جَمِيعُ أَعْمَالِهِ بِدَلَالَةٍ مِنْهُ إِلَيْهِ مَا كَانَ لَهُ عَلَى اللَّهِ
حَقٌّ فِي ثَوَابِهِ وَلَا كَانَ مِنْ أَهْلِ الْإِيمَانِ.

امام باقر (علیه السلام) فرمود: اگر کسی همه شب به نماز برخیزد و هر روز
روزه بدارد و همه مالش را صدقه دهد و پیوسته حج بجا آورد
ولی به ولایت ولی خدا معرفت نداشته باشد تا از او پیروی کند و
همه اعمالش به راهنمایی او باشد، او را بر خدا حق ثوابی نیست
و از اهل ایمان نباشد.

کافی، جلد ۲، صفحه ۱۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): كُلُّ مَنْ دَانَ اللَّهَ بِعِبَادَةٍ يُجَاهِدُ فِيهَا نَفْسَهُ
وَلَا إِمَامَ لَهُ مِنَ اللَّهِ فَسَعْيُهُ غَيْرُ مَقْبُولٍ وَهُوَ ضَالٌّ مُتَحَيِّرٌ وَاللَّهُ
شَانِيٌّ لِأَعْمَالِهِ وَمَثَلُهُ كَمَثَلِ شَاةٍ ضَلَّتْ عَنْ رَاعِيهَا.

امام باقر (علیه السلام) فرمود: هر کس در راه عبادت خدای تعالی خود
را به رنج و زحمت افکند اما امامی از جانب خدا نداشته باشد
کوشش او پذیرفته نشود. گمراه و سرگشته است و خدا کارهای او
را زشت می شمارد و به گوسفندی می ماند که چوپان و رمة خود
را گم کرده باشد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۱۸۳.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: أَشَدُّ مِنْ يَتِيمِ الْيَتِيمِ الَّذِي انْقَطَعَ عَنْ أَبِيهِ يَتِيمٌ يَتِيمٌ انْقَطَعَ عَنْ إِمَامِهِ وَلَا يَقْدِرُ عَلَى الْوُصُولِ إِلَيْهِ.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: یتیم‌تر از کسی که پدرش را از دست داده یتیمی است که از امام زمانش محروم و منقطع گشته و توان وصول به او را ندارد.

بحار الانوار، جلد ۲، صفحه ۲.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ ع: وَاللَّهِ مَا هَلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ وَمَا هَلَكَ مَنْ هَلَكَ حَتَّى يَقُومَ قَائِمُنَا إِلَّا فِي تَرْكِ وَلَا يَتِينَا وَجُحُودِ حَقِّنَا.

امام صادق ع فرمود: به خدا سوگند! پیشینیان شما هلاک نشدند و هیچ کس هم تا زمان قیام قائم ما ع هلاک نشود جز به سبب ترک نمودن ولایت ما و انکار حق ما.

کافی، جلد ۱، صفحه ۴۲۶.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: وَمَنْ أَحَبَّ أَنْ يَلْقَى اللَّهَ وَقَدْ كَمَلَ إِيمَانُهُ وَحَسُنَ إِسْلَامُهُ فَلْيَتَوَالَ الْحُجَّةَ بْنَ الْحَسَنِ الْمُنْتَظَرِ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: هر کس دوست دارد خدا را با ایمان کامل و اسلام نیکو ملاقات کند باید ولایت امام منتظر حضرت حجة بن الحسن ع را قلباً پذیرفته باشد.

بحار الانوار، جلد ۲۷، صفحه ۱۰۸.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ ع: الْإِمَامُ عَلِمَ فِيمَا بَيْنَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ وَبَيَّنَّ خَلْقِهِ فَمَنْ عَرَفَهُ كَانَ مُؤْمِنًا وَمَنْ أَنْكَرَهُ كَانَ كَافِرًا.

امام صادق ع فرمود: امام راهنما بین خدای تعالی و خلقش می‌باشد، کسی که او را بشناسد مؤمن است و کسی که او را انکار نماید کافر است.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۱۲.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ فَوَّضَ إِلَى نَبِيِّهِ ﷺ
فَقَالَ: «مَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا»، فَمَا
فَوَّضَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقَدْ فَوَّضَهُ إِلَيْنَا.

امام صادق علیه السلام فرمود: خدای عزوجل (امرا) به پیامبرش ﷺ
واگذار کرد و فرمود: «آنچه را رسول خدا برای شما آورده بگیرید (و
اجرا کنید) و از آنچه نهی کرده خودداری نمایید. حشر/۷»، آنچه
به رسول خدا ﷺ واگذار نموده، به ما واگذار کرده است.
کافی، جلد ۱، صفحه ۲۶۶.

يَا مَوْلَايَ... فَالْحَقُّ مَا رَضِيتُمُوهُ وَالْبَاطِلُ مَا أَسْخَطْتُمُوهُ وَالْمَعْرُوفُ
مَا أَمَرْتُمْ بِهِ وَالْمُنْكَرُ مَا نَهَيْتُمْ عَنْهُ فَفَنَفْسِي مُؤْمِنَةٌ بِاللَّهِ وَحَدُّهُ لَا
شَرِيكَ لَهُ وَبِرَسُولِهِ وَبِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَبِأَيِّمَةِ الْمُؤْمِنِينَ وَبِكُمْ يَا
مَوْلَايَ أَوْلَكُمْ وَأَخْرِكُمْ وَنُصْرَتِي مُعَدَّةٌ لَكُمْ وَمَوَدَّتِي خَالِصَةٌ لَكُمْ.
مولای من! ... حق همان است که شما پسندیده‌اید، و باطل
همان است که شما ناخوشایند داشته‌اید، و معروف همان است
که شما به آن فرمان داده‌اید، و منکر همان است که شما از آن
نهی کرده‌اید، باری، جان من ایمان دارد به خدای یکتا که شریک
ندارد، و به رسول خدا و به امیر مؤمنان و به شما ای مولای من!
از اوّل تا آخرتان، و یاری من برای شما آماده است، و دوستی من
خالص برای شماست.

قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: عَلَيْكُمْ بِطَاعَةِ أَيْمَتِكُمْ فَإِنَّهُمْ الشُّهَدَاءُ
عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ وَالشُّفَعَاءُ لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ غَدًا.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: بر شما باد به فرمان‌برداری از
امامانتان، زیرا ایشان امروز بر شما گواهانند و فردای قیامت
نزد خدای تعالی شفیعانند.

آتَاكُمْ اللَّهُ مَا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ طَاطًا كُلُّ شَرِيفٍ
لِشَرَفِكُمْ وَبَجَعَ كُلُّ مُتَكَبِّرٍ لِبَطَاعَتِكُمْ وَخَضَعَ كُلُّ جَبَّارٍ
لِفَضْلِكُمْ وَذَلَّ كُلُّ شَيْءٍ لَكُمْ.

خدا به شما (اهل بیت علیهم السلام) چیزها داده که به هیچ یک از
جهانیان نداده است، هر شرافتمندی در برابر شرافت شما سر
فرود آورده و هر متکبری به اطاعت از شما گردن نهاده و هر
جباری در برابر فضل شما خاضع گردیده و هر چیزی در برابر شما
خوار و ذلیل گشته است.

فرازی از زیارت جامعه کبیره

فرازی از زیارت آل یاسین

فَلَوْ تَطَاوَلَتِ الدُّهُورُ وَتَمَادَتِ الْأَعْمَارُ، لَمْ أَزِدْ فِيكَ إِلَّا يَقِينًا، وَلَكَ إِلَّا حُبًّا، وَعَلَيْكَ إِلَّا مُتَّكِلًا وَمُعْتَمِدًا، وَلِظُهُورِكَ إِلَّا مُتَوَقِّعًا وَمُنْتَظَرًا، وَلِلْجِهَادِي بَيْنَ يَدَيْكَ مُتَرَقِّبًا، فَأَبْذُلُ نَفْسِي وَمَالِي وَوَلَدِي وَأَهْلِي وَ جَمِيعَ مَا خَوَّلَنِي رَبِّي بَيْنَ يَدَيْكَ وَالتَّصَرُّفِ بَيْنَ أَمْرِكَ وَنَهْيِكَ.

(ای مولای من!) اگر روزگار به درازا کشد و عمرها طولانی گردد، جز یقینم به تو، و جز محبتم به تو، و جز اتکال و اعتمادم بر تو، و جز توقع ظهورت و انتظار آن دوران، و جهاد در پیشگاهت، چیزی بر من اضافه نمی‌گردد تا جان و مال و فرزندان و خانواده و همه آنچه را که پروردگارم به من عطا فرموده به پیشگاه تو نثار کنم و به انجام امر و نهی تو پردازم.

مفاتیح الجنان، دعای صاحب الامر

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): مَنْ أَطَاعَ اللَّهَ وَأَحَبَّنَا فَهُوَ وَلِيُّنَا وَمَنْ عَصَى اللَّهَ لَمْ يَنْفَعَهُ حُبُّنَا.

امام باقر (علیه السلام) فرمود: هر کس مطیع فرمان خدا باشد و ما را دوست بدارد او حقیقتاً دوست ماست و هر کس خدا را نافرمانی کند دوستی ما سودی به حال او نخواهد داشت.

بحار الانوار، جلد ۶۸، صفحه ۱۷۹.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: عَلَى بَنِ أَبِي طَالِبٍ قَائِدُ الْبَرَّةِ وَقَاتِلُ الْفَجَرَةِ
مَنْصُورٌ مَنْ نَصَرَهُ مَخْذُولٌ مَنْ خَذَلَهُ الشَّاكُّ فِي عَلِيٍّ هُوَ الشَّاكُّ فِي
الْإِسْلَامِ وَخَيْرٌ مَنْ أَخْلَفَ بَعْدِي وَخَيْرُ أَصْحَابِي عَلَى لَحْمِهِ لَحْمِي وَ
دَمُهُ دَمِي وَأَبُو سَبْطَى وَمِنْ صُلْبِ الْحُسَيْنِ تَخْرُجُ الْاِثْمَةُ الَّتِي سَعَتْ وَ
مِنْهُمْ مَهْدِيُّ هَذِهِ الْأُمَّةِ.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: علی بن ابی طالب رهبر نیکوکاران و
کُشندهٔ بدکاران است، یاری می‌شود هر کس او را یاری کند، و به
خود واگذار می‌شود هر کس یاری‌اش نکند، کسی که در علی شک
کند در اسلام شک کرده است. بهترین کسی که پس از خود به جای
می‌نهم و بهترین یارانم علی است، گوشت او گوشت من و خون او
خون من است، او پدر دو سبط من است، و از صلب حسین، ائمه
نه‌گانه خارج می‌شوند و مهدی این امت از آنان است.

کفایة الاثر، صفحه ۹۷.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: مَنْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِ بِمَعْرِفَةِ أَهْلِ بَيْتِي وَوَلَايَتِهِمْ
فَقَدْ جَمَعَ اللَّهُ لَهُ الْخَيْرَ كُلَّهُ.

هر کس را خداوند به معرفت و ولایت اهل بیتم ممنون ساخت
همهٔ خوبی‌ها را برای او فراهم کرده است.

امالی صدوق، صفحه ۴۷۴.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: مَنْ أَنْكَرَ الْقَائِمَ مِنْ وَلَدِي فَقَدْ أَنْكَرَنِي.

کسی که قائم از فرزندان مرا انکار کند مرا انکار کرده است.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۱۲.

قَالَ الْإِمَامُ السَّجَّادُ ع: فِي الْقَائِمِ سُنَّةٌ مِنْ نُوحٍ وَهُوَ طُولُ الْعُمُرِ
امام سجّاد ع فرمود: در قائم سنتی از نوح ع است و آن
طول عمر می‌باشد.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۳۲۲.

قَالَ الْإِمَامُ الرِّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ الْخَضِرَ عَلَيْهِ السَّلَامُ شَرَبَ مِنْ مَاءِ الْحَيَاةِ فَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ حَتَّى يُنْفَخَ فِي الصُّورِ وَإِنَّهُ لَيَأْتِينَا فَيُسَلِّمُ فَتَسْمَعُ صَوْتَهُ وَ لَا نَرَى شَخْصَهُ وَإِنَّهُ لَيَحْضُرُ حَيْثُ مَا ذُكِرَ فَمَنْ ذَكَرَهُ مِنْكُمْ فَلْيُسَلِّمْ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَيَحْضُرُ الْمَوْسِمَ كُلَّ سَنَةٍ فَيَقْضِي جَمِيعَ الْمَنَاسِكِ وَيَقِفُ بِعَرَفَةَ فَيُؤَمِّنُ عَلَى دُعَاءِ الْمُؤْمِنِينَ وَسَيُؤَنِّسُ اللَّهُ بِهِ وَحْشَةً قَائِمًا فِي غَيْبَتِهِ وَيَصِلُ بِهِ وَحَدَّثَهُ.

امام رضا علیه السلام فرمود: خضر علیه السلام از آب حیات نوشید ولذا او زنده است و تا نفخ صور نمی میرد، او نزد ما می آید سلام می کند، صدایش را می شنویم اما خودش را نمی بینیم، و او هر جا که یاد شود حاضر می شود و هر کس از شما او را یاد کند باید بر او سلام کند، و او هر سال در موسم حج حاضر می شود و همه مناسک را به جا می آورد و در عرفه وقوف می کند و بر دعای مؤمنین آمین می گوید و خداوند غربت قائم ما را در دوران غیبتش با انس او و تنهایی اش را با پیوند او مرتفع می سازد.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۹۰.

سُئِلَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ هَلْ وُلِدَ الْقَائِمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَ لَا وَلَوْ أَدْرَكْتُهُ لَخَدَمْتُهُ أَيَّامَ حَيَاتِي.

از امام صادق علیه السلام پرسیدند آیا قائم علیه السلام متولد شده است؟ فرمود: نه، اگر من او را درمی یافتم همه عمرم او را خدمت می نمودم.

غیبت نعمانی، صفحه ۲۴۵.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: الْمَهْدِيُّ رَجُلٌ مِنْ وَلَدِ فَاطِمَةَ وَهُوَ رَجُلٌ أَدَمُ.

امام باقر علیه السلام فرمود: مهدی علیه السلام مردی از فرزندان فاطمه علیه السلام است و او مردی گندم گون است.

بحار الانوار، جلد ۵۱، صفحه ۴۳.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: سَأَلَ عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام فَقَالَ أَخْبِرْنِي عَنِ الْمَهْدِيِّ مَا اسْمُهُ فَقَالَ أَمَّا اسْمُهُ فَإِنَّ حَبِيبِي صلى الله عليه وآله عَهْدٌ إِلَى الْأَاحِدِثِ بِهِ حَتَّى يَبْعَثَهُ اللَّهُ قَالَ فَأَخْبِرْنِي عَنْ صِفَتِهِ قَالَ هُوَ شَابٌّ مَرْبُوعٌ حَسَنُ الْوَجْهِ حَسَنُ الشَّعْرِ يَسِيلُ شَعْرُهُ عَلَى مَنْكَبَيْهِ وَيَعْلُو نُورُ وَجْهِهِ سَوَادَ شَعْرِ لَحْيَتِهِ وَرَأْسِهِ بِأَبِي ابْنِ خَيْرَةَ الْإِمَاءِ.

امام باقر عليه السلام فرمود: عمر بن خطاب از امیرالمؤمنین عليه السلام پرسید نام مهدی چیست؟ فرمود: حبیب من رسول خدا صلى الله عليه وآله به من سفارش کرده که برای کسی بازگو نکنم تا آنگاه که خدا او را برانگیزد. گفت: پس از وصف او مرا آگاه کن. حضرت امیر عليه السلام فرمود: او جوانی است متوسط اندام، خوش رو و خوش مو که موهایش بر دو شانه او ریخته و نور رویش سیاهی محاسن و موی سرش را فراگرفته، پدرم به فدای فرزند بهترین کنیزان.

الارشاد، جلد ۲، صفحه ۳۸۲.

قَالَ الْإِمَامُ الرِّضَا عليه السلام: إِذَا كُنْتَ عَلَى الصَّوَابِ وَكَانَ إِمَامُكَ عَنْكَ رَاضِيًا لَمْ يَضُرَّكَ مَا قَالَ النَّاسُ.

امام رضا عليه السلام فرمود: اگر پوینده راه حق بودی و امام تو از تو خشنود بود، آنچه مردم بگویند به تو زیانی نمی‌رساند.

مسند الإمام الرضا عليه السلام، جلد ۲، صفحه ۴۵۶.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: نَحْنُ عِلَّةُ الْوُجُودِ وَحُجَّةُ الْمَعْبُودِ لَا يَقْبَلُ اللَّهُ عَمَلَ عَامِلٍ جَهْلٍ حَقَّنَا.

امام صادق عليه السلام فرمود: ما علت وجود و حجت معبودیم، خداوند عمل کسی را که نسبت به حق ما جاهل باشد نمی‌پذیرد.

بحارالانوار، جلد ۲۶، صفحه ۲۵۹.

نیاز به امام

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: مَكَانُ الْقَيِّمِ بِالْأَمْرِ مَكَانُ النَّظَامِ مِنَ الْخَرْزِ يَجْمَعُهُ وَيَضُمُّهُ فَإِنْ انْقَطَعَ النَّظَامُ تَفَرَّقَ الْخَرْزُ وَذَهَبَ ثُمَّ لَمْ يَجْتَمِعْ مَحْذَافِيرُهُ أَبَدًا.

جایگاه رهبر همچون رشته ای است که مهره ها را جمع کرده به هم پیوند می دهد، اگر رشته بگسلد مهره ها پراکنده شده هریک به سویی می رود، پس از آن هرگز همه آنها جمع نخواهند شد.

نهج البلاغه، خطبه ۱۴۶.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ الْأَرْضَ لَا تَكُونُ إِلَّا وَفِيهَا حُجَّةٌ إِنَّهُ لَا يُصْلِحُ النَّاسَ إِلَّا ذَلِكَ وَلَا يُصْلِحُ الْأَرْضَ إِلَّا ذَاكَ.

امام صادق علیه السلام فرمود: زمین برقرار نیست مگر اینکه در آن حجتی باشد زیرا مردم را اصلاح نکند مگر حجت و زمین را به سامان نیاورد مگر حجت.

بحار الانوار، جلد ۲۳، صفحه ۵۱.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ اللَّهَ أَجَلٌ وَأَعْظَمُ مِنْ أَنْ يَتْرَكَ الْأَرْضَ بَعِيرٍ إِمَامٍ عَادِلٍ.

امام صادق علیه السلام فرمود: خداوند برتر و بزرگتر از آن است که زمین را بدون امام عادل واگذارد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۱۷۸.

قَالَ الْإِمَامُ الرِّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ: فَإِنْ قَالَ فَلِمَ جَعَلَ أُولَى الْأَمْرِ وَأَمَرَ بِطَاعَتِهِمْ قِيلَ لِعَلِّ كَثِيرَةٍ مِنْهَا أَنْ الْخَلْقَ لَمَّا وَقَفُوا عَلَى حَدِّ مَحْدُودٍ وَأَمَرُوا أَنْ لَا يَتَعَدَّوْا ذَلِكَ الْحَدَّ لِمَا فِيهِ مِنْ فَسَادِهِمْ لَمْ يَكُنْ يَثْبُتُ ذَلِكَ وَلَا يَقُومُ إِلَّا بِأَنْ يُجْعَلَ عَلَيْهِمْ فِيهِ أَمِينًا يَأْخُذُهُمُ بِالْوَقْفِ عِنْدَ مَا أُبِيحَ لَهُمْ وَيَمْنَعُهُمْ مِنَ التَّعَدَّى.

امام رضا عليه السلام فرمود: اگر گفته شود چرا خدا اولی الامر را نصب کرد و طاعتشان را واجب فرمود؟ در پاسخ گفته می شود برای علت های بسیار، از جمله اینکه مردم با مجموعه ای از بایدها و نبایدها محدود شده اند و نباید از این محدوده تجاوز کنند چون تجاوز از آن موجب فساد آنهاست. این التزام و رعایت حدود اجرا نمی شود و پایدار نمی ماند مگر آنکه فرد امینی بر مردم گمارده شود تا آنها را از تجاوز بازدارد.

عیون اخبار الرضا عليه السلام، جلد ۲، صفحه ۱۰۰.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لَوْ شَاءَ لَعَرَفَ الْعِبَادَ نَفْسَهُ وَلَكِنْ جَعَلْنَا أَبْوَابَهُ وَصِرَاطَهُ وَسَبِيلَهُ وَالْوَجْهَ الَّذِي يُؤْتَى مِنْهُ فَمَنْ عَدَلَ عَنْ وَلَايَتِنَا أَوْ فَضَّلَ عَلَيْنَا غَيْرَنَا فَأَنَّهُمْ عَنِ الصِّرَاطِ لَنَاكِبُونَ.

امیرالمؤمنین عليه السلام فرمود: اگر خدای تعالی می خواست بی واسطه خود را به بندگان می شناسانید ولی ما (اهل بیت) را باب و صراط و راه و طریق معرفت خود قرار داد. پس آنان که از ولایت ما روگردانیده و یا دیگران را بر ما ترجیح دهند از صراط مستقیم منحرفند.

کافی، جلد ۱، صفحه ۱۸۴.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: نَحْنُ السَّبَبُ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ. امام صادق عليه السلام فرمود: ما اهل بیت سبب و واسطه بین شما و خدای عزوجل هستیم.

امالی طوسی، صفحه ۹۷.

خواجه نصیر طوسی، دانشمند بزرگ شیعی درباره امام زمان علیه السلام می‌گوید: «وَجُودُهُ لُطْفٌ وَ تَصَرُّفُهُ لُطْفٌ آخَرٌ وَ عَدَمُهُ مِنَّا؛ وجود امام لطف است، و تصرفاتش در امورات مردم لطف دیگری است، و اینکه ایشان در میان جمع ظاهر و آشکار نیست نقصی است که از ماست».

تجريد الاعتقاد، مبحث امامت.

در زیارت مطلقه امام حسین علیه السلام می‌خوانیم: إِرَادَةُ الرَّبِّ فِي مَقَادِيرِ أُمُورِهِ تَهْبِطُ إِلَيْكُمْ وَ تَصْدُرُ مِنْ بُيُوتِكُمْ.

اراده پروردگار در تقدیرات امورش به سوی شما (اهل بیت) فرود می‌آید و از خانه‌های شما (به سوی خلق) صادر می‌شود.

مفاتیح الجنان.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ علیه السلام: مَنْ زَعَمَ أَنَّ الْإِمَامَ يَحْتَاجُ إِلَى مَا فِي أَيْدِي النَّاسِ فَهُوَ كَافِرٌ إِنَّمَا النَّاسُ يَحْتَاجُونَ أَنْ يَقْبَلَ مِنْهُمْ الْإِمَامُ قَالَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ «خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا».

امام صادق علیه السلام فرمود: کسی که معتقد باشد امام به آنچه در دست مردم است احتیاج دارد کافر است. بلکه مردم نیازمندند که امام از آنها بپذیرد، خدای عزوجل می‌فرماید: «از اموال آنها زکات بگیر که به سبب آن، آنها را پاک می‌کنی و رشدشان می‌دهی. توبه/۱۰۳».

کافی، جلد ۱، صفحه ۵۳۷.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ علیه السلام: لَوْ أَنَّ الْإِمَامَ رُفِعَ مِنَ الْأَرْضِ سَاعَةً لَسَاخَتْ بِأَهْلِهَا.

امام باقر علیه السلام فرمود: اگر امام معصوم ساعتی از زمین برداشته شود زمین اهلش را به درون خود فرومی‌برد.

غیبت نعمانی، صفحه ۱۳۹.

در دعای عدیله می خوانیم: ...الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ الْمَهْدِيُّ الْمُرَجَّى
الَّذِي بَقَائِهِ بَقِيَتِ الدُّنْيَا وَبَيَمِينِهِ رُزْقُ الْوَرَى وَبُجُودِهِ ثَبَّتَتْ
الْأَرْضُ وَالسَّمَاءُ.

امام قائم منتظر حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف مایه امید عالم است که
دنیا به بقای او باقی است و به مبارکی وجود او جهانیان روزی
می خورند و به برکت وجود آن حضرت آسمان و زمین استوار و
پابرجاست.

مفاتیح الجنان، دعای عدیله.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: لَا تَبْقَى الْأَرْضُ يَوْمًا وَاحِدًا بِغَيْرِ إِمَامٍ مِنَّا
تَفَرَّعَ إِلَيْهِ الْأُمَّةُ.

امام صادق عليه السلام فرمود: زمین حتی یک روز بدون امامی از
خاندان ما که مردم به او پناه برند باقی نمی ماند.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۲۳۰.

قَالَ الْإِمَامُ السَّجَّادُ عليه السلام: لَمْ تَخْلُ الْأَرْضُ مُنْذُ خَلَقَ اللَّهُ آدَمَ مِنْ
حُجَّةٍ لِلَّهِ فِيهَا ظَاهِرٌ مَشْهُورٌ أَوْ غَائِبٌ مَسْتُورٌ.

امام سجّاد عليه السلام فرمود: از روزی که خداوند آدم را آفرید زمین
خالی از حجت نبوده، حجتی ظاهر و مشهور یا غایب و مستور.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۲۰۷.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: وَاعْلَمُوا أَنَّ الْأَرْضَ لَا تَخْلُو مِنْ حُجَّةٍ
لِلَّهِ عَزَّوَجَلَّ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَيُعَمِّي خَلْقَهُ عَنْهَا بِظُلْمِهِمْ وَجَوْرِهِمْ وَ
إِسْرَافِهِمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ.

امام صادق عليه السلام فرمود: بدانید زمین از حجت خدا خالی
نمی ماند ولی خداوند به زودی مردم را به خاطر ستم و
تعدی و اسراف بر خودشان از دیدار او کور خواهد کرد.

غیبت نعمانی، صفحه ۱۴۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: يَخْرُجُ أَحَدُكُمْ فَرَأْسُخَ فَيَطْلُبُ لِنَفْسِهِ دَلِيلًا وَ أَنْتَ بِطُرُقِ السَّمَاءِ أَجْهَلُ مِنْكَ بِطُرُقِ الْأَرْضِ فَاطْلُبْ لِنَفْسِكَ دَلِيلًا.

وقتی یکی از شما بخواهد چند فرسنگ راه پییماید برای خود به دنبال راهنما می‌گردد و تو به راه‌های آسمان نادان‌تری تا به راه‌های زمین، پس برای خود راهنمایی برگزین.

کافی، جلد ۱، صفحه ۱۸۴.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: لَوْ لَمْ يَبْقَ فِي الْأَرْضِ إِلَّا اثْنَانِ لَكَانَ أَحَدُهُمَا الْحُجَّةَ.

امام صادق عليه السلام فرمود: اگر در روی زمین جز دو نفر باقی نماند یکی از آن دو امام است.

کافی، جلد ۱، صفحه ۱۷۹.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنَّ آخِرَ مَنْ يَمُوتُ الْإِمَامُ لَيْلًا يَحْتَجُّ أَحَدٌ عَلَى اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ أَنَّهُ تَرَكَهُ بِغَيْرِ حُجَّةٍ لِلَّهِ عَلَيْهِ.

امام صادق عليه السلام فرمود: آخرین فردی که می‌میرد امام است تا کسی به خدای عزوجل اعتراض نکند که او را بدون حجت رها کرده است.

کافی، جلد ۱، صفحه ۱۸۰.

علم امام

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: الْعِلْمُ سَبْعَةٌ وَعِشْرُونَ حَرْفًا فَجَمِيعُ مَا جَاءَتْ بِهِ الرُّسُلُ حَرْفَانِ فَلَمْ يَعْرِفِ النَّاسُ حَتَّى الْيَوْمِ غَيْرَ الْحَرْفَيْنِ فَإِذَا قَامَ قَائِمُنَا أَخْرَجَ الْخَمْسَةَ وَالْعِشْرِينَ حَرْفًا فَبَثَّهَا فِي النَّاسِ وَضَمَّ إِلَيْهَا الْحَرْفَيْنِ حَتَّى يَبْثُهَا سَبْعَةٌ وَعِشْرِينَ حَرْفًا.

امام صادق عليه السلام فرمود: علم بیست و هفت حرف است تمام آنچه پیامبران آورده‌اند دو حرف است و مردم تاکنون جز دو حرف را نشناخته‌اند وقتی قائم ما قیام کند بیست و پنج حرف دیگر را بیرون می‌آورد و در میان مردم منتشر می‌کند و آن دو حرف را به آن ضمیمه می‌سازد و بیست و هفت حرف را انتشار می‌دهد.

بحار الانوار، جلد ۵۲، صفحه ۳۳۶.

قَالَ الْإِمَامُ الْعَسْكَرِيُّ عليه السلام: إِنَّ اللَّهَ جَلَّ ذِكْرُهُ أَبَانَ حُجَّتَهُ مِنْ سَائِرِ خَلْقِهِ وَأَعْطَاهُ مَعْرِفَةَ كُلِّ شَيْءٍ فَهُوَ يَعْرِفُ اللُّغَاتِ وَالْأَسْبَابَ وَالْحَوَادِثَ وَلَوْلَا ذَلِكَ لَمْ يَكُنْ بَيْنَ الْحُجَّةِ وَالْمَحْجُوجِ فَرْقٌ.

امام حسن عسکری عليه السلام فرمود: خدای عزوجل حجّت خود را از سایر مخلوقاتش آشکار و ممتاز می‌کند، و علم شناسایی هر چیز را به او می‌دهد، و او تمام زبان‌ها و نسب‌ها و پیش‌آمدها را می‌داند، و اگر چنین نباشد میان حجّت خدا و دیگران فرقی نخواهد بود.

الارشاد، جلد ۲، صفحه ۳۳۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): إِنَّ اسْمَ اللَّهِ الْأَعْظَمَ عَلَى ثَلَاثَةِ وَسَبْعِينَ حَرْفًا وَإِنَّمَا كَانَ عِنْدَ آصَفٍ مِنْهَا حَرْفٌ وَاحِدٌ فَتَكَلَّمَ بِهِ فَحُسِفَ بِالْأَرْضِ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ سَرِيرِ بَلْقَيْسَ حَتَّى تَنَاقَلَ السَّرِيرُ بِيَدِهِ ثُمَّ عَادَتِ الْأَرْضُ كَمَا كَانَتْ أَسْرَعَ مِنْ طَرْفَةِ عَيْنٍ وَنَحْنُ عِنْدَنَا مِنَ الْإِسْمِ الْأَعْظَمِ اثْنَانِ وَسَبْعُونَ حَرْفًا وَحَرْفٌ وَاحِدٌ عِنْدَ اللَّهِ تَعَالَى اسْتَأْثَرَهُ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَهُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.

امام باقر (ع) فرمود: اسم اعظم خدا هفتاد و سه حرف است و تنها يك حرف آن نزد آصف بود، آصف آن يك حرف را گفت و زمين ميان او و تخت بلقيس در هم نورديد تا او تخت را به دست گرفت، سپس زمين به حالت اول بازگشت، و اين عمل در کمتر از يك چشم به هم زدن انجام شد. و ما هفتاد و دو حرف از اسم اعظم را داريم و يك حرف هم نزد خداست كه آن را در علم غيب براي خود مخصوص ساخته و لا حول و لا قوة الا بالله العلي العظيم.

كافي، جلد ۱، صفحه ۲۳۰.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): إِنَّ الدُّنْيَا لَتَمَثَّلَ لِلْإِمَامِ فِي مِثْلِ فَلَقَةٍ الْجَوْرِ فَلَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِنْهَا شَيْءٌ.

امام صادق (ع) فرمود: عالم دنيا نزد امام به صورت يك نصف گرد و مجسم است و چيزي از دنيا در نظر او پوشيده نيست.

الاختصاص، صفحه ۲۱۷.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): أَتَرَوْنَ أَنْ لَيْسَ لَنَا مَعَكُمْ أَعْيُنٌ نَاطِرَةٌ وَأَسْمَاعٌ سَامِعَةٌ، بِئْسَ مَا رَأَيْتُمْ، وَاللَّهِ لَا يَخْفَى عَلَيْنَا شَيْءٌ مِنْ أَعْمَالِكُمْ.

امام باقر (ع) فرمود: آيا فكر مي كنيد كه ما نسبت به شماديدگاني بينا و گوش هايي شنوا نداريم؟ قسم به خدا! هيچ يك از اعمال شما بر ما مخفي نيست.

بحار الانوار، جلد ۴۶، صفحه ۲۴۴.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنَّا أَرَدْتُ الْعِلْمَ الصَّحِيحَ فَعِدْنَا فَحَنُّ أَهْلِ الذِّكْرِ الَّذِينَ قَالَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ: «فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ».

امام صادق عليه السلام فرمود: اگر علم صحیح می خواهی نزد ما اهل بیت است، زیرا ما یمیم اهل ذکر، آن کسانی که خدای عزوجل می فرماید: «اگر نمی دانید از اهل ذکر پیرسید. نحل/۴۳».

کفایة الأثر، صفحه ۲۶۰.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: إِنَّا أُعْطِينَا عِلْمَ الْمَنَايَا وَالْبَلَايَا وَالتَّأْوِيلِ وَالتَّنْزِيلِ وَفَصْلَ الْخُطَابِ وَعِلْمَ التَّوَاظِلِ وَالْوَقَائِعِ فَلَا يَعْزُبُ عَنَّا شَيْءٌ.

امیرالمؤمنین عليه السلام فرمود: علم مرگ و میرها به ما داده شده، علم تأویل و تنزیل و فصل الخطاب به ما عطا شده، علم حوادث و وقایع به ما داده شده، و هرگز چیزی از ما پوشیده نمی ماند.

الزَّامُ النَّاصِبُ، جلد ۲، صفحه ۲۰۲.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: إِنَّ الْعِلْمَ بِكِتَابِ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ وَسُنَّةِ نَبِيِّهِ صلی الله علیه و آله لَيَنْبُتُ فِي قَلْبٍ مَهْدِيْنَا كَمَا يَنْبُتُ الزَّرْعُ عَلَى أَحْسَنِ نَبَاتِهِ.

امام باقر عليه السلام فرمود: علم به کتاب خدای عزوجل و سنت پیامبرش در دل مهدی ما می روید و نشو و نما می کند آنچنان که گیاه در دل مساعدترین سرزمین ها نشو و نما می کند.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۶۵۳.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: اللَّهُ أَجَلٌ وَأَعَزُّ وَأَكْرَمُ مِنْ أَنْ يَفْرِضَ طَاعَةَ عَبْدٍ يَحْبُبُ عَنْهُ عِلْمَ سَمَائِهِ وَأَرْضِهِ.

امام باقر عليه السلام فرمود: خدای تبارک و تعالی برتر و والاتر از آن است که فرمانبری از بنده ای را بر همگان واجب کند ولی علم آسمان و زمینش را از او پوشیده بدارد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۲۶۲.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنَّ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ عليه السلام أُعْطِيَ حَرْفَيْنِ كَانَ يَعْمَلُ بِهِمَا وَ أُعْطِيَ مُوسَى أَرْبَعَةَ أَحْرَفٍ وَ أُعْطِيَ إِبْرَاهِيمُ ثَمَانِيَةَ أَحْرَفٍ وَ أُعْطِيَ نُوحٌ خَمْسَةَ عَشَرَ حَرْفًا وَ أُعْطِيَ آدَمُ خَمْسَةَ وَ عِشْرِينَ حَرْفًا وَ إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى جَمَعَ ذَلِكَ كُلَّهُ لِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ وَ إِنَّ اسْمَ اللَّهِ الْأَعْظَمَ ثَلَاثَةٌ وَ سَبْعُونَ حَرْفًا أُعْطِيَ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ اثْنَيْنِ وَ سَبْعِينَ حَرْفًا وَ حُجِبَ عَنْهُ حَرْفٌ وَاحِدٌ.

امام صادق عليه السلام فرمود: به عیسی بن مریم عليه السلام دو حرف (از اسم اعظم) داده شد که با آنها کار می کرد و به موسی چهار حرف و به ابراهیم هشت حرف و به نوح پانزده حرف و به آدم بیست و پنج حرف داده شد و خدای تعالی تمام این حروف را برای محمد صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ جمع فرمود، همانا اسم اعظم خدا هفتاد و سه حرف است و هفتاد و دو حرف آن به محمد صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ داده شد و تنها يك حرف از او پنهان شد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۲۳۰.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى طَهَّرَنَا وَ عَصَمَنَا وَ جَعَلَنَا شُهَدَاءَ عَلَى خَلْقِهِ وَ حُجَّتَهُ فِي أَرْضِهِ وَ جَعَلَنَا مَعَ الْقُرْآنِ وَ جَعَلَ الْقُرْآنَ مَعَنَا لَا نُفَارِقُهُ وَ لَا يُفَارِقُنَا.

امیرالمؤمنین عليه السلام فرمود: خدای تبارک و تعالی ما را پاک و معصوم قرار داد و ما را شاهد و گواه بر خلق خود ساخت و در زمینش حجت گردانید و ما را همراه قرآن و قرآن را همراه ما قرار داد، نه ما از قرآن جدا شویم و نه قرآن از ما جدا شود (کردار و گفتار ما با حقیقت معانی و مضامین قرآن منطبق است و جدایی ممکن نیست زیرا ما سر مویی هم از قرآن تجاوز نمی کنیم).

کافی، جلد ۱، صفحه ۱۹۱.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: وَاللَّهِ إِنِّي لَا أَعْلَمُ كِتَابَ اللَّهِ مِنْ أَوَّلِهِ إِلَى آخِرِهِ كَأَنَّهُ فِي كَفِّي فِيهِ خَبَرُ السَّمَاءِ وَخَبَرُ الْأَرْضِ وَخَبَرُ مَا كَانَ وَخَبَرُ مَا هُوَ كَائِنْ قَالَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ فِيهِ تَبْيَانُ كُلِّ شَيْءٍ.

امام صادق عليه السلام فرمود: به خدا قسم من از اول تا آخر قرآن را می دانم چنان که گویی در کف دست من است، خبر آسمان و خبر زمین و خبر گذشته و آینده در آن می باشد، خدای عزوجل می فرماید: بیان هر چیز در آن است، نحل/۸۹.

کافی، جلد ۱، صفحه ۲۲۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عليه السلام: ... بِأَنْ عَصَمَهُمْ مِنَ الذُّنُوبِ وَبَرَّاهُمْ مِنَ الْغُيُوبِ وَطَهَّرَهُمْ مِنَ الدَّنَسِ وَنَزَّهَهُمْ مِنَ اللَّبْسِ وَجَعَلَهُمْ خُزَّانَ عِلْمِهِ وَمُسْتَوْدَعَ حِكْمَتِهِ وَمَوْضِعَ سِرِّهِ وَأَيَّدَهُمْ بِالذَّلَائِلِ وَلَوْ لَا ذَلِكَ لَكَانَ النَّاسُ عَلَى سَوَاءٍ وَلَا دَعَى أَمْرُ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ كُلُّ أَحَدٍ وَ لَمَّا عُرِفَ الْحَقُّ مِنَ الْبَاطِلِ وَلَا الْعِلْمُ مِنَ الْجَهْلِ.

خداوند امامان و حجت های خود را از ارتکاب گناهان حفظ کرده و از عیبها پیراسته گردانیده و از پلیدیها پاکیزه نموده و از شبهات منزّه کرده است، و ایشان را خزینه دار علم و امین حکمت و محلّ سرّ خود قرار داده و با دلایل تأیید فرموده است. اگر جز این بود مردم همه یکسان بودند، و هر کسی دعوی «أمر الله» و منصب خدایی می کرد و دیگر حق از باطل و عالم از جاهل امتیاز نمی یافت.

الاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۶۸.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِذَا أَرَادَ الْإِمَامُ أَنْ يَعْلَمَ شَيْئًا أَعْلَمَهُ اللَّهُ ذَلِكَ.

هرگاه امام بخواهد چیزی را بداند خدا آن را به وی اعلام کند.

کافی، جلد ۱، صفحه ۲۵۸.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): إِنَّ الْإِمَامَ لَيَسْمَعُ فِي بَطْنِ أُمِّهِ ... فَإِذَا صَارَ الْأَمْرُ إِلَيْهِ جَعَلَ اللَّهُ لَهُ عُمُوداً مِنْ نُورٍ يُبْصِرُ بِهِ مَا يَعْمَلُ أَهْلُ كُلِّ بَلَدَةٍ.

امام هنگامی که در شکم مادر است می شنود ... چون امر امامت به او منتقل شود خداوند برای او عمودی از نور قرار می دهد که به وسیله آن اعمال مردم هر شهری را می بیند.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۸۷.

عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ شُعَيْبٍ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) عَنْ قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ: «اعْمَلُوا فَيَسِيرَ اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ» قَالَ: هُمْ الْأَئِمَّةُ.

يعقوب بن شعيب گوید: از امام صادق (عَلَيْهِ السَّلَامُ) درباره آیه «عمل کنید یقیناً خدا و پیغمبر و مؤمنان اعمال شما را می بینند. توبه/۱۰۵» پرسیدم، فرمود: مؤمنان ائمه هستند.

کافی، جلد ۱، صفحه ۲۱۹.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): كُلُّ أُمَّةٍ يُحَاسِبُهَا إِمَامٌ زَمَانُهَا وَيَعْرِفُ الْأَئِمَّةُ أَوْلِيَاءَهُمْ وَأَعْدَاءَهُمْ بِسِيمَاهُمْ.

امام صادق (عَلَيْهِ السَّلَامُ) فرمود: هر امتی را امام زمانش محاسبه می کند و ائمه اولیایشان را از چهره هایشان می شناسند.

بحار الانوار، جلد ۶۶، صفحه ۲۶۸.

حَدَّثَنِي نَصْرُ بْنُ الصَّبَّاحِ، قَالَ: أَنْفَذَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَلْخِ خَمْسَةَ دَنَانِيرَ إِلَى الصَّاحِبِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) وَكَتَبَ مَعَهَا رُقْعَةً غَيْرَ فِيهَا اسْمُهُ، فَأَوْصَلَهَا إِلَى الصَّاحِبِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، فَخَرَجَ الْوُصُولُ بِاسْمِهِ وَنَسَبِهِ وَالْدُّعَاءُ لَهُ.

نصر بن صباح گوید: مردی بلخی پنج دینار به همراه نامه ای که در آن اسم خود را تغییر داده بود خدمت صاحب الزمان (عَلَيْهِ السَّلَامُ) فرستاد، رسید آن پول به نام حقیقی و نسب او و دعا برای او صادر گردید.

دلائل الإمامة، صفحه ۵۲۷.

نصب امام از طرف خدا

قَالَ الْإِمَامُ الرِّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ الْإِمَامَةَ أَجَلٌ قَدَرًا وَأَعْظَمُ شَأْنًا وَأَعْلَى مَكَانًا وَأَمْنَعُ جَانِبًا وَأَبْعَدُ غَوْرًا مِنْ أَنْ يَبْلُغَهَا النَّاسُ بِعُقُولِهِمْ أَوْ يَنَالُوهَا بِأَرَائِهِمْ أَوْ يُقِيمُوا إِمَامًا بِاخْتِيَارِهِمْ إِنَّ الْإِمَامَةَ خَصَّ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ بِهَا إِبْرَاهِيمَ الْخَلِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بَعْدَ النَّبُوَّةِ وَالْحُلَّةِ مَرْتَبَةً ثَالِثَةً.

امامت؛ قدرش والاتر، شأنش بزرگتر، منزلتش عالی تر، جایگاهش بلندتر و ژرفایش بیشتر از آن است که مردم با خردهای خود به آن برسند یا با رأی و نظرشان آن را دریابند یا با انتخاب خود امامی منصوب کنند. امامت مقامی است که خدای عزوجل پس از رتبه نبوت و خلقت در مرتبه سوم به ابراهیم خلیل علیه السلام اختصاص داده است.

کافی، جلد ۱، صفحه ۱۹۹.

قَالَ الْإِمَامُ السَّجَّادُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: الْإِمَامُ مِمَّا لَا يَكُونُ إِلَّا مَعْصُومًا وَلَيْسَتْ الْعِصْمَةُ فِي ظَاهِرِ الْخَلْقَةِ فَيَعْرِفُ بِهَا وَلِذَلِكَ لَا يَكُونُ إِلَّا مَنُصُوصًا.

امام از خاندان ما باید معصوم باشد و عصمت در ظاهر آفرینش نیست تا امام به وسیله آن شناخته شود لذا (از جانب خدا) صریحاً معین می گردد.

معانی الاخبار، صفحه ۱۳۲.

امام کاظم علیه السلام در تفسیر آیه شریفه: «وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَ لَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ. صَف / ۸». فرمود: وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَ لَآيَةِ الْقَائِمِ، وَ لَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ: بِوَلَايَةِ عَلِيٍّ قُلْتُ: هَذَا تَنْزِيلٌ، قَالَ: نَعَمْ أَمَّا هَذَا الْحَرْفُ فَتَنْزِيلٌ وَأَمَّا غَيْرُهُ فَتَأْوِيلٌ.

امام کاظم علیه السلام فرمود: خداوند با ولایت قائم نور خود را کامل می‌کند اگر چه کافران به ولایت علی علیه السلام خوش نداشته باشند. عرض کردند: این تنزیل است؟ فرمود: آری این حرف تنزیل است ولی جز این هر چه گفته شود تأویل است.

کافی، جلد ۱، صفحه ۴۳۲.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ علیه السلام: قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى: لَأُعَذِّبَنَّ كُلَّ رَعِيَّةٍ فِي الْإِسْلَامِ دَانَتْ بِوَلَايَةِ كُلِّ إِمَامٍ جَائِرٍ لَيْسَ مِنَ اللَّهِ وَإِنْ كَانَتْ الرِّعِيَّةُ فِي أَعْمَالِهَا بَرَّةً تَقِيَّةً.

امام باقر علیه السلام فرمود: خدای تبارک و تعالی فرموده است: هر آینه عذاب می‌کنم هر رعیتی را که در اسلام با پیروی از امام ستمگری که از جانب خدا نیست دینداری کند، اگرچه آن رعیت در کردار خود نیکوکار و پرهیزکار باشد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۷۶.

وقتی حضرت موسی علیه السلام مبعوث به نبوت شد از خدا خواست که برای من وزیری از خاندانم معین کن: «وَ اجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِي. طه / ۲۹». نگفت حالا که من خودم پیامبر و عالم به حقایق می‌توانم برادرم را وزیر و خلیفه خودم معین کنم بلکه از خدا خواست که جعل خلیفه نماید.

مرحوم آیت الله ضیاءآبادی، کتاب غدیر، صفحه ۷۵.

عصر غیبت

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: وَاعْلَمُوا أَنَّ الْأَرْضَ لَا تَخْلُومُنْ حُجَّةَ اللَّهِ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَيُعَمِّي خَلْقَهُ عَنْهَا بِظُلْمِهِمْ وَجَوْرِهِمْ وَإِسْرَافِهِمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: بدانید! زمین از حجت خدای تعالی خالی نمی ماند ولی خداوند به زودی بندگان را به خاطر ستمگری هایشان و اسراف و اسرافیه که نسبت به خود روا می دارند آن ها را از دیدن حجتش محروم می گرداند.

غیبت نعمانی، صفحه ۱۴۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: إِذَا غَضِبَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى عَلَى خَلْقِهِ نَحْنًا عَنْ جَوَارِهِمْ.

امام باقر علیه السلام فرمود: زمانی که خدای تبارک و تعالی بر خلقش خشم کند، ما را از مجاورت آنان دور کند.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۴۳.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنْ بَلَغَكُمْ عَنْ صَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ غَيْبَةً فَلَا تُنْكِرُوهَا.

امام صادق علیه السلام فرمود: اگر خبر غیبت صاحب الامر به شما رسید منکر آن نشوید.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۳۸.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنَّ لِصَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ غَيْبَتَيْنِ إِحْدَاهُمَا تَطُولُ حَتَّى يَقُولَ بَعْضُهُمْ مَاتَ وَبَعْضُهُمْ يَقُولُ قُتِلَ وَبَعْضُهُمْ يَقُولُ ذَهَبَ فَلَا يَبْقَى عَلَى أَمْرِهِ مِنْ أَصْحَابِهِ إِلَّا نَفَرٌ يَسِيرٌ لَا يَطَّلِعُ عَلَى مَوْضِعِهِ أَحَدٌ مِنْ وَلِيِّ وَلَا غَيْرِهِ إِلَّا الْمَوْلَى الَّذِي يَلِي أَمْرَهُ.

امام صادق عليه السلام فرمود: صاحب این امر را دو غیبت است که یکی از آنها آن قدر به طول می انجامد که بعضی می گویند مُرده است و بعضی می گویند کشته شده و بعضی می گویند رفته است (و دیگر بر نمی گردد) تا آنجا که بجز اندکی از یارانش، کسی بر امر او باقی نمی ماند و هیچ کس از دوستان و دیگران از اقامتگاه او آگاهی نمی یابد بجز کسی که عهده دار خدمتگزاری اوست. غیبت نعمانی، صفحه ۱۷۲.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: وَالَّذِي بَعَثَنِي بِالتُّبُوءَةِ إِنَّهُمْ يَسْتَضِيئونَ بِنُورِهِ وَيَنْتَفِعُونَ بِوِلَايَتِهِ فِي غَيْبَتِهِ كَانْتِفَاعِ النَّاسِ بِالشَّمْسِ وَإِنْ تَجَلَّلَهَا سَحَابٌ.

پیامبر اکرم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمود: سوگند به خدایی که مرا به پیامبری برانگیخت شیعیان در زمان غیبت (مهدی عليه السلام) از نور او بهره می گیرند و از ولایت او منتفع می شوند مانند انتفاع مردم از خورشید، اگرچه ابری آن را پوشانده باشد.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۲۵۳.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: يَفْقِدُ النَّاسُ إِمَامَهُمْ فَيَشْهَدُ الْمَوْسِمَ فَيَرَاهُمْ وَلَا يَرَوْنَهُ.

امام صادق عليه السلام فرمود: (در زمان غیبت) گمشده مردم امام آنهاست. او در موسم حج حاضر می شود و مردم را می بیند ولی آن ها او را نمی بینند.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۴۶.

قَالَ الْإِمَامُ الْعَسْكَرِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: ... وَاللَّهِ لَيَغِيْبَنَّ غَيْبَةً لَا يَنْجُو فِيهَا مِنْ
الْهَلَكَةِ إِلَّا مَنْ ثَبَّتَهُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ عَلَى الْقَوْلِ بِإِمَامَتِهِ وَوَقَّعَهُ فِيهَا
لِلدُّعَاءِ بِتَعْجِيلِ فَرْجِهِ.

امام عسکری علیه السلام فرمود: به خدا قسم او (حضرت مهدی علیه السلام) غیبتی طولانی خواهد داشت که در آن از هلاکت نجات نمی یابد مگر آن کسی که خداوند او را بر قول به امامتش ثابت بدارد و در دعا به تعجیل فرجش موفق سازد.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۸۴.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِمَامُ أُمَّتِي وَخَلِيفَتِي
عَلَيْهَا مِنْ بَعْدِي وَمِنْ وَلَدِهِ الْقَائِمُ الْمُنْتَظَرُ الَّذِي يَمْلَأُ اللَّهُ بِهِ
الْأَرْضَ عَدْلًا وَقِسْطًا كَمَا مُلِئْتُ جَوْرًا وَظُلْمًا وَالَّذِي بَعَثَنِي
بِالْحَقِّ بَشِيرًا إِنَّ الثَّابِتِينَ عَلَى الْقَوْلِ بِهِ فِي زَمَانٍ غَيْبَتِهِ لَأَعْزَمُنَ
الْكِبْرِيَّتِ الْأَحْمَرِ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: علی بن ابی طالب پس از من امام امت و خلیفه من بر آنها خواهد بود، و قائم منتظری که زمین را پر از عدل و داد نماید همان گونه که پر از ظلم و جور شده باشد از فرزندان اوست. قسم به خدایی که مرا بشارت دهنده مبعوث فرمود کسانی که در دوران غیبتش بر اعتقاد به او ثابت باشند از کبریت احمر کمیاب ترند.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۲۸۸.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَأْتِي عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ الصَّابِرُ مِنْهُمْ عَلَى دِينِهِ
كَالْقَابِضِ عَلَى الْجَمْرَةِ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: زمانی بر مردم خواهد آمد که شخص پایدار بر دین خود مانند کسی می شود که آتش به دست گیرد.

نهج الفصاحه، ح ۳۲۰۵.

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْفَضْلِ الْهَاشِمِيِّ قَالَ سَمِعْتُ الصَّادِقَ جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ عليه السلام يَقُولُ إِنَّ لِصَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ غَيْبَةً لَا بُدَّ مِنْهَا يَرْتَابُ فِيهَا كُلُّ مُبْطِلٍ فَقُلْتُ وَلِمَ جُعِلَتْ فِدَاكَ قَالَ لِأَمْرٍ لَمْ يُؤْذَنْ لَنَا فِي كَشْفِهِ لَكُمْ قُلْتُ فَمَا وَجْهُ الْحِكْمَةِ فِي غَيْبَتِهِ قَالَ وَجْهُ الْحِكْمَةِ فِي غَيْبَتِهِ وَجْهُ الْحِكْمَةِ فِي غَيْبَاتِ مَنْ تَقَدَّمَ مِنْ حُجَجِ اللَّهِ تَعَالَى ذِكْرُهُ إِنَّ وَجْهُ الْحِكْمَةِ فِي ذَلِكَ لَا يَنْكَشِفُ إِلَّا بَعْدَ ظُهُورِهِ كَمَا لَمْ يَنْكَشِفْ وَجْهُ الْحِكْمَةِ فِيمَا أَتَاهُ الْخَضِرُ عليه السلام مِنْ خَرَقِ السَّفِينَةِ وَقَتْلِ الْغُلَامِ وَاقَامَةِ الْجِدَارِ لِمُوسَى عليه السلام إِلَى وَقْتِ افْتِرَاقِهِمَا يَا ابْنَ الْفَضْلِ إِنَّ هَذَا الْأَمْرَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ تَعَالَى وَسِرٌّ مِنْ سِرِّ اللَّهِ وَغَيْبٌ مِنْ غَيْبِ اللَّهِ وَمَتَى عَلِمْنَا أَنَّهُ عَزَّوَجَلَّ حَكِيمٌ صَدَّقْنَا بِأَنَّ أَعْمَالَهُ كُلَّهَا حِكْمَةٌ وَإِنْ كَانَ وَجْهَهَا غَيْرَ مُنْكَشِفٍ.

عبدالله بن فضل هاشمی گوید: از امام صادق عليه السلام شنیدم که می فرمود: برای صاحب الامر غیبت ناگزیری است که هر باطل جویی در آن به شک می افتد. گفتیم: فدای شما شوم برای چه؟ فرمود: به خاطر امری که ما اجازه نداریم آن را آشکار کنیم. گفتیم: در آن غیبت چه حکمتی وجود دارد؟ فرمود: حکمت غیبت او همان حکمتی است که در غیبت حجت های الهی پیش از او بوده است، و وجه حکمت غیبت او پس از ظهورش آشکار گردد، همچنان که وجه حکمت کارهای خضر عليه السلام از شکستن کشتی و کشتن پسر و به پا داشتن دیوار بر موسی عليه السلام روشن نبود تا آنکه وقت جدایی آنها فرارسید.

ای پسر فضل! این امر، امری از امور الهی و سَرّی از اسرار خدا و غیبی از غیوب پروردگار است، و چون دانستیم خدای تعالی حکیم است تصدیق می کنیم که همه افعال او حکیمانه است اگر چه وجه آن آشکار نباشد.

قَالَ الْإِمَامُ الْعَسْكَرِيُّ عليه السلام: إِنَّ ابْنِي هُوَ الْقَائِمُ مِنْ بَعْدِي وَهُوَ الَّذِي يَجْرِي فِيهِ سُنَنُ الْأَنْبِيَاءِ عليهم السلام بِالتَّعْمِيرِ وَالْغَيْبَةِ حَتَّى تَقْسُو الْقُلُوبُ لَطُولِ الْأَمَدِ فَلَا يَثْبُتَ عَلَى الْقَوْلِ بِهِ إِلَّا مَنْ كَتَبَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ فِي قَلْبِهِ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُ بِرُوحٍ مِنْهُ.

امام حسن عسکری عليه السلام فرمود: همانا فرزندم قائم پس از من است و او همان کسی است که سنت‌های انبیاء عليهم السلام از طول عمر و غیبت در او جاری می‌شود تا اینکه به خاطر طول مدت غیبت، دل‌ها سخت گردد و در عقیده به امامت او ثابت نماند مگر کسی که خدای عزوجل ایمان را در دلش نقش کرده و وی را با روحی از جانب خود مؤید ساخته است.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۵۲۴.

عَنْ زُرَّارَةَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام يَقُولُ: إِنَّ لِلْقَائِمِ عليه السلام غَيْبَةً قَبْلَ أَنْ يَقُومَ، قُلْتُ: وَلِمَ، قَالَ: إِنَّهُ يَخَافُ وَأَوْمَأَ بِيَدِهِ إِلَى بَطْنِهِ يَعْنِي الْقَتْلَ.

زُرَّارَه گوید: شنیدم امام صادق عليه السلام می‌فرمود: همانا برای حضرت قائم عليه السلام پیش از آنکه ظهور کند غیبتی است، عرض کردم: برای چه؟ فرمود: زیرا او می‌ترسد - و با دست اشاره به شکمش فرمود - یعنی از کشته شدن.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۳۸.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: صَاحِبُ هَذَا الْأَمْرِ يَتَرَدَّدُ بَيْنَهُمْ وَيَمْسِي فِي أَسْوَاقِهِمْ وَيَطَأُ فُرُشَهُمْ وَلَا يَعْرِفُونَهُ.

امام صادق عليه السلام فرمود: صاحب این امر در میان مردم رفت و آمد می‌کند و در بازارشان راه می‌رود و روی فرش‌هایشان قدم می‌گذارد ولی او را نمی‌شناسند.

غیبت نعمانی، صفحه ۱۶۴.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: ... يَقِفُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ فَيَصْرُخُ صَرْخَةً فَيَقُولُ يَا مَعَاشِرَ نَقَبَائِي وَأَهْلَ خَاصَّتِي وَمَنْ ذَخَرَهُمُ اللَّهُ لِنُصْرَتِي قَبْلَ ظُهُورِي عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ اسْتَوْفِي طَائِعِينَ فَتَرِدُ صَيْحَتُهُ عليه السلام عَلَيْهِمْ وَهُمْ عَلَى مَحَارِبِهِمْ وَعَلَى فُرُشِهِمْ فِي شَرْقِ الْأَرْضِ وَغَرْبِهَا فَيَسْمَعُونَهُ فِي صَيْحَةٍ وَاحِدَةٍ فِي أُذُنِ كُلِّ رَجُلٍ فَيَجِئُونَ نَحْوَهَا وَلَا يَمْضِي لَهُمْ إِلَّا كَلِمَةٍ بَصْرٍ حَتَّى يَكُونَ كُلُّهُمْ بَيْنَ يَدَيْهِ عليه السلام بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ.

امام صادق عليه السلام فرمود: زمانی که حضرت مهدی عليه السلام ظهور کند بین رکن و مقام می ایستد و با صدای رسا می گوید: ای نقبا و مردمی که به من نزدیک هستید و ای کسانی که خداوند پیش از ظهور من شما را در روی زمین برای یاری من ذخیره کرده است به سوی من بیاوید و به فرمان من گردن نهید. صدای آن حضرت در شرق و غرب جهان به گوش یارانش می رسد و آنان که در محراب عبادتند یا بر بستر خود آرمیده اند ندای امام عليه السلام را می شنوند و با یک چشم به هم زدن در بین رکن و مقام نزد آن حضرت حاضر می شوند.

بحار الانوار، جلد ۵۳، صفحه ۷.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَعْجَبُ النَّاسِ إِيمَانًا وَأَعْظَمُهُمْ ثَوَابًا قَوْمٌ يَكُونُونَ فِي آخِرِ الزَّمَانِ لَمْ يَلْحَقُوا النَّبِيَّ وَحُجِبَ عَنْهُمْ الْحُجَّةُ فَأَمَنُوا بِسَوَادٍ عَلَى بَيَاضٍ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: عجیب ترین مردم از نظر ایمان و بزرگ ترین آنها از نظر یقین مردمی هستند که در آخر الزمان خواهند بود، پیامبر را ندیده اند و امام از آنها غایب است ولی به نوشته روی کاغذ ایمان آورده اند.

جامع الأخبار، صفحه ۱۸۰.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: قَدْ عَلِمَ أَنَّ أَوْلِيَاءَهُ لَا يَرْتَابُونَ وَلَوْ عَلِمَ أَنَّهُمْ يَرْتَابُونَ مَا غَيَّبَ حُجَّتَهُ عَنْهُمْ طَرْفَةَ عَيْنٍ.

امام صادق عليه السلام فرمود: خدای دانست که اولیای او در هنگام غیبت حجتش گرفتار تردید نخواهند شد اگر می دانست که شک می کنند به اندازه یک چشم به هم زدن حجت خود را غایب نمی ساخت.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۳۳.

قَالَ الْإِمَامُ الْعَسْكَرِيُّ عليه السلام: وَاعْلَمْ أَنَّ قُلُوبَ أَهْلِ الطَّاعَةِ وَالْإِخْلَاصِ نَزَعَ إِلَيْكَ مِثْلَ الطَّيْرِ إِلَى أَوْكَارِهَا.

امام حسن عسکری عليه السلام به فرزند بزرگوارشان امام زمان عليه السلام فرمودند: بدان دل های مردم دین دار و با اخلاص مانند پرندگانی که میل به آشیانه دارند مشتاق لقای تو خواهد بود.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۴۸.

اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اُجَدِّدُ لَهُ فِی صَبِيْحَةِ یَوْمِیْ هَذَا وَمَا عِشْتُ مِنْ اَیَّامِ عَهْدَا وَعَقْدَا وَبَیْعَةً لَهُ فِی عُنُقِیْ لَا اَحُولُ عَنْهَا وَلَا اَزُولُ اَبَدًا.

پروردگارا! من در صبح همین امروز و بلکه تمام ایام عمرم با او (حضرت مهدی رحمه الله تعالی و رَحْمَةُ الشَّرِیْفِ) تجدید می کنم عهد و پیمان و بیعتی را که از او بر عهده من است، هرگز از آن بر نمی گردم و تا ابد بر آن ثابت قدم هستم.

فرازی از دعای عهد

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: إِنَّ الْقَائِمَ مِنَّا إِذَا قَامَ لَمْ يَكُنْ لِأَحَدٍ فِي عُنُقِهِ بَیْعَةٌ فَلِذَلِكَ تَخَفَى وَلَا دَتَهُ وَيَغِيبُ شَخْصُهُ.

امیرالمؤمنین عليه السلام فرمود: هنگامی که قائم ما قیام کند بیعت احدی بر گردن او نیست و به این دلیل است که ولادتش پنهان است و شخص او غایب می شود.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۳۰۳.

قال امير المؤمنين عليه السلام : ... في سُرَّةِ عَنِ النَّاسِ لَا يُبْصِرُ الْقَائِفُ
أَثَرَهُ وَلَوْ تَابَعَ نَظْرَهُ ثُمَّ لَيْشَحَذَنَّ فِيهَا قَوْمٌ شَحَذَ الْقَيْنِ النَّصْلَ
تُجَلَّى بِالتَّنْزِيلِ أَبْصَارُهُمْ وَيُرْمَى بِالتَّفْسِيرِ فِي مَسَامِعِهِمْ وَيُعْبَقُونَ
كَأْسَ الْحِكْمَةِ بَعْدَ الصُّبُوحِ.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: او (مهدی علیه السلام) از دیدۀ مردم پنهان
می ماند، جویندگان اثر و نشانه او را نمی بینند هر چند پیایی
نظر کنند، آنگاه در آن فتنه ها بصیرت قومی چون تیزشدن
شمشیر به دست آهنگر تیز گردد، دیده هایشان به نور قرآن جلا
گیرد و تفسیر قرآن در گوش هاشان طنین افکند و شبانگاه از جام
حکمت سیراب شوند پس از آنکه صبحگاهان نوشیده باشند.

نهج البلاغه، خطبه ۱۵۰.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : سَيَأْتِي قَوْمٌ مِنْ بَعْدِكُمُ الرَّجُلُ الْوَاحِدُ مِنْهُمْ لَهُ أَجْرُ
خَمْسِينَ مِنْكُمْ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ نَحْنُ كُنَّا مَعَكَ بِبَدْرٍ وَاحِدٍ وَحَنِينٍ
وَنَزَلَ فِيْنَا الْقُرْآنُ فَقَالَ إِنَّكُمْ لَوُتَحَمَّلُوا لِمَا حُمِلُوا لَمْ تَصْبِرُوا صَبَرَهُمْ..

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: پس از شما قومی خواهند آمد که یک
نفر از آنها پاداش پنجاه نفر از شما را دارد. اصحاب عرض کردند:
یا رسول الله! ما در بدر و احد و حنین با شما بودیم و قرآن در میان
ما نازل شد! فرمود: اگر آنچه بر دوش آنها گذاشته می شود بر
دوش شما گذاشته شود مثل آنها تاب تحمل آن را ندارید.

بحار الانوار، جلد ۵۲، صفحه ۱۳۰.

قَالَ الْإِمَامُ الْعَسْكَرِيُّ عليه السلام : لَا تَزَالُ شِيعَتُنَا فِي حُزْنٍ حَتَّى يَظْهَرَ
وَلَدِي الَّذِي بَشَّرَ بِهِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

امام حسن عسکری علیه السلام فرمود: شیعیان ما در یک اندوه دائم به
سر می برند تا هنگامی که فرزندم که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم بشارت
ظهورش را داده ظاهر شود.

در الاخبار، صفحه ۳۸۴.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: فَلَمَّا طَالَ عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ الْعَذَابُ ضَجُّوا وَبَكَوْا إِلَى اللَّهِ أَرْبَعِينَ صَبَاحًا فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَى مُوسَى وَهَارُونَ يُخَلِّصُهُمْ مِنْ فِرْعَوْنَ فَحَطَّ عَنْهُمْ سَبْعِينَ وَمِائَةً سَنَةً قَالَ فَقَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام هَكَذَا أَنْتُمْ لَوْ فَعَلْتُمْ لَفَرَّجَ اللَّهُ عَنَّا فَأَمَّا إِذْ لَمْ تَكُونُوا فَإِنَّ الْأَمْرَ يَنْتَهِي إِلَى مُنْتَهَاهَا.

امام صادق عليه السلام فرمود: چون گرفتاری بنی اسرائیل به طول انجامید چهل صبح رو به درگاه الهی آورده به گریه و زاری پرداختند، خدا به موسی و هارون وحی فرستاد که آنها را از شر فرعون نجات می دهد، پس صد و هفتاد سال از چهارصد سال گرفتاری آنها را برداشت، شما هم اگر مثل بنی اسرائیل عمل کنید خدا فرج ما را نزدیک خواهد کرد اما اگر چنین نباشید امر ظهور به انتهای زمان معین خود می رسد.

بحار الانوار، جلد ۵۲، صفحه ۱۳۲.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنَّ سُنَنَ الْأَنْبِيَاءِ عليهم السلام بِمَا وَقَعَ بِهِمْ مِنَ الْغَيْبَاتِ حَادِثَةٌ فِي الْقَائِمِ مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ حَذْوُ النَّعْلِ بِالنَّعْلِ وَالْقُدَّةُ بِالْقُدَّةِ.

امام صادق عليه السلام فرمود: سنت های پیامبران عليهم السلام از جمله غیبت هایی که برای آنان رخ داده است، همه در قائم ما اهل بیت مو به مو و بدون کم و زیاد اتفاق خواهد افتاد.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۴۵.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنَّ لِصَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ غَيْبَةً الْمُتَمَسِّكِ فِيهَا بِدِينِهِ كَالْخَارِطِ لِشَوْكِ الْقِتَادِ بِيَدِهِ.

صاحب این امر را غیبتی است که هر کس در آن دوران دین خود را نگه دارد مانند کسی است که بخواهد با کشیدن کف دست بر ساقه درخت خار قِتاد خارهایش را بکند.

غیبت نعمانی، صفحه ۱۶۹.

اللَّهُمَّ إِنَّا نَشْكُو إِلَيْكَ فَقَدْ نَبَّيْنَا صَلَوَاتَكَ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَغَيْبَةَ وَلِيِّنَا وَ
كَثْرَةَ عَدُوِّنَا وَقِلَّةَ عَدَدِنَا وَشِدَّةَ الْفِتَنِ بِنَا وَتَظَاهِرُ الزَّمَانِ عَلَيْنَا.

خداوندا! ما فقدان پیامبرمان را - که درود تو بر او و خاندان او باد - و
غیبت ولی مان را و کثرت دشمنانمان را و کمی شمارمان را و سختی
فتنه ها را در میانمان و یاری زمانه بر ضدمان را به توبه شکوه می آریم.
مفاتیح الجنان، دعای افتتاح.

راوی به امام جواد علیه السلام عرض می کند: لِمَ سُمِّيَ الْقَائِمَ قَالَ
لِأَنَّهُ يَقُومُ بَعْدَ مَوْتِ ذِكْرِهِ وَازْتِدَادِ أَكْثَرِ الْقَائِلِينَ بِإِمَامَتِهِ فَقُلْتُ
لَهُ وَلِمَ سُمِّيَ الْمُنتَظَرُ قَالَ لِأَنَّ لَهُ غَيْبَةً يَكْثُرُ أَيَّامُهَا وَيَطُولُ أَمْدُهَا
فَيَنْتَظِرُ خُرُوجَهُ الْمُخْلِصُونَ وَيُنْكِرُهُ الْمُرتَابُونَ وَيَسْتَهْزِئُ بِذِكْرِهِ
الْجَاهِدُونَ وَيَكْذِبُ فِيهَا الْوَقَّانُونَ وَيَهْلِكُ فِيهَا الْمُسْتَعْجِلُونَ وَ
يَنْجُو فِيهَا الْمُسْلِمُونَ.

چرا به امام قائم، قائم می گویند؟ فرمود: زیرا او پس از آنکه یادش
از بین برود و اکثر معتقدین به امامتش مرتد شوند قیام می کند.
راوی می پرسد چرا او را منتظر می گویند؟ فرمود: زیرا ایام غیبتش
زیاد شود و مدتش طولانی گردد، مخلصان در انتظار قیامش باشند
و شگاکان انکارش کنند و منکران یادش را استهزاء کنند و تعیین
کنندگان وقت ظهورش دروغ گویند و شتاب کنندگان در غیبت
هلاک شوند و تسلیم شوندگان در آن نجات یابند.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۷۸.

قَالَ الْإِمَامُ السَّجَّادُ علیه السلام: إِنَّ أَبْغَضَ النَّاسِ إِلَى اللَّهِ مَنْ يَقْتَدِي
بِسُنَّةِ إِمَامٍ وَلَا يَقْتَدِي بِأَعْمَالِهِ.

امام سجّاد علیه السلام فرمود: منفورترین مردم نزد خدا کسی است که خود
را پیرو روش امام معصومی بداند ولی در عمل از او پیروی نکند.

کافی، جلد ۸، صفحه ۲۳۴.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: مَنْ أَطَاعَ إِمَامَهُ فَقَدْ أَطَاعَ رَبَّهُ.

امیرالمؤمنین عليه السلام فرمود: هر کس از امام خود اطاعت کند
پرودگارش را اطاعت کرده است.

غررالحکم، ۲۰۳۰.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: عَلَيْكُمْ بِطَاعَةِ أَيْمَتِكُمْ فَإِنَّهُمْ الشُّهَدَاءُ
عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ وَالشُّفَعَاءُ لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ غَدًا.

امیرالمؤمنین عليه السلام فرمود: بر شما باد به فرمان برداری از
امامانتان، زیرا آنان امروز بر شما گواهانند و فردای قیامت نزد
خدای تعالی شفیعانند.

غررالحکم، ۲۰۲۵.

سَأَلَ الصَّادِقَ عليه السلام عَنْ سَبَبِ الْقِيَامِ عِنْدَ ذِكْرِ لَفْظِ الْقَائِمِ مِنْ
أَلْقَابِ الْحُجَّةِ. قَالَ: لِأَنَّ لَهُ غَيْبَةً طَوْلَانِيَّةً، وَمِنْ شِدَّةِ الرَّافَةِ إِلَى
أَحَبِّتِهِ يَنْظُرُ إِلَى كُلِّ مَنْ يَذْكُرُهُ بِهَذَا اللَّقْبِ الْمَشْعُرُ بِدَوْلَتِهِ وَ
الْحَسْرَةُ بِغُرْبَتِهِ، وَمِنْ تَعْظِيمِهِ أَنْ يَقُومَ الْعَبْدُ الْخَاضِعُ لِصَاحِبِهِ
عِنْدَ نَظَرِ الْمَوْلَى الْجَلِيلِ إِلَيْهِ بَعِينَهُ الشَّرِيفَةَ، فَلِيَقْمَ وَلِيَطْلُبَ مِنْ
اللَّهِ جَلَّ ذِكْرُهُ تَعْجِيلَ فَرْجِهِ.

از امام صادق عليه السلام درباره علت ایستادن به هنگام شنیدن لقب
قائم که از القاب امام زمان عليه السلام است سؤال شد، فرمود: علتش
آن است که برای او غیبتی طولانی است و او از شدت رافتی که
به دوستانش دارد به هر که او را با این لقب که حاکی از دولت او
و نشانگر غصه بر غربت اوست یاد کند نظر می کند و (در چنین
حالی) یکی از راه های بزرگداشت او این است که غلام او هنگامی
که مولای بزرگوار او با چشمان شریفش به او نظر می کند بایستد.
پس باید بایستد و تعجیل فرج او را از خدای تعالی بخواهد.

إلزام الناصب، جلد ۱، صفحه ۲۴۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْهَادِي عَلَيْهِ السَّلَامُ: لَوْلَا مَنْ يَبْقَى بَعْدَ غَيْبَةِ قَائِمِكُمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِنَ الْعُلَمَاءِ الدَّاعِينَ إِلَيْهِ وَالذَّالِّينَ عَلَيْهِ وَالذَّائِبِينَ عَنْ دِينِهِ بِحُجَجِ اللَّهِ وَ الْمُتَّقِذِينَ لِضَعْفَاءِ عِبَادِ اللَّهِ مِنْ شِبَاكِ إِبْلِيسَ وَمَرَدَّتِهِ وَمِنْ فَخَاخِ النَّوَاصِبِ لَمَا بَقِيَ أَحَدٌ إِلَّا ارْتَدَّ عَنْ دِينِ اللَّهِ.

اگر بعد از غیبت قائم شما، علمایی نبودند که به سوی او دعوت نمایند و به سوی او رهنمون شوند و با براهین الهی از دین او دفاع کنند و بندگان مستضعف خدا را از دام‌های ابلیس و یاران سرکش او برهانند و از بند دشمنان اهل بیت رهایی بخشند، احدی باقی نمی‌ماند مگر اینکه از دین خدا برمی‌گشت.

الاحتجاج، جلد ۱، صفحه ۱۸.

قَالَ الْإِمَامُ السَّجَّادُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ أَهْلَ زَمَانٍ غَيْبَتِهِ الْقَائِلِينَ بِإِمَامَتِهِ وَالْمُنْتَظِرِينَ لِظُهُورِهِ أَفْضَلُ مِنْ أَهْلِ كُلِّ زَمَانٍ لِأَنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَعْطَاهُمْ مِنَ الْعُقُولِ وَالْأَفْهَامِ وَالْمَعْرِفَةِ مَا صَارَتْ بِهِ الْغَيْبَةُ عَنْدهُمْ بِمَنْزِلَةِ الْمَشَاهِدَةِ.

امام سجّاد علیه السلام فرمود: مردم زمان غیبت (دوازدهمین امام) که معتقد به امامت او و منتظر ظهورش باشند از مردم هر زمانی برترند زیرا خدای تبارک و تعالی عقل و فهم و معرفتی به آنها عطا فرموده که غیبت نزد آنها بمنزله مشاهده است.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۳۲۰.

حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف در مورد نشانه‌های ظهور خطاب به «ابراهیم بن مهزیار» فرمود: إِذَا حِيلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ سَبِيلِ الْكَعْبَةِ بِأَقْوَامٍ لَا خَلَاقَ لَهُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْهُمْ بَرَاءً؛ هنگامی که مردمی بدسیرت که خدا و پیامبرش از آنها بیزارند راه خانه خدا (حج) را به روی شما ببندند.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۶۹.

عَنِ ابْنِ أَبِي يَعْفُورٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام يَقُولُ: وَيْلٌ لِّلطَّغَاةِ الْعَرَبِ مِنْ أَمْرِ قَدِ اقْتَرَبَ، قُلْتُ: جُعِلْتُ فِدَاكَ كَمْ مَعَ الْقَائِمِ مِنَ الْعَرَبِ، قَالَ: نَقَرٌ يَسِيرُ، قُلْتُ: وَاللَّهِ إِنَّ مَنْ يَصِفُ هَذَا الْأَمْرَ مِنْهُمْ لَكَثِيرٌ، قَالَ: لَا بُدَّ لِلنَّاسِ مِنْ أَنْ يُمَحَّصُوا وَيُمَيَّزُوا وَيُعْرَبَلُوا وَيُسْتَحْرَجَ فِي الْغُرَبَالِ خَلْقٌ كَثِيرٌ.

ابن ابی یعفور گوید: شنیدم امام صادق علیه السلام می فرمود: وای بر سرکشان عرب از امری که نزدیک است، عرض کردم: قربانت گردم چند نفر از عرب همراه حضرت قائم خواهند بود؟ فرمود: چند نفر اندک، عرض کردم: بخدا کسانی که از ایشان که اظهار علاقه به این امر می کنند بسیارند، فرمود: مردم ناچار باید بررسی شوند و جدا گردند و غربال شوند و مردم بسیاری از غربال بیرون ریزند. کافی، جلد ۱، صفحه ۳۷۰.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَذَلَهُمْ حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَذَلِكَ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: همواره گروهی از امت من پشتیبان حقند، سرکوبی و اهانتی که از دیگران به آنها برسد تغییری بر رفتارشان وارد نمی سازد، آنها چنینند تا وقتی که امر الهی فرارسد. مجموعه وزام، جلد ۱، صفحه ۷.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: یاران مهدی علیه السلام دوستی شان چنان محکم است که: «كَأَنَّمَا رَبَّاهُمْ أَبٌ وَاحِدٌ وَ أُمٌّ وَاحِدَةٌ، قُلُوبُهُمْ مُجْتَمِعَةٌ بِالْمَحَبَّةِ وَ النَّصِيحَةِ؛ گویی برادران تنی اند و یک پدر و مادر آنان را پروریده اند، دل های آنان با محبت و خیرخواهی به یکدیگر پیوسته است.

الزام الناصب، جلد ۲، صفحه ۱۶۵.

انتظار فرج

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): مَنْ سَرَّ أَنْ يَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ الْقَائِمِ فَلْيَنْتَظِرْ وَلْيَعْمَلْ بِالْوَرَعِ وَمَحَاسِنِ الْأَخْلَاقِ وَهُوَ مُنْتَظَرٌ، فَإِنْ مَاتَ وَقَامَ الْقَائِمُ بَعْدَهُ كَانَ لَهُ مِنَ الْأَجْرِ مِثْلُ أَجْرِ مَنْ أَدْرَكَهُ.

امام صادق (علیه السلام) فرمود: هرکس مشتاق است از یاران قائم باشد باید به انتظار باشد و به پرهیزکاری و اخلاق نیکو رفتار کند، چنین کسی منتظر است و اگر در این حالت بمیرد و امام قائم بعد از مرگ او قیام کند پاداش کسی را دارد که امام قائم را درک کرده است.

غیبت نعمانی، صفحه ۲۰۰.

قَالَ الْإِمَامُ الْجَوَادُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): إِنَّ الْقَائِمَ مِنَّا هُوَ الْمَهْدِيُّ الَّذِي يَجِبُ أَنْ يُنْتَظَرَ فِي غَيْبَتِهِ وَيُطَاعَ فِي ظُهُورِهِ وَهُوَ الثَّالِثُ مِنْ وُلْدِي.

امام جواد (علیه السلام) فرمود: قائم ما همان مهدی است، کسی که باید در غیبتش او را انتظار کشند و در ظهورش او را فرمان برند و او سومین از فرزندان من است.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۷۷.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): عِنْدَ الصَّبَاحِ يَحْمَدُ الْقَوْمُ السَّرِيَّ.

صبحگاهان از رهروان شب ستایش می شود (ضرب المثل است یعنی آینده از آن استقامت کنندگان است).

نهج البلاغه، خطبه ۱۵۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: مَا ضَرَمَنْ مَاتَ مُنْتَظِرًا لِأَمْرِنَا إِلَّا يَمُوتُ فِي وَسْطِ فُسْطَاطِ الْمَهْدِيِّ وَعَسْكَرِهِ.

امام باقر عليه السلام فرمود: برای کسی که در انتظار امر (فرج و ظهور) ما مُرده است زبانی نیست که در میان خیمه حضرت مهدی و در میان سپاه او نمرده باشد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۷۲.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام فِي قَوْلِ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ: «أَتَى أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ» فَقَالَ هُوَ أَمْرُنَا أَمْرُ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ إِلَّا تَسْتَعْجِلَ بِهِ حَتَّى يُؤَيِّدَهُ اللَّهُ بِثَلَاثَةِ أَجْنَادٍ الْمَلَائِكَةِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالرُّعْبَ.

امام صادق عليه السلام در تفسیر آیه شریفه: «فرمان خدا فرامی‌رسد پس در آن شتاب نکنید» فرمود: آن امر ما است که خدای عزوجل دستور فرموده است درباره آن شتاب نشود تا اینکه او را با سه لشکر از فرشتگان و مؤمنان و رُعب (در دل دشمنان) یاری فرماید.

غیب نعمانی، صفحه ۱۹۸.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: الْعَارِفُ مِنْكُمْ هَذَا الْأَمْرَ، الْمُنْتَظِرُ لَهُ، الْمُحْتَسِبُ فِيهِ الْخَيْرَ كَمَنْ جَاهَدَ وَاللَّهُ مَعَ قَائِمٍ آلِ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَسَلَامُهُ.

امام باقر عليه السلام فرمود: هر کس از شما این امر (امامت عدل و حق) را بشناسد و منتظر برپایی آن باشد و در این مسیر برای رضای خدا کار خیر انجام دهد به خدا قسم مانند کسی است که همراه قائم آل محمد عجل الله تعالی فرجه الشریف با شمشیرش جهاد کند.

بحار الانوار، جلد ۶۵، صفحه ۱۴۱.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: لَيُعَذَّنَ أَحَدُكُمْ لَخُرُوجِ الْقَائِمِ وَلَوْ سَهْمًا. امام صادق عليه السلام فرمود: هر یک از شما باید برای خروج قائم و لو یک تیر آماده کند.

غیبت نعمانی، صفحه ۳۲۰.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: وَاللَّهِ لَتُمَيِّزَنَّ وَاللَّهِ لَتَمَحَّصَنَّ وَاللَّهِ لَتُعَرِّبَنَّ كَمَا يُعَرِّبُ الزُّوَانُ مِنَ الْقَمَحِ.

امام باقر عليه السلام فرمود: به خدا قسم تمیز داده می شوید، به خدا قسم آزمایش می شوید، به خدا قسم غربال می شوید، آن سان که گندم غربال می شود و از شلمک جدا می گردد.

غیبت نعمانی، صفحه ۲۰۵.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: مَنْ آمَنَ بِنَا وَصَدَّقَ حَدِيثَنَا وَانْتَظَرَ أَمْرَنَا كَانَ كَمَنْ قَتَلَ تَحْتَ رَايَةِ الْقَائِمِ بَلَّ وَاللَّهِ تَحْتَ رَايَةِ رَسُولِ اللَّهِ صلی الله علیه و آله و سلم.

امام صادق عليه السلام فرمود: کسی که به ما ایمان آورد و سخن ما را تصدیق کند و منتظر امر ما باشد مثل کسی است که زیر پرچم قائم شهید شده باشد، بلکه به خدا سوگند زیر پرچم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم شهید شده باشد.

تأویل الآيات الظاهرة، صفحه ۶۴۰.

قَالَ الْإِمَامُ الرِّضَا عليه السلام: مَا أَحْسَنَ الصَّبْرَ وَانْتَظَرَ الْفَرَجَ أَمَا سَمِعْتَ قَوْلَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ: فَانْتَظِرُوا إِلَيَّ مَعَكُمْ مِنَ الْمُنتَظِرِينَ.

امام رضا عليه السلام فرمود: چه نیکوست صبر و انتظار فرج، آیا سخن خدای عزوجل را نشنیدی که فرمود: منتظر باشید که من نیز با شما از منتظرانم.

طرائف الحكم، جلد ۱، صفحه ۱۱۶.

قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: وَانْتَظِرُوا الْفَرَجَ وَلَا تَيَأْسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ فَإِنَّ أَحَبَّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ انْتَظَارُ الْفَرَجِ.

امیرالمؤمنین عليه السلام فرمود: منتظر فرج باشید و از رحمت خدا ناامید نباشید که محبوب ترین اعمال نزد خدای عزوجل انتظار فرج است.

خصال، جلد ۲، صفحه ۶۱۶.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: أَلَا تَعْلَمُ أَنَّ مَنْ انْتَهَرَ أَمْرَنَا وَصَبَرَ عَلَى مَا يَرَى مِنَ الْأَذَى وَالْخَوْفِ فَهُوَ غَدًا فِي زُمْرَتِنَا.

امام صادق عليه السلام فرمود: آیا نمی دانی هر کس در انتظار امر ما (یعنی ظهور فرج ما) باشد و بر آنچه از اذیت و آزار و ترس از دشمنان در این راه می بیند شکیبیا باشد، فردا (ی قیامت) در گروه ما خواهد بود.

طرائف الحكم، جلد ۱، صفحه ۲۳۴.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: وَاعْلَمُوا أَنَّ الْمُنتَظِرَ لِهَذَا الْأَمْرِ لَهُ مِثْلُ أَجْرِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ.

امام باقر عليه السلام فرمود: بدانید کسی که منتظر این امر (ظهور قائم عليه السلام) است مانند شخص روزه دار شب زنده دار پاداش دارد. کافی، جلد ۲، صفحه ۲۲۲.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: مَا يُبَالِي مَنْ عَرَفَهُ اللَّهُ هَذَا الْأَمْرُ أَنْ يَكُونَ عَلَى قُلَّةِ جَبَلٍ يَأْكُلُ مِنْ نَبَاتِ الْأَرْضِ حَتَّى يَأْتِيَهُ الْمَوْتُ.

امام باقر عليه السلام فرمود: کسی که خداوند او را به این امر (امر امامت در عهد غیبت) آشنا ساخته او را چه بآید از اینکه در قلّه کوهی زندگی کند و از گیاه زمین بخورد تا مرگش فرارسد.

کافی، جلد ۲، صفحه ۲۴۵.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: مَنْ عَرَفَ هَذَا الْأَمْرَ فَقَدْ فَرَّجَ عَنْهُ بِانتِظَارِهِ.

امام باقر عليه السلام فرمود: هر کس این امر را بشناسد انتظار او برایش گشایش و فرج است.

غیبت نعمانی، صفحه ۳۳۰

قطعی بودن ظهور

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: لَا تَذْهَبُ الدُّنْيَا حَتَّى يَقُومَ مِنْ أُمَّتِي رَجُلٌ مِنْ وَلَدِ الْحُسَيْنِ، يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا كَمَا مِلْتُمْ ظُلْمًا.

رسول خدا ﷺ فرمود: دنیا به پایان نمی‌رسد تا اینکه مردی از فرزندان حسین در میان امت قیام نماید که زمین را از عدل پر می‌کند همان‌طور که از ظلم پر شده باشد.

اثبات الهداة، جلد ۵، صفحه ۲۷۵.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ ع: خَمْسٌ قَبْلَ قِيَامِ الْقَائِمِ خُرُوجُ الْيَمَانِيِّ وَالسُّفْيَانِيِّ وَالْمُنَادِي يُنَادِي مِنَ السَّمَاءِ وَخَسْفُ الْبَيْدَاءِ وَقَتْلُ النَّفْسِ الزَّكِيَّةِ.

امام صادق ع فرمود: پیش از قیام قائم پنج نشانه به ظهور می‌آید: ۱ و ۲- خروج یمانی و سفیانی ۳- نداکننده‌ای از آسمان ندا دهد. ۴- فرورفتن زمین در بیداء (سرزمینی میان مکه و مدینه) ۵- کشته شدن کسی که نفس زکیه‌اش گویند.

خصال، جلد ۱، صفحه ۳۰۳.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ ع: لَيْسَ بَيْنَ قِيَامِ قَائِمِ آلِ مُحَمَّدٍ وَبَيْنَ قَتْلِ النَّفْسِ الزَّكِيَّةِ إِلَّا خَمْسَ عَشْرَةَ لَيْلَةً.

امام صادق ع فرمود: میان قیام قائم آل محمد ع و قتل نفس زکیه جز پانزده شب فاصله نیست.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۶۴۹.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عجل الله تعالی فرجه: خُرُوجُ الثَّلَاثَةِ السُّفْيَانِيَّ وَ الْخُرَّاسَانِيَّ وَ الْيَمَانِيَّ فِي سَنَةٍ وَاحِدَةٍ فِي شَهْرٍ وَاحِدٍ فِي يَوْمٍ وَاحِدٍ وَلَيْسَ فِيهَا رَايَةٌ بِأَهْدَى مِنْ رَايَةِ الْيَمَانِيَّ لِأَنَّهُ يَدْعُو إِلَى الْحَقِّ.

امام صادق عجل الله تعالی فرجه فرمود: خروج سفیانی و خراسانی و یمانی در یک سال و در یک ماه و در یک روز خواهد بود، و در میان آنها، پرچمی به اندازه پرچم یمانی به هدایت نزدیک نمی باشد زیرا او مردم را به سوی حق دعوت می کند.

إعلام الوری، صفحه ۴۵۸.

قَالَ النَّبِيُّ صلی الله علیه و آله و سلم: يَخْرُجُ رَجُلٌ يُقَالُ لَهُ السُّفْيَانِيُّ فِي عُمُقٍ دِمَشْقٍ وَ عَامَّةٌ مَنْ يَتَّبَعُهُ مِنْ كَلْبٍ، فَيَقْتُلُ حَتَّى يَبْقُرَ بَطُونَ النِّسَاءِ وَ يَقْتُلُ الصَّبِيَّانَ فَتَجْتَمِعُ لَهُمْ قَيْسٌ فَيَقْتُلُهَا حَتَّى لَا يَمْنَعَ ذَنْبٌ تَلْعَةً وَ يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي فِي الْحَرَمِ فَيَبْلُغُ السُّفْيَانِيَّ فَيَبْعَثُ إِلَيْهِ جُنْدًا مِنْ جُنْدِهِ فَيَهْزِمُهُمْ فَيَسِيرُ إِلَيْهِ السُّفْيَانِيُّ بِمَنْ مَعَهُ حَتَّى إِذَا صَارَ بَيْدَاءَ مِنَ الْإَرْضِ خُسِفَ بِهِمْ فَلَا يَنْجُوا مِنْهُمْ إِلَّا الْمُخْبِرُ عَنْهُمْ.

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: مردی از دل دمشق خروج می کند که به او سُفْیانی می گویند، همه پیروانش از قبیله کلب خواهند بود. کشتار می کند تا جایی که شکم زنهارا می شکافد و کودکان را می کشد. قبیله قیس در برابرش قیام می کنند و او همه آنان را به قتل می رساند. آنگاه مردی از اهل بیت من در حرم قیام می کند و گزارش به سفیانی می رسد. سفیانی سپاهی به سوی او می فرستد و او همه را شکست می دهد. آنگاه سفیانی همه سپاهیان را به سوی او حرکت می دهد. چون به سرزمین بیداء برسند زمین همه آنها را در کام خود فرومی برد و کسی نمی ماند جز یک نفر که خبر آنها را برساند.

عَقْدُ الدَّرَرِ، صفحه ۷۳.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: كَأَنِّي بِالسُّفْيَانِيِّ أَوْ بِصَاحِبِ السُّفْيَانِيِّ قَدْ طَرَحَ رَحْلَهُ فِي رَحْبَتِكُمْ بِالْكُوفَةِ فَنَادَى مُنَادِيهِ مَنْ جَاءَ بِرَأْسِ شِيعَةٍ عَلَيَّ فَلَهُ أَلْفُ دِرْهَمٍ فَيَثْبُتُ الْجَارُ عَلَى جَارِهِ وَيَقُولُ هَذَا مِنْهُمْ فَيَضْرِبُ عُنُقَهُ وَيَأْخُذُ أَلْفَ دِرْهَمٍ.

امام صادق ع فرمود: گویی سفیانی (راوی می گوید یا فرمود رفیق سفیانی) را می بینم که در کوفه شهر شما رحل اقامتش را انداخته و منادی او فریاد می زند هر کس سر یک نفر از شیعیان علی را بیاورد هزار درهم جایزه دارد. کار به آنجا می رسد که همسایه، همسایه اش را می گیرد و می گوید: این از آنهاست، سپس گردن او را می زند و هزار درهم می گیرد.

بحار الانوار، جلد ۵۲، صفحه ۲۱۵.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ وَاحِدٌ لَطَوَّلَ اللَّهُ ذَلِكَ الْيَوْمَ حَتَّى يَمْلِكَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي تَجْرِي الْمَلَا حِمُّ عَلَى يَدَيْهِ وَ يُظْهِرُ الْإِسْلَامَ، لَا يُخْلِفُ وَعْدَهُ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ.

پیامبر اکرم ص فرمود: اگر از عمر دنیا باقی نماند مگر یک روز، خداوند آن روز را چندان طولانی گرداند تا مردی از اهل بیت من حکومت را به دست گیرد، حماسهها به دست او صورت پذیرد و حقیقت اسلام را آشکار سازد، خداوند خلف وعده نمی کند و او حسابرسی سریع است.

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۷۳.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا تَذْهَبِ الدُّنْيَا حَتَّى يَقُومَ مِنْ أُمَّتِي رَجُلٌ مِنْ وَلَدِ الْحُسَيْنِ، يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا كَمَا مِلَّتْ ظُلْمًا.

رسول خدا ص فرمود: دنیا به پایان نمی رسد تا اینکه مردی از فرزندان حسین در میان امت من قیام نماید که زمین را از عدل پر می کند همان طور که از ظلم پر شده باشد.

اثبات الهداة، جلد ۵، صفحه ۲۷۵.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى خَلَقَ أَرْبَعَةَ عَشَرَ نُورًا قَبْلَ خَلْقِ الْخَلْقِ بِأَرْبَعَةِ عَشَرَ أَلْفَ عَامٍ فِيهِ أَرْوَاحُنَا فَقِيلَ لَهُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ وَمَنِ الْأَرْبَعَةِ عَشَرَ فَقَالَ مُحَمَّدٌ وَعَلِيٌّ وَفَاطِمَةُ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ وَالْإِثْمَةُ مِنْ وَلَدِ الْحُسَيْنِ آخِرُهُمُ الْقَائِمُ الَّذِي يَقُومُ بَعْدَ غَيْبَتِهِ فَيَقْتُلُ الدَّجَالَ وَيُطَهِّرُ الْأَرْضَ مِنْ كُلِّ جَوْرٍ وَظَلَمٍ.

امام صادق عليه السلام فرمود: خداوند تبارک و تعالی چهارده هزار سال پیش از آنکه خلقتش را بیافریند، چهارده نور آفرید که ارواح ما بود، گفته شد: یابن رسول الله! آن چهارده تن چه کسانی هستند؟ فرمود: محمد، علی، فاطمه، حسن، حسین و ائمه از فرزندان حسین عليه السلام، آخرین آنها قائم است که پس از غیبتش قیام کند و دجال را بکشد و زمین را از هر جور و ظلمی پاک سازد.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۳۶.

عَنِ الْفَضِيلِ بْنِ يَسَارٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام قَالَ: إِنَّ مِنَ الْأُمُورِ أُمُورًا مَوْقُوفَةً وَأُمُورًا مَحْتُمَةً وَإِنَّ السُّفْيَانِيَّ مِنَ الْمَحْتُمِ الَّذِي لَا بُدَّ مِنْهُ.

فضیل بن یسار از امام باقر عليه السلام روایت کرده که فرمود: از میان کارها اموری موقوف و اموری حتمی اند، و سفیانی از جمله امور حتمی است که چاره و گریزی از آن نیست.

غیبت نعمانی، صفحه ۳۰۱.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: خُرُوجُ الثَّلَاثَةِ السُّفْيَانِيَّ وَالْخُرَّاسَانِيَّ وَالْيَمَانِيَّ فِي سَنَةٍ وَاحِدَةٍ فِي شَهْرٍ وَاحِدٍ فِي يَوْمٍ وَاحِدٍ وَلَيْسَ فِيهَا رَأْيَةٌ أَهْدَى مِنْ رَأْيَةِ الْيَمَانِيِّ لِأَنَّهُ يَدْعُو إِلَى الْحَقِّ.

امام صادق عليه السلام فرمود: خروج آن سه نفر؛ سفیانی و خراسانی و یمانی در یک سال و در یک ماه و یک روز است، و پرچمی در میان پرچم‌های ایشان به هدایت نزدیک‌تر از پرچم یمانی نیست، زیرا اوست که مردم را به حق دعوت می‌کند.

الارشاد، جلد ۲، صفحه ۳۷۵.

عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ سَأَلْتُهُ عَنِ الْقَائِمِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَ كَذَبَ الْوَقَاتُونَ إِنَّا أَهْلُ بَيْتٍ لَا نُوقَتُ.

ابوبصیر گوید: از امام صادق علیه السلام درباره قائم علیه السلام پرسیدم، فرمود: وقت گذاران دروغگویند، ما اهل بیت وقت تعیین نمی کنیم.

کافی، جلد ۱، صفحه ۳۶۸.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّا وَآلُ أَبِي سُفْيَانَ أَهْلُ بَيْتَيْنِ تَعَادَيْنَا فِي اللَّهِ قُلْنَا صَدَقَ اللَّهُ وَقَالُوا كَذَبَ اللَّهُ قَاتَلَ أَبُو سُفْيَانَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ وَقَاتَلَ مُعَاوِيَةَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَقَاتَلَ يَزِيدُ بْنُ مُعَاوِيَةَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالسُّفْيَانِيُّ يُقَاتِلُ الْقَائِمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ.

امام صادق علیه السلام فرمود: ما و فرزندان ابوسفیان افراد دو خانواده هستیم، دشمنی ما با هم در راه خداست، ما می گوئیم: خدا راست گفته، ولی آنان می گویند: خدا دروغ گفته است، ابوسفیان با پیغمبر ﷺ جنگید و معاویه با علی بن ابی طالب علیه السلام پیکار نمود، و یزید پسر معاویه با حسین بن علی علیه السلام جنگید و او را به شهادت رسانید و سفیانی با قائم آل محمد علیه السلام خواهد جنگید.

معانی الأخبار، صفحه ۳۴۶.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: لَيَبْعَثَنَّ اللَّهُ مِنْ عِثْرَتِي رَجُلًا أَفَرَقَ الشَّيْئَا أَجَلِي الْجَبَهَةِ يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا يَفِيضُ الْمَالُ فِيضًا.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: خداوند مردی از خاندان مرا برمی انگیزد که دندانهای پیشینش فاصله دار و جبینش گشاده است، زمین را از عدالت پُر می سازد و مال فراوان می بخشد.

کشف الغمّه، صفحه ۴۷۰.

قَالَ الْإِمَامُ الْكَاسِمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: لَوْ كَانَ فِيكُمْ عِدَّةُ أَهْلِ بَدْرِ لَقَامَ قَائِمَنَا.

امام کاظم علیه السلام فرمود: اگر در میان شما یارانی به تعداد اهل بدر بودند قائم ما قیام می کرد.

مشكاة الانوار، صفحه ۶۳.

قَالَ الْإِمَامُ الْجَوَادُ علیه السلام: إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لَيُصْلِحُ لَهُ أَمْرَهُ فِي لَيْلَةٍ كَمَا أَصْلَحَ أَمْرَ كَلِيمِهِ مُوسَى علیه السلام إِذْ ذَهَبَ لِيَقْتَبِسَ لِأَهْلِهِ نَاراً فَرَجَعَ وَهُوَ رَسُولُ نَبِيِّ.

امام جواد علیه السلام فرمود: خدای تبارک و تعالی امر او (مهدی علیه السلام) را در یک شب اصلاح کند چنان که امر کلیم خود موسی علیه السلام را اصلاح فرمود، آنگاه که رفت برای خانواده اش شعله ای آتش بیاورد، چون برگشت او رسول و پیامبر بود.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۷۷.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: ... مَعَهُ صَحِيفَةٌ مَخْتُومَةٌ فِيهَا عَدَدُ أَصْحَابِهِ بِأَسْمَائِهِمْ وَ أَنْسَابِهِمْ وَ بُلْدَانِهِمْ وَ صَنَائِعِهِمْ وَ كَلَامِهِمْ وَ كُنَاهُمْ كَرَّارُونَ مُجِدُّونَ فِي طَاعَتِهِ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: صحیفه مهرشده ای همراه قائم علیه السلام هست که تعداد یارانش با اسامی، نسب، محل سکونت، شغل، زبان و کنیه آنان در آن نوشته شده است، آنها سلحشورانی هستند که در اطاعت از او مجذبه عمل می کنند.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۲۶۸.

امام صادق علیه السلام در تفسیر آیه شریفه: «قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ وَ لَا هُمْ يُنْظَرُونَ» بگو روز پیروزی ایمان آوردن، سودی به حال کافران نخواهد داشت و به آنها هیچ مهلت داده نمی شود. سجد ۲۹/»، فرمود:

يَوْمَ الْفَتْحِ يَوْمٌ تَفْتَحُ الدُّنْيَا عَلَى الْقَائِمِ لَا يَنْفَعُ أَحَدًا تَقَرَّبَ بِالْإِيمَانِ مَا لَمْ يَكُنْ قَبْلَ ذَلِكَ مُؤْمِنًا؛ روزی که دنیا به دست قائم علیه السلام فتح شود دیگر ایمان آوردن برای کسی که قبلاً ایمان نداشت سودی نبخشد.

تفسیر برهان، جلد ۴، صفحه ۴۰۳.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَمْلِكَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يُوَاطِئُ اسْمُهُ اسْمِي يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا وَقِسْطًا كَمَا مُلِئْتُ ظُلْمًا وَجَوْرًا.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: قیامت برپا نمی‌شود تا آنکه مردی از اهل بیتم که همنام من است فرمانروایی یابد زمین را از عدل و داد پر کند همچنانکه از ظلم و جور پر شده باشد.

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۷۱.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: تَبْجِيءُ الرَّاياتُ السُّودُ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ كَأَنَّ قُلُوبَهُمْ زُبُرُ الْحَدِيدِ فَمَنْ سَمِعَ بِهِمْ فَلْيَأْتِهِمْ فَبَايِعَهُمْ وَلَوْ حَبَوًّا عَلَى الشَّلَاجِ.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: مردمی با پرچمهای سیاه از سوی مشرق می‌آیند گویی دل‌های آنان پاره‌های آهن است، هر کس از آمدن آنان باخبر شود باید به سوی آنان روآورد و بیعت کند اگر چه با کشاندن خود بر روی برف باشد.

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۷۳.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ ع: مِنَ الْمَحْتُمِ الَّذِي لَا تَبْدِيلَ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ قِيَامُ قَائِمًا فَمَنْ شَكَّ فِيمَا أَقُولُ لَقِيَ اللَّهَ سُبْحَانَهُ وَهُوَ بِهِ كَافِرٌ وَلَهُ جَا حِدٌ.

یکی از امور حتمی که نزد خداوند تغییرناپذیر است قیام قائم ماست، و اگر کسی در آنچه می‌گویم شک کند در حالی خدا را ملاقات خواهد کرد که به خدا کافر است و انکارکننده اوست.

غیبت نعمانی، صفحه ۸۶.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: يَخْرُجُ نَاسٌ مِنَ الْمَشْرِقِ فَيُؤْطَوْنَ لِلْمَهْدِيِّ يَعْنِي سُلْطَانَهُ.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: مردمی از مشرق زمین قیام می‌نمایند و زمینه را برای حکومت حضرت مهدی عجل الله تعالی فرامه می‌کنند.

اثبات الهداة، جلد ۵، صفحه ۲۲۹.

دعا برای ظهور

هَلْ إِلَيْكَ يَا بَنَ أَحْمَدَ سَبِيلٌ فَتُلْقَى هَلْ يَتَّصِلُ يَوْمَنَا مِنْكَ بِغَدِهِ
فَنَحْظِي مَتَى نَرِدُ مَنَا هِلَكَ الرَّوِيَّةَ فَنَرَوِي مَتَى نَنْتَفِعُ مِنْ عَذَابِ
مَائِكَ فَقَدْ طَالَ الصَّدَى.

آیا راهی به سوی تو هست ای نورچشم پیغمبر که سر به آستانت
بگذاریم؟ آیا این روزگار پرمحنت ما به دوران پرنعمت تو متصل
می‌گردد تا از برکات بهره‌مند شویم؟ کی می‌شود ما تشنه‌لبان به
نهر شاداب لطف و عنایت وارد گشته و سیراب شویم؟ مولای
ما! حَقًّا که دوری به طول انجامید و زمان انتظار از حد گذشت و
جان‌ها به لب رسید.

فرازی از دعای ندبه.

اللَّهُمَّ وَلَا تَسْلُبْنَا الْيَقِينَ لِطُولِ الْأَمَدِ فِي غَيْبَتِهِ وَانْقِطَاعِ خَبَرِهِ عَنَّا
وَلَا تُنَسِّنَا ذِكْرَهُ وَانْتِظَارَهُ وَالْإِيمَانَ وَقُوَّةَ الْيَقِينِ فِي ظُهُورِهِ وَالدُّعَاءَ
لَهُ وَالصَّلَاةَ عَلَيْهِ حَتَّى لَا يُقْنَطَنَا طُولُ غَيْبَتِهِ مِنْ ظُهُورِهِ وَقِيَامِهِ.

بار الها! به واسطه غیبت طولانی‌اش و بی‌خبری ما از او، یقین
را از ما سلب مکن و یاد کردنِ از او و انتظارِ او را داشتن و ایمان
و قوَّت یقین نسبت به ظهورش و دعا کردن در حق او و درود
فرستادن بر او را از خاطر ما مبر تا اینکه طول غیبتش ما را از
ظهور و قیامش ناامید نسازد.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۵۱۳.

وَمِنْ دُعَائِهِ: يَا مَنْ إِذَا تَضَايَقَتِ الْأُمُورُ فَتَحَ لَنَا بَاباً لَمْ تَذْهَبْ إِلَيْهِ
الْأَوْهَامُ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَافْتَحْ لِأُمُورِي الْمُتَضَايِقَةِ
بَاباً لَمْ يَذْهَبْ إِلَيْهِ وَهُمْ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

از دعا‌های امام عصر علیه السلام است: ای کسی که وقتی کارها به
دشواری و تنگنا انجامید دری به روی ما می‌گشاید که پندارها
به آن نمی‌رسد، بر محمد صلی الله علیه و آله و خاندانش درود فرست و برای
اموری که مرا در دشواری قرار داده است دری بگشا که خیالی به
آن نرسیده باشد؛ ای مهربان‌ترین مهربانان.

قصص الانبیاء، صفحه ۳۶۵.

نُقِلَ عَنِ ابْنِ طَاوُسٍ رَحِمَهُ اللَّهُ أَنَّهُ سَمِعَ سَحْرًا فِي السَّرْدَابِ عَنْ
صَاحِبِ الْأَمْرِ علیه السلام أَنَّهُ يَقُولُ اللَّهُمَّ إِنَّ شَيْعَتَنَا خَلَقَتْ مِنْ شُعَاعِ
أَنْوَارِنَا وَبَقِيَّةِ طِينَتِنَا وَقَدْ فَعَلُوا ذُنُوباً كَثِيرَةً اتِّكَالاً عَلَى حُبِّنَا وَ
وَلَايَتِنَا فَإِنْ كَانَتْ ذُنُوبُهُمْ بَيْنَكَ وَبَيْنَهُمْ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ فَقَدْ
رَضِينَا وَمَا كَانَ مِنْهَا فِيمَا بَيْنَهُمْ فَاصْلِحْ بَيْنَهُمْ وَقَاصِّ بِهَِا عَنْ
خُمْسِنَا وَأَدْخِلْهُمْ الْجَنَّةَ وَزَحْزَحْهُمْ عَنِ النَّارِ وَلَا تَجْمَعْ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ
أَعْدَائِنَا فِي سَخَطِكَ.

از سید بن طاووس رحمته الله نقل شده سحرگاهی در سرداب مقدس
از حضرت صاحب الامر شنیده بود که چنین نیایش داشت:

خداوندا! شیعیان ما از پرتو انوار ما و فزونی گل (سرشت) ما
آفریده شده‌اند و به پشت گرمی محبت و ولایت ما بسیار گناه
کرده‌اند، اگر گناهانشان میان تو و ایشان است از آنان درگذر که
ما نیز گذشت کرده‌ایم و هر آنچه (از گناهان) میان خودشان
(حق الناس) است خود میانشان را اصلاح فرما و از خمس ما آن را
بپرداز و آنان را به بهشت درآر و از آتش دوزخ دور بدار و ایشان را
به خشمی که بر دشمنان ما می‌گیری دچار مکن.

بحار الانوار، جلد ۵۳، صفحه ۳۰۲.

مَتَى تَرَانَا وَنَرَاكَ وَقَدْ نَشَرْتَ لِيَاءَ النَّصْرِ تَرَى أَتَرَانَا نَحْفُ بِكَ وَأَنْتَ
تُؤْمِرُ الْمَلَائِكَةَ وَقَدْ مَلَأْتَ الْأَرْضَ عَدْلًا وَأَذَقْتَ أَعْدَاءَكَ هَوَانًا وَعِقَابًا
وَأَبْرَتِ الْعُنَاةَ وَجَحَدَةَ الْحَقِّ وَقَطَعْتَ دَابِرَ الْمُتَكَبِّرِينَ وَاجْتَنَنْتَ
أُصُولَ الظَّالِمِينَ وَنَحْنُ نَقُولُ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

کی شود که تو ما را ببینی و ما تو را ببینیم درحالی که پرچم
نصرت و پیروزی افراشته‌ای. آیا خواهی دید که ما برگرد تو حلقه
زده و تو امام مردم باشی و زمین را پر از عدالت کرده باشی و
به دشمنانت کیفر خواری و عقاب بچشانی و سرکشان و منکران
حق را نابود گردانی و ریشه متکبران و ستمکاران را از بیخ برکنی
و ما بگوییم: الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

فرازی از دعای ندبه

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانٍ قَالَ: قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام: سَتُصِيبُكُمْ
شُبْهَةٌ فَتَبْقَوْنَ بِلَا عِلْمٍ يُرَى وَلَا إِمَامٍ هُدًى لَا يَنْجُو مِنْهَا إِلَّا مَنْ
دَعَا بِدُعَاءِ الْغَرِيقِ، قُلْتُ: كَيْفَ دُعَاءُ الْغَرِيقِ

عبدالله بن سنان از امام صادق عليه السلام روایت کند که فرمود: به
زودی شبهه‌ای به شما می‌رسد و در آن بدون نشانه آشکار و
بدون امام هدایت بمانید و کسی از آن شبهه نجات نمی‌یابد
مگر آنکه دعای غریق را بخواند، گفتم: دعای غریق چگونه
است؟ فرمود: می‌گویی:

يَا اللَّهُ يَا رَحْمَانُ يَا رَحِيمُ يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ ثَبِّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ.
وَمَنْ هُمْ كَفْتُمْ: يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ وَالْأَبْصَارِ ثَبِّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ.
امام فرمود: خدای تعالی مقلب القلوب و الأبصار است و لیکن
همچنان که من گفتم بگو:

يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ ثَبِّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ.

از آیت الله محمد حسین غروی (معروف به میرزای نائینی) نقل شده: در دوران جنگ جهانی اول که ایران توسط قوای انگلیس و روس اشغال شد و هجوم و حملات به ملت شیعه اوج گرفت و مردم تکیه‌گاهی نداشتند من از این پیش‌آمد بسیار پریشان بودم و به پیشگاه مبارک امام زمان علیه السلام شکوه می‌کردم زیرا نگران بودم که نکند این کشور محب صاحب الزمان ارواحنا فداه از بین برود. یک روز که متوسل شده بودم در حالتی میان خواب و بیداری مکاشفه‌ای برایم رخ داد، دیدم دیواری مرتفع به شکل نقشه ایران شکست برداشته و کج شده و به مویی بند است و چیزی نمانده که روی سر عده‌ای زن و بچه که زیر دیوار نشسته‌اند خراب شود. ناگهان فریاد کشیدم خدایا! این وضع به کجا خواهد انجامید؟ در این حالت بودم که امام زمان روحی فداه را مشاهده کردم. دیدم آن حضرت ایستاده‌اند و با انگشت مبارک یک دست خویش به من اشاره می‌کنند که نگاه کن! نگاه کردم دیدم انگشت دست دیگرشان را روی آن دیواری که در حال ریختن بود گذاشته‌اند - گویی در حال برگرداندن دیوار کج شده به حالت عادی آن‌اند - و فرمودند:

«هَذَا الْجِدَارُ هُوَ إِيْرَانُ، بَيْتُ شِيعَتِنَا. يُمَثِّلُ خَطَرًا إِذَا مَا تَهَشَّمْ أَوْ اَعْوَجَّ وَلَكِنْ نَسَمَحُ بِسُقُوطِهِ وَخَرَابِهِ؛ سَنَحَفَظُهُ مَحْنُ»

این دیوار ایران است، شیعه خانه ماست، می‌شکند، کج می‌شود، خطر هست ولی نمی‌گذاریم خراب شود و سقوط کند، ما نگهش می‌داریم.

مجالس حضرت مهدی علیه السلام، صفحه ۲۶۱.

مسائل بعد از ظهور

عَنْ أَبَانَ بْنِ تَغْلِبٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام سَيَأْتِي فِي مَسْجِدِكُمْ ثَلَاثُمِائَةٍ وَثَلَاثَةَ عَشَرَ رَجُلًا يَعْنِي مَسْجِدَ مَكَّةَ يَعْلَمُ أَهْلُ مَكَّةَ أَنَّهُ لَمْ يَلِدْهُمْ آبَاؤُهُمْ وَلَا أَجْدَادُهُمْ عَلَيْهِمُ السُّيُوفُ مَكْتُوبٌ عَلَى كُلِّ سَيْفٍ كَلِمَةٌ تَفْتَحُ أَلْفَ كَلِمَةٍ فَيَبْعَثُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى رِيحًا فَتُنَادِي بِكُلِّ وَادٍ هَذَا الْمَهْدِيُّ يَقْضِي بِقَضَاءِ دَاوُدَ وَ سُلَيْمَانَ عليهما السلام وَلَا يُرِيدُ عَلَيْهِ بَيِّنَةً.

أَبَانَ بْنُ تَغْلِبٍ گوید: امام صادق عليه السلام فرمود: بزودی سیزده و سیزده نفر به مسجد شما - یعنی مسجد مکه - خواهند آمد، اهل مکه می دانند که آنان فرزندان آباء و اجداد ایشان نیستند (اهل مکه نیستند) آنان شمشیرهایی بر خود حمایل دارند که بر روی هر یک کلمه‌ای نوشته شده که از آن هزار کلمه گشوده گردد. خدای تعالی بادی را برمی انگیزد که در هر وادی ندا کند: این مهدی است که همچون داود و سلیمان علیهما السلام قضاوت می کند و بر حکم خود گواه نطلبد. کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۶۷۱.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: إِذَا كَانَ عِنْدَ خُرُوجِ الْقَائِمِ يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ أَيُّهَا النَّاسُ قُطِّعَ عَنْكُمُ مِّدَّةُ الْجَبَّارِينَ وَوَلِيَ الْأَمْرَ خَيْرُ أُمَّةٍ مُحَمَّدٌ فَالْحَقُوا بِمَكَّةَ فَيَخْرُجُ النُّجَبَاءُ مِنْ مِصْرَ وَالْأَبْدَالُ مِنَ الشَّامِ وَعَصَائِبُ الْعِرَاقِ رُهْبَانٌ بِاللَّيْلِ لُيُوثٌ بِالنَّهَارِ كَانَ قُلُوبُهُمْ زُبُرُ الْحَدِيدِ فَيَبَايَعُونَهُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: هنگام ظهور قائم گوینده‌ای از آسمان بانگ می‌زند: ای مردم! زمان حکومت جباران به پایان رسید و ولی امر بهترین امت محمد ﷺ قیام کرده است، در مکه به وی ملحق شوید، آنگاه نجباء از مصر و ابدال از شام و گروه‌هایی از عراق که راهبان شب و شیران روز هستند و دل‌هایشان مانند پاره‌های آهن است بیایند و بین رکن و مقام با امام بیعت کنند.

بحار الانوار، جلد ۵۲، صفحه ۳۰۴.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيٌّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: وَيُقَدِّفُ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ الْعِلْمُ فَلَا يَحْتَاجُ مُؤْمِنٌ إِلَى مَا عِنْدَ أَخِيهِ مِنْ عِلْمٍ، فَيَوْمِئِذٍ تَأْوِيلُ هَذِهِ الْآيَةِ: يُعْنِ اللَّهُ كُلًّا مِنْ سَعَتِهِ، وَنُخْرِجُ لَهُمُ الْأَرْضَ كُنُوزَهَا، وَيَقُولُ الْقَائِمُ: كُلُّوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ.

امیرالمؤمنین علی علیه السلام فرمود: علم در قلوب مؤمنان افکنده می‌شود و هیچ مؤمنی نیازمند مطالب علمی برادر مؤمن خویش نخواهد بود، و آن روز تأویل این آیه است که: «خداوند هر یک را از بخشش بیکران خود بی‌نیاز می‌کند. نساء/۱۳۰». و زمین گنج‌های خود را برایشان خارج می‌کند و قائم علیه السلام می‌فرماید: «بخورید! گوارایتان باد، این‌ها پاداش اعمالی است که در ایام گذشته انجام داده‌اید. حاقه/۲۴».

سفینه البحار، جلد ۶، صفحه ۳۶۸.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: إِنَّ الْقَائِمَ إِذَا قَامَ بِمَكَّةَ وَأَرَادَ أَنْ يَتَوَجَّهَ إِلَى الْكُوفَةِ نَادَى مُنَادِيَهُ أَلَا لَا يَحْمِلُ أَحَدٌ مِنْكُمْ طَعَاماً وَلَا شَرَاباً وَيَحْمِلُ حَجَرَ مُوسَى بْنِ عِمْرَانَ وَهُوَ قُرْبَعِيرٍ فَلَا يَنْزِلُ مَنْزِلاً إِلَّا أَنْبَعَتْ عَيْنٌ مِنْهُ فَمَنْ كَانَ جَائِعاً شَبِعَ وَمَنْ كَانَ ظَامِئاً رَوِيَ فَهُوَ زَادُهُمْ حَتَّى يَنْزِلُوا النَّجَفَ مِنْ ظَهْرِ الْكُوفَةِ.

امام باقر عليه السلام فرمود: هنگامی که حضرت قائم در مکه قیام کند و بخواهد به سوی کوفه حرکت کند منادی او ندا کند: هیچ کدام از شما غذا و نوشیدنی با خود برندارد، سنگ حضرت موسی که به اندازهٔ باریک شتر است با آن حضرت است، در هر منزلی که فرود آیند چشمهٔ آبی از آن سنگ بجوشد که گرسنه را سیر و تشنه را سیراب کند و همان سنگ توشهٔ آنهاست تا این که در بلندی های پشت کوفه فرود آیند.

کافی، جلد ۱، صفحه ۲۳۱.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مِنْ ذُرِّيَّتِي الْمَهْدِيُّ إِذَا خَرَجَ نَزَلَ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ لِنُصْرَتِهِ فَقَدَّمَهُ وَصَلَّى خَلْفَهُ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله فرمود: مهدی از فرزندان من است، زمانی که ظهور کند عیسی بن مریم برای یاری او فرود می آید و او را مقدم می دارد و پشت سرش نماز می گزارد.

امالی صدوق، صفحه ۲۱۸.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: إِذَا قَامَ قَائِمُنَا وَضَعَ اللَّهُ يَدَهُ عَلَى رُءُوسِ الْعِبَادِ فَجَمَعَ بِهَا عُقُولَهُمْ وَكَمَلَتْ بِهِ أَحْلَامُهُمْ.

امام باقر عليه السلام فرمود: وقتی قائم ما قیام کند، خداوند دست رحمتش را بر سر بندگان گذارد، پس عقل و خرد آنها کمال یابد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۲۵.

قَالَ الْإِمَامُ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: مِمَّا اثْنَا عَشَرَ مَهْدِيًّا أَوَّلُهُمْ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَآخِرُهُمُ التَّاسِعُ مِنْ وَلَدِي وَهُوَ الْقَائِمُ بِالْحَقِّ يُحْيِي اللَّهُ تَعَالَى بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَيُظْهِرُ بِهِ دِينَ الْحَقِّ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ.

امام حسین علیه السلام فرمود: در بین ما دوازده نفر مهدی (هدایت شده الهی) وجود دارد؛ اول آنها امیرالمؤمنین علی بن ابی طالب علیه السلام و آخرین آنها نهمین نفر از نسل من می باشد و اوست قائم بالحق، خداوند زمین مُرده را توسط او زنده می کند و دین حق را - علی رغم میل مشرکین - به دست او بر سایر ادیان پیروزی و برتری می دهد.

عیون اخبار الرضا علیه السلام، جلد ۱، صفحه ۶۸.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: لَا يَبْقَى عَلَى ظَهْرِ الْأَرْضِ بَيْتٌ مَدْرٍ وَلَا وَبَرٍ إِلَّا أَدْخَلَهُ اللَّهُ كَلِمَةَ الْإِسْلَامِ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله فرمود: (هنگام ظهور حضرت مهدی علیه السلام) در روی زمین خانه ای در شهرها و روستاها نخواهد بود مگر اینکه خداوند اسلام را به آن خانه راه می دهد.

مرآة العقول، جلد ۵، صفحه ۱۳۷.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ قَائِمَنَا إِذَا قَامَ مَدَّ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ لِشِيعَتِنَا فِي أَسْمَاعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ حَتَّى لَا يَكُونَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقَائِمِ بَرِيدٌ يُكَلِّمُهُمْ فَيَسْمَعُونَ وَيَنْظُرُونَ إِلَيْهِ وَهُوَ فِي مَكَانِهِ.

امام صادق علیه السلام فرمود: هنگامی که قائم ما قیام کند خدای تعالی به گوش ها و دیدگان شیعیان ما چنان نیرو می بخشد که میان آنها و قائم رسانه ای نباشد آن حضرت با آنها (از راه دور) سخن می گوید آنها می شنوند و او را در همان جایی که هست می بینند.

کافی، جلد ۸، صفحه ۲۴۱.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِذَا قَامَ الْقَائِمُ لَا يَبْقَى أَرْضٌ إِلَّا نُودِيَ فِيهَا شَهَادَةٌ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ.

امام صادق عليه السلام فرمود: هنگامی که قائم عليه السلام قیام کند جایی در روی زمین باقی نمی ماند مگر اینکه فریاد و گواهی بر وحدانیت خدا و رسالت پیامبر آخرین، از آن بلند می شود.
بحار الانوار، جلد ۵۲، صفحه ۳۴۰.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِذَا قَامَ الْقَائِمُ عليه السلام حَكَمَ بِالْعَدْلِ وَارْتَفَعَ فِي أَيَّامِهِ الْجَوْرُ وَأَمِنَتْ بِهِ السُّبُلُ وَأُخْرِجَتِ الْأَرْضُ بَرَكَاتِهَا وَرَدَّ كُلٌّ حَقِّهِ إِلَى أَهْلِهِ وَلَمْ يَبْقَ أَهْلٌ دِينٍ حَتَّى يُظْهِرُوا الْإِسْلَامَ وَ يَعْتَرِفُوا بِالْإِيمَانِ أَمَا سَمِعْتَ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ يَقُولُ: «وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ».

امام صادق عليه السلام فرمود: چون قائم عليه السلام قیام کند به عدالت حکم فرماید، و در دوران او ستم برداشته شود و راهها امن گردد و زمین برکت های خود را بیرون آورد و هر حقی به اهلش رسد و اهل هیچ کیش و آئینی به جای نماند جز اینکه همگی اظهار اسلام کنند و اعتراف به ایمان نمایند، مگر نشنیده ای که خدای عزوجل فرماید: «هر که در آسمان ها و زمین است خواه و ناخواه برای او اسلام آورد و به سوی او بازگردانیده می شوند. آل عمران/۸۳».

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۶۵.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: أَنَّ فِي صَاحِبِ الزَّمَانِ شَبَهاً مِنْ يُونُسَ رُجُوعُهُ مِنْ غَيْبَتِهِ بِشَرْخِ الشَّبَابِ.

امام صادق عليه السلام فرمود: در صاحب الزمان نشانی از حضرت یونس هست و آن اینکه بعد از غیبتش به صورت جوانی نورس ظاهر می شود.

غیبت شیخ طوسی، صفحه ۴۲۱.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): إِنَّ مِنْ أَعْظَمِ الْبَلِيَّةِ أَنْ يَخْرُجَ إِلَيْهِمْ صَاحِبُهُمْ شَابًّا وَهُمْ يَحْسَبُونَهُ شَيْخًا كَبِيرًا.

امام صادق (ع) فرمود: از بزرگترین گرفتاریها آن است که صاحب موعود ایشان به چهره جوانی بر آنان خروج می‌کند در حالی که آنان می‌پندارند که او باید پیرمردی کهن سال باشد. غیبت نعمانی، صفحه ۱۸۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): إِذَا قَامَ الْقَائِمُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) ... لَا يَتْرُكُ بِدْعَةً إِلَّا أزالَهَا وَلَا سُنَّةً إِلَّا أَقَامَهَا.

امام باقر (ع) فرمود: چون قائم (ع) قیام کند ... تمام بدعت‌ها را از بین می‌برد و سنت‌های الهی را برپا می‌دارد. الارشاد، جلد ۲، صفحه ۳۸۵.

عَنْ شَرْحِبِيلَ قَالَ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) وَقَدْ سَأَلْتُهُ عَنِ الْقَائِمِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) فَقَالَ: إِنَّهُ لَا يَكُونُ حَتَّى يُنَادِيَ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ يَسْمَعُ أَهْلُ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ حَتَّى تَسْمَعَهُ الْفَتَاةُ فِي خِدْرِهَا.

شرح‌بیل گوید: از امام باقر (ع) درباره امام قائم (ع) پرسیدم، فرمود: قیام آن حضرت صورت نخواهد پذیرفت تا اینکه نداکننده‌ای از آسمان ندا کند و صدای خود را به اهل مشرق و مغرب برساند، حتی دوشیزه در پس پرده خود آن صدا را بشنود. غیبت نعمانی، صفحه ۲۵۷.

قَالَ الْإِمَامُ الْهَادِي (عَلَيْهِ السَّلَامُ): هُوَ الَّذِي بِهِ يَجْمَعُ الْكَلِمَ وَيُتِمُّ النِّعَمَ وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ وَيُزْهِقُ الْبَاطِلَ وَهُوَ مَهْدِيكُمْ الْمُنْتَظَرُ.

امام هادی (ع) فرمود: اوست که خداوند به وسیله او وحدت کلمه ایجاد کند و نعمتها را کامل گرداند و حق را پابرجا و باطل را نابود سازد، و او مهدی منتظر شماست. الزام التاصیب، جلد ۱، صفحه ۱۶۸.

عَنِ الرَّيَّانِ بْنِ الصَّلْتِ قَالَ قُلْتُ لِلرِّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ أَنْتَ صَاحِبُ هَذَا الْأَمْرِ فَقَالَ أَنَا صَاحِبُ هَذَا الْأَمْرِ وَلَكِنِّي لَسْتُ بِالَّذِي أَمَلُوهَا عَدْلًا كَمَا مُلِئْتُ جَوْرًا وَكَيْفَ أَكُونُ ذَلِكَ عَلَى مَا تَرَى مِنْ ضَعْفِ بَدَنِي وَإِنَّ الْقَائِمَ هُوَ الَّذِي إِذَا خَرَجَ كَانَ فِي سِنِّ الشُّيُوخِ وَمَنْظَرِ الشُّبَّانِ قَوِيًّا فِي بَدَنِهِ حَتَّى لَوْ مَدَّ يَدَهُ إِلَى أَعْظَمِ شَجَرَةٍ عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ لَقَلَعَهَا وَلَوْ صَاحَ بَيْنَ الْجِبَالِ لَتَدَكَّدَكَتْ صُخُورُهَا يَكُونُ مَعَهُ عَصَا مُوسَى وَخَاتَمُ سُلَيْمَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ ذَاكَ الرَّابِعُ مِنْ وَلَدِي يُعِيبُهُ اللَّهُ فِي سِتْرِهِ مَا شَاءَ ثُمَّ يُظْهِرُهُ فَيَمْلَأُ بِهِ الْأَرْضَ قِسْطًا وَ عَدْلًا كَمَا مُلِئْتُ جَوْرًا وَظُلْمًا.

ریان بن صلت گوید: به امام رضا علیه السلام گفتم: آیا شما صاحب الامر هستید؟ فرمود: من صاحب الامر هستم اما آن کسی نیستم که زمین را از عدل آکنده سازد همچنان که پر از جور شده باشد و چگونه او باشم در حالی که ضعف بدن مرا می بینی. و قائم کسی است که در سن شیوخ و منظر جوانان قیام کند و نیرومند باشد به غایتی که اگر دستش را به بزرگترین درخت روی زمین دراز کند آن را از جای برکند و اگر بین کوه ها فریاد برآورد صخره های آن فرو پاشد. عسای موسی و خاتم سلیمان علیه السلام با اوست، او چهارمین از فرزندان من است، خداوند او را در ستر خود نهان سازد سپس او را ظاهر کند و به واسطه او زمین را از عدل و داد آکنده سازد همچنان که از ظلم و ستم پر شده باشد.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۷۶.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): يُنَادَى بِاسْمِ الْقَائِمِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) فِي لَيْلَةِ ثَلَاثٍ وَعِشْرِينَ وَيَقُومُ فِي يَوْمٍ عَاشُورَاءَ وَهُوَ الْيَوْمُ الَّذِي قُتِلَ فِيهِ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) لَكَاتِي بِهِ فِي يَوْمِ السَّبْتِ الْعَاشِرِ مِنَ الْمُحَرَّمِ قَائِمًا بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ جَبْرِئِيلُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) عَنْ يَدِهِ الْيَمْنَى يُنَادِي الْبَيْعَةَ لِلَّهِ فَتَصِيرُ إِلَيْهِ شِيعَتُهُ مِنْ أَطْرَافِ الْأَرْضِ تُطَوِّى لَهُمْ طَيًّا حَتَّى يُبَايِعُوهُ فَيَمْلَأُ اللَّهُ بِهِ الْأَرْضَ عَدْلًا كَمَا مِلَّتْ ظُلْمًا وَجَوْرًا.

امام صادق (ع) فرمود: در شب بیست و سوم بنام امام قائم (ع) ندا می‌شود و در روز عاشورا قیام می‌کند، و آن روزی است که حسین بن علی (ع) در آن به شهادت رسیده، گویا آن جناب را می‌نگرم که در روز شنبه دهم محرم در میان رکن و مقام ایستاده و جبرئیل در سمت راست او ندا می‌کند: «الْبَيْعَةُ لِلَّهِ؛ بَيْعَتُكَ مِنْ خِدَايَتِهِ». پس شیعیان آن حضرت از اطراف زمین به سوی رهسپار می‌شوند، و زمین زیر پایشان به سرعت پیچیده می‌شود (طی الارض می‌کنند) تا خدمتش رفته با او بیعت کنند و خدا به وسیله او زمین را از عدل و داد پر کند چنان‌که از جور و ستم پر شده باشد.

الارشاد، جلد ۲، صفحه ۳۷۹.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): إِنَّهُ إِذَا تَنَاهَتْ الْأُمُورُ إِلَى صَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ رَفَعَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لَهُ كُلَّ مُنْخَفِضٍ مِنَ الْأَرْضِ وَخَفَضَ لَهُ كُلَّ مُرْتَفِعٍ حَتَّى تَكُونَ الدُّنْيَا عِنْدَهُ بِمَنْزِلَةِ رَاحَتِهِ فَأَيُّكُمْ لَوْ كَانَتْ فِي رَاحَتِهِ شَعْرَةٌ لَمْ يُبْصِرْهَا.

چون کارها به دست صاحب الامر افتد خدای تعالی پستی‌ها و بلندی‌های زمین را برای او برابر کند تا دنیا نزد او به منزله کف دستش شود، کدام یک از شما اگر در کف دستش مویی باشد آن را نمی‌بیند؟

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۶۷۴.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَهْدِيٌّ أُمَّتِي أَشْبَهُ النَّاسِ لِي فِي شَمَائِلِهِ وَأَقْوَالِهِ وَ أَعْمَالِهِ يَظْهَرُ بَعْدَ غَيْبَةٍ طَوِيلَةٍ وَ حَيْرَةٍ مُظْلِمَةٍ فَيَعْلُنُ أَمْرُ اللَّهِ وَيُظْهِرُ دِينَ اللَّهِ وَيُؤَيِّدُ بِنَصْرِ اللَّهِ وَيُنْصِرُ بِمَلَائِكَةِ اللَّهِ.

پیامبر اکرم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمود: مهدی ائمتّم در شمائل و اقوال و افعال شبیه ترین مردم به من است او پس از غیبتی طولانی و حیرتی گمراه کننده ظهور کند، امر خدا را اعلان نماید و دین خدای تعالی را چیره گرداند و به یاری خدا و ملائکه خدا مؤید باشد.

إعلام الوری، صفحه ۳۹۸.

قَالَ الْإِمَامُ الْجَوَادُ عَلَيْهِ السَّلَام: وَلَكِنَّ الْقَائِمَ الَّذِي يُظْهِرُ اللَّهَ بِهِ الْأَرْضَ مِنْ أَهْلِ الْكُفْرِ وَالْجُحُودِ... الَّذِي تُطَوَّى لَهُ الْأَرْضُ وَيَذَلُّ لَهُ كُلُّ صَعْبٍ.

امام جواد عَلَيْهِ السَّلَام فرمود: اما قائمی که خداوند توسط او زمین را از لوث وجود کافران و منکران پاک سازد ... کسی است که زمین برایش در پیچیده شود (به آسانی به هر منطقه‌ای بخواهد دست می‌یابد) و هر کار دشواری برایش آسان گردد.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۷۸.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَام: يَقْسِمُ الْمَالُ صِحَاحًا، فَقَالَ رَجُلٌ: مَا صِحَاحًا، قَالَ: بِالسَّوِيَّةِ بَيْنَ النَّاسِ وَيَمْلَأُ اللَّهُ قُلُوبَ أُمَّةٍ مُحَمَّدٍ غِنًى وَيَسْعُهُمْ عَدْلُهُ.

امام صادق عَلَيْهِ السَّلَام فرمود: (مهدی عَلَيْهِ السَّلَام) مال را بطور صحیح تقسیم می‌کند، مردی پرسید: صحیح چطور است؟ فرمود: بطور مساوی در بین مردم، و خداوند دل ائمتّم محمد صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ را بایی نیازی پر می‌کند و سایه عدلش بر سر همه گسترش می‌یابد.

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۸۳.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِذَا قَامَ قَائِمُ آلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ حَكَمَ بَيْنَ النَّاسِ بِحُكْمِ دَاوُدَ لَا يَحْتَاجُ إِلَى بَيِّنَةٍ يُلْهِمُهُ اللَّهُ تَعَالَى فَيَحْكُمُ بِعِلْمِهِ وَيُخْبِرُ كُلَّ قَوْمٍ بِمَا اسْتَبْطَنُوهُ وَيَعْرِفُ وَلِيَّهُ مِنْ عَدُوِّهِ بِالتَّوَسُّمِ قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى: «إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ وَ إِنَّهَا لِبِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ».

چون قائم آل محمد عليه السلام قیام کند به حکم داود عليه السلام میان مردم حکم می‌کند و نیازی به دلیل و شاهد ندارد، خدای تعالی به او الهام می‌فرماید و او از روی علم خود حکم می‌کند، و به هر قومی آنچه را از او پوشیده دارند خبر می‌دهد، و دوست خود را از دشمن به فراست و هوشمندی می‌شناسد، خدای سبحان می‌فرماید: «همانا در آن نشانه‌هایی برای هوشمندان وجود دارد و همانا آن به راهی است پایدار و استوار. حجر/۷۵ و ۷۶».

الارشاد، جلد ۲، صفحه ۳۸۶.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ أَوَّلَ النَّهَارِ يَسْمَعُهُ كُلُّ قَوْمٍ بِالسِّنَتِهِمْ أَلَا إِنَّ الْحَقَّ فِي عَلِيٍّ وَ شِيعَتِهِ. امام صادق عليه السلام فرمود: (هنگام ظهور قائم عجل الله تعالی فرجه الشریف) اوّل روز یک منادی از آسمان ندایی می‌دهد که هر قومی به زبان خودشان می‌شنوند، می‌گوید: بدانید حق با علی و پیروان اوست.

غیبت طوسی، صفحه ۴۳۵.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: يَخْرُجُ الْمَهْدِيُّ وَعَلَى رَأْسِهِ مَلَكٌ يُنَادِي هَذَا الْمَهْدِيُّ فَاتَّبِعُوهُ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: مهدی در حالی خروج می‌کند که فرشته‌ای بالای سر حضرت ندا می‌دهد: این مهدی است از او پیروی کنید.

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۷۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ (ع) : إِذَا قَامَ قَائِمُ أَهْلِ الْبَيْتِ قَسَمَ بِالسَّوِيَّةِ وَ
عَدَلَ فِي الرِّعَايَةِ فَمَنْ أَطَاعَهُ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ عَصَاهُ فَقَدْ عَصَى
اللَّهَ وَإِنَّمَا سَمِيَ الْمَهْدِيُّ مَهْدِيًّا لِأَنَّهُ يُهْدَى إِلَى أَمْرِ خَفِيِّ وَيَسْتَخْرِجُ
التَّوْرَةَ وَسَائِرَ كُتُبِ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ مِنْ غَارٍ بِأَنْطَاكِيَّةٍ وَيَحْكُمُ بَيْنَ
أَهْلِ التَّوْرَةِ بِالتَّوْرَةِ وَبَيْنَ أَهْلِ الْإِنْجِيلِ بِالْإِنْجِيلِ وَبَيْنَ أَهْلِ الزَّبُورِ
بِالزَّبُورِ وَبَيْنَ أَهْلِ الْقُرْآنِ بِالْقُرْآنِ وَتَجْمَعُ إِلَيْهِ أَمْوَالُ الدُّنْيَا مِنْ بَطْنِ
الْأَرْضِ وَظَهَرَهَا فَيَقُولُ لِلنَّاسِ تَعَالَوْا إِلَى مَا قَطَعْتُمْ فِيهِ الْأَرْحَامَ وَ
سَفَكْتُمْ فِيهِ الدِّمَاءَ الْحَرَامَ وَرَكِبْتُمْ فِيهِ مَا حَرَّمَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ فَيُعْطَى
شَيْئًا لَمْ يُعْطَهُ أَحَدٌ كَانَ قَبْلَهُ وَيَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا وَقِسْطًا وَنُورًا.

امام باقر (ع) فرمود: چون قائم اهل بیت قیام کند اموال را
بطور برابر تقسیم می کند و با رعیت به عدالت رفتار می کند.
پس هر کس از او فرمان برداری کند از خدا فرمان برده است
و هر کس او را نافرمانی کند خداوند را نافرمانی کرده است.
او «مهدی» نامیده شده است، زیرا به کاری نهانی راهنمایی
می شود. وی تورات و دیگر کتاب های آسمانی را از غاری
در انطاکیه بیرون می آورد و در میان اهل تورات به تورات
و در میان اهل انجیل با انجیل و در میان اهل زبور بر پایه
زبور و در میان اهل قرآن براساس قرآن حکم می کند. ثروت
دنیا از درون و برون زمین نزد او جمع می شود آنگاه به
مردم می فرماید: بیایید به سوی اموالی که به خاطر آن از
خویشاوندان بریدید و برای آن، خون هایی ناروا ریختید و
برای به دست آوردن آن، محرمات الهی را مرتکب شدید.

آن قدر مال و ثروت می بخشد که احدی قبل از او آن اندازه
نبخشیده است، و زمین را از دادگری و برابری و نور پُر
می کند همان گونه که از بیداد و ستم و بدی پُر شده است.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: أَلَا وَفِي غَدٍ وَسَيَاتِي غَدٌ بِمَا لَا تَعْرِفُونَ يَأْخُذُ الْوَالِي مِنْ غَيْرِهَا عُمَالَهَا عَلَى مَسَاوِي أَعْمَالِهَا وَتُخْرَجُ لَهُ الْأَرْضُ أَفَالَيْذَ كَبِدِهَا وَتُلْقَى إِلَيْهِ سِلْماً مَقَالِيدَهَا فَيُرِيكُمْ كَيْفَ عَدْلُ السَّيِّرَةِ وَيُحْيِي مَيِّتَ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: آگاه باشید! فردایی که نمی دانید چه حوادثی پیش می آورد حاکمی غیر از حاکمان امروزی می آید (حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف) که کارگزاران حکومتها را به زشتی اعمالشان کیفر خواهد داد و زمین پاره های جگرش را برای او بیرون می ریزد و کلیدهایش را به او می سپارد. او روش عادلانه در حکومت را به شما می نمایاند و آنچه از کتاب و سنت متروک مانده زنده می کند.

نهج البلاغه، خطبه ۱۳۸.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: وَالْقَائِمُ مِنَّا إِذَا قَامَ طَلَبَ بِنَارِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ.

امام باقر علیه السلام فرمود: هنگامی که قائم از خاندان ما قیام کند خون خواه حسین بن علی علیه السلام خواهد بود.

بحار الانوار، جلد ۴۴، صفحه ۲۱۸.

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: تَتَنَعَّمُ أُمَّتِي فِي زَمَنِ الْمَهْدِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ نِعْمَةً لَمْ يَتَنَعَّمُوا مِثْلَهَا قَطُّ يُرْسَلُ السَّمَاءُ عَلَيْهِمْ مِدْرَاراً وَلَا تَدْعُ الْأَرْضُ شَيْئاً مِنْ نَبَاتِهَا إِلَّا أَخْرَجَتْهُ.

پیامبر اکرم ﷺ فرمود: امت من در زمان مهدی علیه السلام نعمت هایی برخوردار می شوند که هرگز آن طور برخوردار نبوده اند، آسمان بر آنها باران پیاپی می فرستد و زمین چیزی از نباتات را وانمی گذارد مگر اینکه آن را بیرون می ریزد.

کشف الغمّه، جلد ۲، صفحه ۴۷۳.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: ... فَإِذَا خَرَجَ أَسْنَدَ ظَهْرَهُ إِلَى الْكَعْبَةِ وَاجْتَمَعَ إِلَيْهِ ثَلَاثُمِائَةٍ وَثَلَاثَةُ عَشَرَ رَجُلًا وَأَوَّلُ مَا يَنْطِقُ بِهِ هَذِهِ الْآيَةُ: «بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ»، ثُمَّ يَقُولُ أَنَا بَقِيَّةُ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَخَلِيفَتُهُ وَحُجَّتُهُ عَلَيْكُمْ فَلَا يُسَلِّمُ عَلَيْهِ مُسَلِّمٌ إِلَّا قَالَ: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَقِيَّةَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ.

امام باقر عليه السلام فرمود: چون قائم عليه السلام ظهور کند به خانه کعبه تکیه زند و سیصد و سیزده مرد به گرد او اجتماع کنند، اولین سخن او این آیه شریفه است: «بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ». هود/۸۸»، سپس می گوید: بقیة الله من هستم، حجت خدا و خلیفه او در میان شما من هستم. هیچ مسلمانی نباشد مگر آنکه به این لفظ او را سلام دهد: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَقِيَّةَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۳۳۱.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَفْرَحُ بِهِ أَهْلُ السَّمَاءِ وَأَهْلُ الْأَرْضِ وَالطَّيْرِ فِي الْهَوَاءِ وَالْحَيْتَانُ فِي الْبَحْرِ.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله فرمود: اهل آسمان و زمین به سبب ظهور او خوشحال می شوند، پرندگان هوا و ماهیان دریا نیز با ظهور او شادی می کنند.

التشريف بالمنن في التعريف في الفتن، صفحه ۲۸۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: إِذَا قَامَ الْقَائِمُ جَاءَتِ الْمُزَامَلَةُ وَيَأْتِي الرَّجُلُ إِلَى كَيْسٍ أَخِيهِ فَيَأْخُذُ حَاجَتَهُ لَا يَمْنَعُهُ.

امام باقر عليه السلام فرمود: زمانی که قائم قیام کند رفاقت به وجود می آید و شخص نیاز خود را از کیسه برادرش بدون هیچ ممانعتی برمی دارد.

درالأخبار، صفحه ۴۰۴.

قال امير المؤمنين عليه السلام : ... ثُمَّ يَسِيرُ إِلَى مِصْرَ فَيَصْعَدُ مِنْبَرَهُ
فَيَخُطُبُ النَّاسَ فَتُسْتَبَشِّرُ الْأَرْضُ بِالْعَدْلِ وَتُعْطَى السَّمَاءُ قَطْرَهَا
وَالشَّجَرُ ثَمَرَهَا وَالْأَرْضُ نَبَاتَهَا وَتَتَزَيَّنُّ لِأَهْلِهَا.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: سپس به سوی مصر حرکت کرده وارد
مصر می شود، بر فراز منبر قرار گرفته برای مردم خطبه ایراد
می کند. زمین نوید عدالت را می شنود، آسمان باران رحمتش
را فرومی ریزد، درخت میوه هایش را ارزانی می دارد، و زمین
سبز و خرم شده و خود را برای اهل زمین آرایش می دهد.

بحار الانوار، جلد ۵۳، صفحه ۸۵.

قال الإمام الصادق عليه السلام: بَيْنَا شَبَابُ الشَّيْعَةِ عَلَى ظُهُورِ
سُطُوحِهِمْ نِيَامًا إِذْ تَوَافَوْا إِلَى صَاحِبِهِمْ فِي لَيْلَةٍ وَاحِدَةٍ عَلَى غَيْرِ
مِيعَادٍ فَيُصْبِحُونَ بِمَكَّةَ.

امام صادق علیه السلام فرمود: جوانان شیعه در حالی که بر پشت
بامهای خود خفته اند در یک شب بدون قرار قبلی به
صاحب خود می پیوندند و صبحگاهان در مکه کنار امام
خود حاضر می شوند.

غیبت نعمانی، صفحه ۳۱۶.

قال الإمام السَّجَّادُ عليه السلام: إِذَا قَامَ قَائِمُنَا أَذْهَبَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ عَنْ
شِيعَتِنَا الْعَاهَةَ، وَجَعَلَ قُلُوبَهُمْ كَزُبْرِ الْحَدِيدِ، وَجَعَلَ قُوَّةَ الرَّجُلِ
مِنْهُمْ قُوَّةَ أَرْبَعِينَ رَجُلًا وَيَكُونُونَ حُكَّامَ الْأَرْضِ وَسَنَامَهَا.

امام سجّاد علیه السلام فرمود: هنگامی که قائم ما قیام کند خدای
عزوجل آفت را از شیعیان ما برطرف می سازد و دل هایشان
را همچون پاره های آهن محکم می کند و نیروی یک مرد
آنها را برابر نیروی چهل مرد قرار می دهد و آنها فرمانروایان
و بزرگان روی زمین خواهند بود.

خصال، جلد ۲، صفحه ۵۴۱.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِذَا قَامَ الْقَائِمُ بَعَثَ فِي أَقَالِيمِ الْأَرْضِ فِي كُلِّ إِقْلِيمٍ رَجُلًا يَقُولُ عَهْدُكَ فِي كَفِّكَ فَإِذَا وَرَدَ عَلَيْكَ أَمْرٌ لَا تَقْهَمُهُ وَلَا تَعْرِفُ الْقَضَاءَ فِيهِ فَانْظُرْ إِلَى كَفِّكَ وَاعْمَلْ بِمَا فِيهَا قَالَ وَيَبْعَثُ جُنْدًا إِلَى الْقُسْطَنْطِينِيَّةِ فَإِذَا بَلَغُوا الْخَلِيجَ كَتَبُوا عَلَى أَقْدَامِهِمْ شَيْئًا وَمَشَوْا عَلَى الْمَاءِ فَإِذَا نَظَرَ إِلَيْهِمُ الرُّومُ يَمْشُونَ عَلَى الْمَاءِ قَالُوا هَؤُلَاءِ أَصْحَابُهُ يَمْشُونَ عَلَى الْمَاءِ فَكَيْفَ هُوَ فَعِنْدَ ذَلِكَ يَفْتَحُونَ لَهُمْ أَبْوَابَ الْمَدِينَةِ فَيَدْخُلُونَهَا فَيَحْكُمُونَ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ.

امام صادق عليه السلام فرمود: هنگامی که قائم قیام کند برای هر یک از مناطق جهان فردی را برمیگزیند و میفرستد و به او میگوید: دستورالعمل تو در کف دست توست، اگر به مطلبی برخوردی که آن را نفهمیدی و شیوه قضاوت در آن را ندانستی، به کف دست خود نگاه کن و به آنچه در آن است عمل کن. حضرت فرمود: و سپاهی را به قسطنطنیه میفرستد چون به خلیج می‌رسند چیزی بر قدمهایشان می‌نویسند و بر روی آب راه می‌روند راه می‌روند رومیان که می‌بینند آنان بر روی آب راه می‌روند می‌گویند اینان که یاران مهدی‌اند بر روی آب راه می‌روند پس خود او چگونه است. در این هنگام دروازه‌های شهر را به روی ایشان می‌گشایند و سپاه امام داخل شهر می‌شوند و آنچه می‌خواهند در شهر حکم می‌کنند.

غیبت نعمانی، صفحه ۳۱۹.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِذَا قَامَ الْقَائِمُ نَزَلَتْ سُيُوفُ الْقِتَالِ عَلَى كُلِّ سَيْفٍ اسْمُ الرَّجُلِ وَاسْمُ أَبِيهِ.

امام صادق عليه السلام فرمود: آن هنگام که قائم قیام می‌کند شمشیرهای نبرد فرود می‌آید، که روی هر شمشیری نام مردی معین و نام پدرش نوشته شده است.

غیبت نعمانی، صفحه ۲۴۴.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: كَانَتْ عَصَا مُوسَى لِأَدَمَ عليه السلام فَصَارَتْ إِلَى شُعَيْبٍ ثُمَّ صَارَتْ إِلَى مُوسَى بْنِ عِمْرَانَ وَإِنَّهَا لَعِنْدَنَا وَإِنَّ عَهْدِي بِهَا آفَاءٌ وَهِيَ خَضْرَاءُ كَهَيْئَتِهَا حِينَ انْتَزَعَتْ مِنْ شَجَرَتِهَا وَإِنَّهَا لَتَنْطِقُ إِذَا اسْتُنْطِقَتْ أُعِدَّتْ لِقَائِمِنَا عليه السلام يَصْنَعُ بِهَا مَا كَانَ يَصْنَعُ مُوسَى وَإِنَّهَا لَتَرُوعُ وَتَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ وَتَصْنَعُ مَا تُؤْمَرُ بِهِ إِنَّهَا حَيْثُ أَقْبَلْتُ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ.

امام باقر عليه السلام فرمود: عصای موسی از آن آدم عليه السلام بود که به دست شعیب افتاد و سپس به موسی بن عمران عليه السلام رسید و اکنون آن عصا نزد ماست و اندکی پیش نزد من بود و مانند روزی که از درخت بریده شده سبزااست و چون از او پرسیده شود سخن گوید و برای قائم عليه السلام مهیا گشته است و او با آن، همان کار کند که موسی عليه السلام می کرد و آن هراس آور است و ساخته های نیرنگی جادوگران را می بلعد و هرچه فرمانش دهند انجام دهد، چون حمله کند جادوها را بلعد.

کافی، جلد ۱، صفحه ۲۳۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: كَأَنِّي بِأَصْحَابِ الْقَائِمِ عليه السلام وَقَدْ أَحَاطُوا بِمَا بَيْنَ الْخَافِقَيْنِ، فَلَيْسَ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا وَهُوَ مُطِيعٌ لَهُمْ حَتَّى سَبَاعَ الْأَرْضِ وَسَبَاعَ الطَّيْرِ، يَطْلُبُ رِضَاهُمْ فِي كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى تَفْخَرَ الْأَرْضُ عَلَى الْأَرْضِ وَتَقُولُ: مَرَّيَ الْيَوْمَ رَجُلٌ مِنْ أَصْحَابِ الْقَائِمِ عليه السلام.

امام باقر عليه السلام فرمود: گویا یاران قائم عليه السلام را می بینم که به مشرق تا مغرب احاطه پیدا کرده اند و همه چیز مطیع آنهاست حتی درندگان و پرندگان وحشی، همه چیز خشنودی آنها را طلب کند، تا جایی که زمینی به زمین دیگر بیالد و بگوید: امروز یکی از یاران قائم عليه السلام بر من گذشت.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۶۷۳.

قَالَ امير المؤمنين عليه السلام: يَعْطِفُ الْهُوَى عَلَى الْهُدَى إِذَا عَظَفُوا الْهُدَى عَلَى الْهُوَى وَيَعْطِفُ الرَّأْيَ عَلَى الْقُرْآنِ إِذَا عَظَفُوا الْقُرْآنَ عَلَى الرَّأْيِ.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: او (حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف) هوای نفس را به هدایت و رستگاری برمی گرداند زمانی که مردم مسیر هدایت را به هوای نفس برگردانده اند و رأی مردم را تابع قرآن می کند زمانی که قرآن را تابع رأی خود کرده اند. نهج البلاغه، خطبه ۱۳۸.

قَالَ امير المؤمنين عليه السلام: ...أَلَا وَإِنَّ مَنْ أَدْرَكَهَا مَتَا يَسْرَى فِيهَا بِسِرَاجٍ مُنِيرٍ وَيَحْذُو فِيهَا عَلَى مِثَالِ الصَّالِحِينَ لِيَحُلَّ فِيهَا رِبْقًا وَيُعْتَقَ فِيهَا رِقًا وَيَصْدَعَ شَعْبًا وَيَشْعَبَ صَدْعًا

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: بدانید کسی از ما (حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف) فتنه های آینده را دریابد، با چراغی روشن در آن حرکت کند و به روش صالحان رفتار نماید تا بند را بگشاید و (ملتهای) اسیر را آزاد سازد، جمع گمراهان را پراکنده و پراکندگی حق را جمع کند.

نهج البلاغه، خطبه ۱۵۰.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: لَمَّا كَانَ مِنْ أَمْرِ الْحُسَيْنِ عليه السلام مَا كَانَ ضَجَّتِ الْمَلَائِكَةُ إِلَى اللَّهِ بِالْبُكَاءِ وَقَالَتْ: يُفْعَلُ هَذَا بِالْحُسَيْنِ صَفِيكَ وَابْنِ نَبِيِّكَ؟! قَالَ: فَأَقَامَ اللَّهُ لَهُمْ ظِلًّا الْقَائِمِ عليه السلام وَقَالَ: بِهِذَا أَنْتَقِمُ لَهُذَا.

امام صادق علیه السلام فرمود: چون کار حسین علیه السلام چنان شد که شد، ملائکه به سوی خدا شیون به گریه بلند کردند و گفتند: آیا جا دارد با حسین برگزیده و پسر پیغمبرت چنین رفتار کنند؟! خداوند سایه حضرت قائم علیه السلام را به آنها نشان داد و فرمود: با این قائم انتقام او را می گیرم.

کافی، جلد ۱، صفحه ۴۶۵.

در حدیث معراج خدای سبحان ضمن معرفی امام علی علیه السلام و یازده فرزندش به عنوان اوصیای پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله، می فرماید:

وَ عَزَّتِي وَ جَلَالِي لِأُظْهِرَنَّ بِهِمْ دِينِي وَ لأُعْلِيَنَّ بِهِمْ كَلِمَتِي وَ لأُظْهِرَنَّ الْأَرْضَ بِآخِرِهِمْ مِنْ أَعْدَائِي وَ لأَمْلِكَنَّ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَ مَغَارِبَهَا وَ لأَسْخَرَنَّ لَهُ الرِّيحَ وَ لأُذِلَّنَّ لَهُ الرِّقَابَ الصَّعَابَ وَ لأَرْزُقِيَنَّهُ فِي الْأَسْبَابِ وَ لأَنْصُرَنَّهُ بِجُنْدِي وَ لأَمِدَّنَّهُ بِمَلَائِكَتِي حَتَّى يُعْلِنَ دَعْوَتِي وَ يَجْمَعَ الْخَلْقَ عَلَى تَوْحِيدِي ثُمَّ لأَدِيمَنَّ مُلْكَهُ وَ لأَدُولَنَّ الْأَيَّامَ بَيْنَ أَوْلِيَائِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ.

به عزت و جلالم سوگند که به وسیله آنان دینم را ظاهر می کنم و کلمه خود را بلند می نمایم و توسط آخرین آنها زمین را از دشمنانم پاک می گردانم و مشرق و مغرب زمین را به تملیک او درمی آورم و باد را مسخر او می کنم و گردنکشان سخت را رام او می سازم و او را بر نردبان ترقی بالا می برم و با لشکریان خود یاری اش می کنم و با فرشتگانم به او مدد می رسانم تا اینکه دعوتم را آشکار کند و مردمان را بر توحیدم گرد آورد، سپس فرمانروایی اش را تداوم می بخشم و روزگار را تا روز قیامت در اختیار اولیائم قرار می دهم.

کمال الدین، جلد ۱، صفحه ۲۵۶.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله فرمود: چون مرا به آسمان هفتم بردند پروردگارم مرا ندا داد و فرمود: ... بِالْقَائِمِ مِنْكُمْ أَعْمُرُ أَرْضِي بِتَسْبِيحِي وَ تَهْلِيلِي وَ تَقْدِيسِي وَ تَكْبِيرِي وَ تَمْجِيدِي وَ بِهِ أَظْهَرُ الْأَرْضَ مِنْ أَعْدَائِي وَ أَوْرَثَهَا أَوْلِيَائِي.

... به قائم از شما زمینم را با تسبیح و تهلیل و تقدیس و تکبیر و تمجیدم آباد سازم و به وسیله او زمین را از دشمنان خود پاک کنم و به دوستانم واگذار نمایم.

امالی صدوق، صفحه ۶۳۲.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنَّ أَهْلَ الْحَقِّ لَمْ يَزَالُوا مُنْذُ كَانُوا فِي شِدَّةٍ أَمَا إِنَّ ذَلِكَ إِلَى مُدَّةٍ قَلِيلَةٍ وَعَافِيَةٍ طَوِيلَةٍ.

اهل حق همیشه در سختی بوده‌اند بدانید دوره این سختی کوتاه است و عاقبتش آسایشی طولانی است.

کافی، جلد ۲، صفحه ۲۵۵.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: مَا مِنْ مُعْجَزَةٍ مِنْ مُعْجَزَاتِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْأَوْصِيَاءِ إِلَّا وَيُظْهِرُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى مِثْلَهَا فِي يَدِ قَائِمِنَا لِإِثْمَامِ الْحُجَّةِ عَلَى الْأَعْدَاءِ.

امام صادق (ع) فرمود: هیچ معجزه‌ای از معجزات انبیاء و اوصیای ایشان نیست مگر اینکه خدای تعالی برای اتمام حجت بر دشمنان، همانند آن را به دست قائم ما ظاهر می‌سازد.

اثبات الهداة، جلد ۵، صفحه ۳۲۸.

قَالَ الْإِمَامُ الْكَاظمُ عليه السلام: ...هُوَ الثَّانِي عَشْرَ مِثْلًا يُسَهِّلُ اللَّهُ لَهُ كُلَّ عَسِيرٍ وَيُذِلُّ لَهُ كُلَّ صَعْبٍ وَيُظْهِرُ لَهُ كُنُوزَ الْأَرْضِ وَيَقْرِبُ لَهُ كُلَّ بَعِيدٍ.

امام کاظم عليه السلام فرمود: ... او دوازدهمین ما ائمه است خداوند برای او هر مشکلی را آسان و هر رمنده‌ای را در برابر او رام می‌کند و گنج‌های زمین را برایش آشکار می‌سازد و هر دوری را به وی نزدیک می‌گرداند.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۳۶۹.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: إِنَّ الْمُؤْمِنَ فِي زَمَانِ الْقَائِمِ وَهُوَ بِالْمَشْرِقِ لَيَرَى أَخَاهُ الَّذِي فِي الْمَغْرِبِ وَكَذَا الَّذِي فِي الْمَغْرِبِ يَرَى أَخَاهُ الَّذِي فِي الْمَشْرِقِ.

امام صادق عليه السلام فرمود: در زمان قائم عجل الله تعالی فرجه الشریف شخص مؤمن اگر در مشرق باشد برادرش را که در مغرب است می‌بیند و اگر در مغرب باشد برادرش را که در مشرق است می‌بیند.

بحار الانوار، جلد ۵۲، صفحه ۳۹۱.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: رَجُلٌ مِنْ وَلَدِي زَكِيٌّ نَقِيٌّ الَّذِي يَمْلَأُ
الْأَرْضَ عَدْلًا وَقِسْطًا كَمَا مِلْتَّ ظُلْمًا وَجَوْرًا وَإِنِّي لَأَعْرِفُ اسْمَهُ
وَأَبْنُ كَمْ هُوَ يَوْمَئِذٍ وَعَلَامَتُهُ وَهُوَ مِنْ وَلَدِ ابْنِي الْحُسَيْنِ الَّذِي
يَقْتُلُهُ ابْنُكَ يَزِيدٌ وَهُوَ الثَّائِرُ بِدَمِ أَبِيهِ.

امیرالمؤمنین علیه السلام در ضمن نامه ای خطاب به معاویه از لشکر
سفیانی بحث کرده سپس می افزاید: مردی نیکو سرشت
و پاک روش از اولاد من زمین را پر از عدل و داد می کند
آنچنان که پر از جور و ستم شده است. من نام و نشان او را
می دانم و اینکه او در آن روز در چه سنی است و نشانه اش
کدام است. او از فرزندان پسر من حسین است همان حسین
که پسر یزید او را می کشد و او (حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف)
انتقام خون پدرش را می گیرد.

کتاب سلیم بن قیس، صفحه ۷۷۵.

سُئِلَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عليه السلام: فَمَا يَكُونُ مِنْ أَهْلِ الذِّمَّةِ عِنْدَهُ؟ قَالَ:
يُسَالِمُهُمْ كَمَا سَالَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وآله وسلم وَيُؤَدُّونَ الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ
وَهُمْ صَاغِرُونَ.

از امام صادق علیه السلام سؤال شد امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف با کافران ذمی
چگونه رفتار خواهد کرد؟ فرمود: مانند پیامبر اکرم صلی الله علیه وآله وسلم با
آنان پیمان می بندد و آنان هم با کمال خضوع و فروتنی با
دست خودشان جزیه می پردازند.

بحار الانوار، جلد ۵۲، صفحه ۳۷۶.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: مَنْ أَدْرَكَ قَائِمَ أَهْلِ بَيْتِي مِنْ ذِي عَاهَةٍ بَرًّا
وَمِنْ ذِي ضَعْفٍ قَوِيٍّ.

امام باقر علیه السلام فرمود: هر کس قائم اهل بیت مرا درک کند اگر
بیمار باشد شفا می یابد و چنانچه ضعیف باشد نیرومند می گردد.

الخراج و الجرائع، جلد ۲، صفحه ۸۳۹.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عجل الله تعالی فرجه: إِنَّ آخِرَ مَنْ يَمُوتُ الْإِمَامُ لَيْلًا يَحْتَجُّ أَحَدُهُمْ عَلَى اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ تَرْكُهُ بِغَيْرِ حُجَّةٍ لِلَّهِ عَلَيْهِ.

امام صادق عجل الله تعالی فرجه فرمود: آخرین کسی که از دنیا می‌رود امام است تا احدی از مردم بر خدا احتجاج و استدلال نکند که او را بدون حجت رها کرده است.

علل الشرایع، جلد ۱، صفحه ۱۹۶.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عجل الله تعالی فرجه: هُوَ الْمُفْرِجُ لِلْكَرْبِ عَنْ شِيعَتِهِ بَعْدَ صُنْكِ شَدِيدٍ وَبَلَاءٍ طَوِيلٍ وَجَوْرِ قُطُوبٍ لِمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ الزَّمَانَ.

امام صادق عجل الله تعالی فرجه فرمود: او (مهدی) است که پس از سختی و تنگی بسیار و گرفتاری طولانی و جور فراوان که پدیدار شده باشد، اندوه و گرفتاری را از شیعیان برطرف می‌کند، خوشا به حال کسانی که آن زمان را درک کنند.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۶۴۷.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عجل الله تعالی فرجه: إِذَا ظَهَرَ الْقَائِمُ عجل الله تعالی فرجه ظَهَرَ بِرَايَةِ رَسُولِ اللَّهِ صلی الله علیه و آله و سلم وَخَاتَمِ سُلَيْمَانَ وَحَجَرِ مُوسَى وَعَصَاهُ.

امام باقر عجل الله تعالی فرجه فرمود: هنگامی که قائم عجل الله تعالی فرجه ظهور کند پرچم رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم و انگشتر حضرت سلیمان عجل الله تعالی فرجه و سنگ و عصای حضرت موسی عجل الله تعالی فرجه را همراه خود می‌آورد.

غیبت نعمانی، صفحه ۲۳۸.

قَالَ الْإِمَامُ الصَّادِقُ عجل الله تعالی فرجه: اللَّهُمَّ فَاجْعَلْ بَيْعَتَهُ خُرُوجًا مِنَ الْغَمِّ وَاجْمَعْ بِهِ شَمْلَ الْأُمَّةِ.

امام صادق عجل الله تعالی فرجه فرمود: بار خدایا! بیعت او را خروج از غم و اندوه قرار بده و به وسیله او امر امت را از پراکندگی نجات داده به اتحاد و اتفاق برسان.

بحار الانوار، جلد ۵۱، صفحه ۱۱۵.

دولت کریمه

عَنِ الْفَضِيلِ بْنِ يَسَارٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام يَقُولُ: إِنَّ قَائِمَنَا إِذَا قَامَ اسْتَقْبَلَ مِنْ جَهْلِ النَّاسِ أَشَدَّ مِمَّا اسْتَقْبَلَهُ رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وآله مِنْ جُهَالِ الْجَاهِلِيَّةِ قُلْتُ وَكَيْفَ ذَاكَ قَالَ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وآله أَتَى النَّاسَ وَهُمْ يَعْبُدُونَ الْحِجَارَةَ وَالصُّخُورَ وَالْعِيدَانَ وَالْخَشَبَ الْمَنْحُوتَةَ وَإِنَّا قَائِمَنَا إِذَا قَامَ أَتَى النَّاسَ وَكُلُّهُمْ يَتَأَوَّلُ عَلَيْهِ كِتَابَ اللَّهِ يَحْتَجُّ عَلَيْهِ بِهِ ثُمَّ قَالَ أَمَا وَاللَّهِ لَيَدْخُلَنَّ عَلَيْهِمْ عَذْلُهُ جَوْفَ بُيُوتِهِمْ كَمَا يَدْخُلُ الْحَرُّ وَالْقُرُ.

فضیل بن یسار گوید: شنیدم امام صادق علیه السلام می فرمود: قائم ما چون قیام کند از نادانی مردم، شدیدتر از آنچه رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم با آن از سوی نادانان جاهلیت روبه رو شد برخورد می کند. عرض کردم: این چگونه ممکن است؟ فرمود: همانا رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم درحالی به سوی مردم آمد که آنان سنگ و کلوخ و چوب های تراشیده را می پرستیدند و قائم ما چون قیام کند درحالی به سوی مردم می آید که جملگی کتاب خدا را علیه او تأویل می کنند و براساس آن با او احتجاج می نمایند. بدانید به خدا سوگند! موج دادگستری او همان گونه که گرما و سرما نفوذ می کند تا درون خانه های آنان راه خواهد یافت.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: إِنَّ مُلْكَنَا أَعْظَمُ مِنْ مُلْكِ سُلَيْمَانَ بْنِ دَاوُدَ
وَسُلْطَانَنَا أَعْظَمُ مِنْ سُلْطَانِهِ.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: فرمانروایی ما از فرمانروایی
سلیمان بن داود بزرگتر است و سلطنت ما از سلطنت او
وسیع تر است.

بحار الانوار، جلد ۲۷، صفحه ۳۰۶.

اللَّهُمَّ إِنَّا نَرْغِبُ إِلَيْكَ فِي دَوْلَةٍ كَرِيمَةٍ تُعْزِبُنَا الْإِسْلَامَ وَأَهْلَهُ وَ
تُدِلُّ بِهَا الْبَيْتَاقَ وَأَهْلَهُ وَتَجْعَلُنَا فِيهَا مِنَ الدَّعَاةِ إِلَى طَاعَتِكَ وَالْقَادَةِ
فِي سَبِيلِكَ وَتَرْزُقُنَا بِهَا كَرَامَةَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ.

خدایا! ما از درگاه تو خواهان دولتی کریمه هستیم که با
آن اسلام و اسلامیان را عزت بخشی و نفاق و منافقان را
خوار گردانی و ما را در آن دولت از دعوت گران به طاعت
و راهنمایان به راهت قرار دهی و به واسطه آن دولت،
سربلندی دنیا و آخرت روزیمان فرمایی.

مفاتیح الجنان، دعای افتتاح.

قَالَ امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام: وَ سَيَأْتِي غَدٌ بِمَا لَا تَعْرِفُونَ يَأْخُذُ الْوَالِي
مِنْ غَيْرِهَا عُمَالَهَا عَلَى مَسَاوِي أَعْمَالِهَا وَ تُخْرِجُ لَهُ الْأَرْضَ أَفَالِيدَ
كَبِدِهَا وَ تُلْقِي إِلَيْهِ سِلْمًا مَقَالِيدَهَا فَيَرْيِكُمْ كَيْفَ عَدْلُ
السَّيْرِ وَ يُجِيئِي مَيِّتَ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ.

امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: فردایی که نمی دانید چه پیش آرد
حاکمی غیر از حاکمان امروزی (حضرت مهدی علیه السلام)، کارگزاران
حکومت ها را به زشتی اعمالشان کیفر خواهد داد و زمین
پاره های جگرش را برای او بیرون می ریزد و کلیدهایش را به او
می سپارد. او روش عادلانه در حکومت را به شما می نمایاند و
آنچه از کتاب و سنت متروک مانده زنده می کند.

نهج البلاغه، خطبه ۱۳۸.

قَالَ الْإِمَامُ الْبَاقِرُ عليه السلام: إِنَّ دَوْلَتَنَا آخِرُ الدُّوَلِ، وَلَمْ يَبَقْ أَهْلُ بَيْتٍ لَهُمْ دَوْلَةٌ إِلَّا مَلَكُوا قَبْلَنَا لَيْلًا يَقُولُوا إِذَا رَأَوْا سِيرَتَنَا إِذَا مَلَكْنَا سِرَّنَا بِمِثْلِ سِيرَةِ هَؤُلَاءِ، وَهُوَ قَوْلُ اللَّهِ تَعَالَى: وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ.

امام باقر عليه السلام فرمود: دولت ما آخرین دولت هاست. هیچ خاندان صاحب دولتی نمی ماند مگر اینکه پیش از دولت ما به حاکمیت می رسد تا زمانی که سیره حکومتی ما را می بینند نگویند: «اگر ما هم به حاکمیت می رسیدیم همین گونه رفتار می کردیم» و این سخن خدای تعالی است که: «سرانجام نیک برای پرهیزکاران است».

الارشاد، جلد ۲، صفحه ۳۵۸.

وَرُوي أَنَّ الصَّادِقَ عليه السلام كَثِيرًا مَا يَقُولُ:

لِكُلِّ أَنَاثٍ دَوْلَةٌ يَرْقُبُونَهَا وَدَوْلَتُنَا فِي آخِرِ الدَّهْرِ تَظْهَرُ

روایت شده که امام صادق عليه السلام بسیار می فرمود: هر گروهی از مردم دولتی را انتظار می کشند و دولت ما در آخر الزمان ظاهر می شود.

روضة الواعظین، جلد ۱، صفحه ۲۱۲.

سخنان امام مهدی علیه السلام

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ علیه السلام: فَإِنَّا يُحِيطُ عَلَمُنَا بِأَنْبَاءِكُمْ وَلَا يَعْزُبُ عَنَّا شَيْءٌ مِنْ أَخْبَارِكُمْ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: ما از اخبار و اوضاع شما کاملاً آگاهیم و چیزی از حوادث و اتفاقات شما بر ما پوشیده نمی ماند.

بحار الانوار، جلد ۵۳، صفحه ۱۷۵.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ علیه السلام: إِنَّا غَيْرُ مُهْمِلِينَ لِمُرَاعَاتِكُمْ وَلَا نَاسِينَ لِدِكْرِكُمْ وَلَوْ لَا ذَلِكَ لَنَزَلَ بِكُمْ اللَّأْوَاءُ وَاصْطَلَمَكُمُ الْأَعْدَاءُ.

امام مهدی علیه السلام در توقیع شریفش به شیخ مفید فرمود: ما شما را رها نکرده و یادتان را از خاطر نبرده ایم و اگر توجهات ما نبود بلاها بر شما فرود آمده دشمنان، شما را پایمال می کردند.

الاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۹۷.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ علیه السلام: مَا يَحْبِسُنَا عَنْهُمْ إِلَّا مَا يَتَّصِلُ بِنَا مِمَّا نَكْرَهُهُ وَلَا نُؤْثِرُهُ مِنْهُمْ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: هیچ چیز باعث کناره گیری ما از شیعیان نمی شود مگر اخباری که از اعمال زشت ایشان به ما می رسد و ما را ناراحت می سازد و از آنان انتظار نداریم.

الاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۹۸.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِذَا أَذِنَ اللَّهُ لَنَا فِي الْقَوْلِ ظَهَرَ الْحَقُّ وَ
اضْمَحَلَّ الْبَاطِلُ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: هرگاه خداوند به ما اجازه دهد که
سخن بگوییم حق آشکار و باطل از میان می‌رود.

الاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۶۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنِّي لِأَمَانٌ لِأَهْلِ الْأَرْضِ كَمَا أَنَّ
النُّجُومَ أَمَانٌ لِأَهْلِ السَّمَاءِ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: من امان اهل زمینم همچنان‌که
ستارگان امان اهل آسمان‌ها هستند.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۸۵.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: أَنَا خَاتَمُ الْأَوْصِيَاءِ وَبِي يَدْفَعُ اللَّهُ
عَزَّوَجَلَّ الْبَلَاءَ عَنْ أَهْلِي وَشِيعَتِي.

امام مهدی علیه السلام فرمود: من خاتم اوصیاء هستم و خداوند
عزوجل به واسطه من بلا را از خاندانم و شیعیانم برطرف می‌کند.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۴۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: مَنْ كَانَ فِي حَاجَةِ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ كَانَ
اللَّهُ فِي حَاجَتِهِ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: هر کس در کار خدای عزوجل باشد
خداوند نیز در کار او خواهد بود.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۹۳.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: أَبِي اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ لِلْحَقِّ إِلَّا تَمَامًا وَلِلْبَاطِلِ
إِلَّا زَهُوقًا.

امام مهدی علیه السلام فرمود: اراده خداوند بر آن است که حق را
تمام و کامل نماید و باطل را نابود گرداند.

بحار الانوار، جلد ۵۰، صفحه ۲۲۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: وَلَوْ أَنَّ أَشْيَاعَنَا وَفَقَّهُمُ اللَّهُ لِبَطَاعَتِهِ عَلَى اجْتِمَاعٍ مِنَ الْقُلُوبِ فِي الْوَفَاءِ بِالْعَهْدِ عَلَيْهِمْ لَمَا تَأَخَّرَ عَنْهُمْ الْيُمْنُ بِلِقَائِنَا.

امام مهدی علیه السلام فرمود: اگر شیعیان ما - که خداوند آنان را به اطاعت از خود موفق بدارد - در وفای به عهدشان یکدل باقی می ماندند هرآینه سعادت دیدار ما از آنان به تأخیر نمی افتاد.

الاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۹۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: وَأَمَّا وَجْهُ الْإِنْتِفَاعِ بِي فِي غَيْبَتِي فَكَالْإِنْتِفَاعِ بِالشَّمْسِ إِذَا غَيَّبَهَا عَنِ الْأَبْصَارِ السَّحَابُ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: اما کیفیت بهره برداری مردم از من در دوران غیبتم مانند بهره وری آنان از خورشید است هنگامی که ابر، خورشید را از دیدگان می پوشاند.

الاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۷۱.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: فَأَعْلِقُوا بَابَ السُّؤَالِ عَمَّا لَا يَعْنِيكُمْ وَلَا تَتَكَلَّفُوا عِلْمَ مَا قَدْ كُفِيَتُمْ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: از پرسش سؤالاتی که سودی به حال شما ندارد اجتناب کنید و خود را برای دانستن دانشی که از شما نخواستہ اند به زحمت نیندازید.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۸۵.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: أَمَّا الْحَوَادِثُ الْوَاقِعَةُ فَارْجِعُوا فِيهَا إِلَى رُؤَاةِ حَدِيثِنَا فَإِنَّهُمْ حُجَّتِي عَلَيْكُمْ وَأَنَا حُجَّةُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: در پیشامدهایی که رخ می دهد به راویان حدیث ما مراجعه کنید که آنان حجت من بر شمایند و من حجت خدا بر ایشان.

کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۴۸۴.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: قُلُوبُنَا أَوْعِيَةٌ لِمَشِيَّةِ اللَّهِ فَإِذَا شَاءَ شِئْنَا.

امام مهدی علیه السلام فرمود: دل‌های ما ظرف‌هایی است برای مشیت و اراده الهی، پس هر گاه او بخواهد ما نیز می‌خواهیم.
غیبت طوسی، صفحه ۲۴۷.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى لَمْ يَخْلُقِ الْخَلْقَ عَبَثًا وَلَا أَهْمَلَهُمْ سُدىً.

امام مهدی علیه السلام فرمود: خداوند متعال مردم را بیهوده نیافریده و آنها را خودسر رها نکرده است.
بحار الانوار، جلد ۵۳، صفحه ۱۹۴.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: أَرْخَصَ نَفْسَكَ، وَاجْعَلْ مَجْلِسَكَ فِي الدَّهْلِيْزِ، وَاقْضِ حَوَائِجَ النَّاسِ، نَحْنُ نَنْصُرُكَ.

امام مهدی علیه السلام در نامه‌ای به آیت الله سید ابوالحسن اصفهانی فرمودند: خودت را (برای خدمت) در اختیار مردم بگذار و محل نشستن خود را در ورودی خانه قرار بده و حوائج مردم را برآور ما یاری‌ات می‌کنیم.
کلمة الإمام المهدی، صفحه ۵۶۵.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: فَمَا أَرْغَمَ أَنْفَ الشَّيْطَانِ أَفْضَلُ مِنَ الصَّلَاةِ فَصَلِّهَا وَارْغَمْ أَنْفَ الشَّيْطَانِ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: هیچ عملی بهتر از نماز بینی شیطان را به خاک نمی‌مالد، پس نماز بخوان و بینی شیطان را به خاک بمال.
کمال الدین، جلد ۲، صفحه ۵۲۰.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: سَجْدَةُ الشُّكْرِ مِنَ الزَّيْرِ السَّنَنِ وَأَوْجَبَهَا.

امام مهدی علیه السلام فرمود: سجده شکر (پس از نماز) از لازم‌ترین و واجب‌ترین سنت‌هاست.

الاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۸۷.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: فَلْيَعْمَلْ كُلُّ امْرِئٍ مِنْكُمْ بِمَا يَقْرُبُ بِهِ مِنْ مَحَبَّتِنَا وَيَتَجَنَّبُ مَا يُدْنِيهِ مِنْ كَرَاهَتِنَا وَسَخَطِنَا.

امام مهدی علیه السلام فرمود: هر یک از شما باید به آنچه که به وسیله آن به دوستی ما نزدیک می‌گردد عمل کند و از آنچه که خوشایند ما نبوده و کراهت و خشم ما در آن است دوری گیرند.
لاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۹۸.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: وَمَنْ بَخِلَ مِنْهُمْ بِمَا أَعَارَهُ اللَّهُ مِنْ نِعْمَتِهِ عَلَى مَنْ أَمَرَهُ بِصَلَاتِهِ فَإِنَّهُ يَكُونُ خَاسِرًا بِذَلِكَ لِأَوْلَاهُ وَآخِرَتِهِ.

امام مهدی علیه السلام فرمود: هر کس در دادن نعمت‌هایی که خداوند به او کرامت فرموده به کسانی که فرمان رسیدگی به آنها را داده بخل ورزد، در دنیا و آخرت زیانکار خواهد بود.
الاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۹۹.

قَالَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: قَدْ آذَانَا جُهَلَاءُ الشَّيْعَةِ وَحُمَقَاؤُهُمْ وَمَنْ دِينَهُ جَنَاحُ الْبُعُوضَةِ أَرْجَحُ مِنْهُ.

نادانان و کم‌خردان شیعه و کسانی که بال پشه از دینداری آنان محکمتر است ما را آزار می‌دهند.
الاحتجاج، جلد ۲، صفحه ۴۷۴.

الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ: يَا مَنْ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ أَنْجِزْ لِي مَا وَعَدْتَنِي وَاجْمَعْ لِي أَصْحَابِي وَصَبِّرْهُمْ وَانْصُرْنِي عَلَى أَعْدَائِكَ وَأَعْدَاءِ رَسُولِكَ وَلَا تُخَيِّبْ دَعْوَتِي.

امام مهدی علیه السلام: ای کسی که در وعده‌هایت تخلف نمی‌کنی و وعده‌های را که به من داده‌ای تحقق بخش، اصحابم را جمع کن و بر دامنه صبرشان بیفز و مرا بر دشمنانت و دشمنان پیامبرت یاری کن و دعایم را رد مکن.

بحار الانوار، جلد ۸۲، صفحه ۲۳۵.

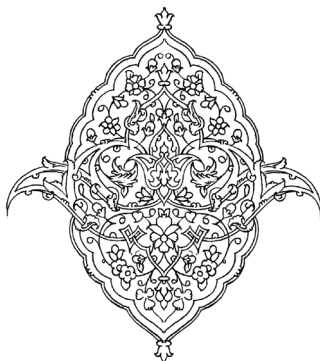

صلوات بر ولی امر المنتظر عليه السلام

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى وَلِيِّكَ وَابْنِ أَوْلِيائِكَ الَّذِينَ فَرَضْتَ طَاعَتَهُمْ وَ
 أَوْجَبْتَ حَقَّهُمْ وَأَذْهَبْتَ عَنْهُمْ الرِّجْسَ وَطَهَرْتَهُمْ تَطْهِيراً. اللَّهُمَّ
 أَنْصُرْهُ وَانْتَصِرْ بِهِ لِدِينِكَ وَأَنْصُرْ بِهِ أَوْلِيَاءَكَ وَأَوْلِيَاءَهُ وَشِيعَتَهُ وَ
 أَنْصَارَهُ وَاجْعَلْنَا مِنْهُمْ. اللَّهُمَّ أَعِزَّهُ مِنْ شَرِّ كُلِّ بَاغٍ وَطَاغٍ وَمِنْ شَرِّ
 جَمِيعِ خَلْقِكَ وَاحْفَظْهُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ وَعَنْ يَمِينِهِ وَعَنْ
 شِمَالِهِ وَاحْرُسْهُ وَأَمْنَعْهُ أَنْ يُوَصَلَ إِلَيْهِ بِسُوءٍ وَاحْفَظْ فِيهِ رَسُولَكَ وَ
 آلَ رَسُولِكَ وَأَظْهِرْ بِهِ الْعَدْلَ وَأَيِّدْهُ بِالنَّصْرِ وَأَنْصُرْ نَاصِرِيهِ وَاخْذُلْ
 خَاذِلِيهِ وَاقْصِمْ بِهِ جَبَابِرَةَ الْكُفْرِ وَاقْتُلْ بِهِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَ
 جَمِيعَ الْمُلْحِدِينَ حَيْثُ كَانُوا مِنْ مَشَارِقِ الْأَرْضِ وَمَغَارِبِهَا بَرِّهَا وَ
 بَحْرِهَا وَأَمْلَأْ بِهِ الْأَرْضَ عَدْلًا وَأَظْهِرْ بِهِ دِينَ نَبِيِّكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَاجْعَلْنِي
 اللَّهُمَّ مِنْ أَنْصَارِهِ وَأَعْوَانِهِ وَأَتْبَاعِهِ وَشِيعَتِهِ وَأَرِنِي فِي آلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ
 مَا يَأْمُلُونَ وَفِي عَدُوِّهِمْ مَا يَحْذَرُونَ إِلَهَ الْحَقِّ آمِينَ.

خدایا! درود فرست بر ولّیت و فرزند اولیائت، آنان که اطاعتشان را لازم و حقّشان را واجب فرمودی، و هرگونه پلیدی را از آنان دور ساختی، و آنان را پاک و پاکیزه گردانیدی. خدایا! او را یاری کن و دینت را به وسیله او یاری فرما، و دوستان خودت و دوستان و شیعیان و یاران او را به وسیله او نصرت بخش، و ما را نیز از آنان قرار ده. خدایا! او را از شرّ هر متجاوز و سرکش و از شرّ همه خلقت پناه ده و از پیش‌رو و پشت سر و از راست و چپ او را محافظت فرما، و از اینکه کمترین آسیبی به او رسد حفظ و حراستش فرما، و شأن پیامبرت و خاندان پیامبرت را در وجود او حفظ کن، و به دست او عدالت را آشکار گردان، و او را با یاری خود تأیید فرما، و یاوران او را یاری رسان، و آنان را که ترک یاری او کنند یاری مرسان، و به واسطه او سردمداران کفر را درهم کوب، و کافران و منافقان و تمام ملحدان را در هر جا که باشند در شرق و غرب زمین و در خشکی و دریا، از میان بردار، و به دست او زمین را از عدل و داد آکنده ساز، و دین پیامبرت را - که بر او و بر خاندانش درود باد - آشکار گردان، و مرا ای پروردگار از انصار و اعوان او و پیروان و شیعیانش قرار ده، و درباره آل محمد علیهم‌السلام آنچه را آرزوی آنان است (روی کار آمدن دولت حق) و درباره دشمنانشان آنچه را همواره از آن می‌ترسند (یعنی نابودیشان را) به من نشان ده. ای خدای حق! این دعا را مستجاب فرما.

مفاتیح الجنان.

اشعار

ای آنکه کسی سرو چو قدّ تو ندیده
چون لعل لبّ غنچه ز گلزار نچیده

چون نرگس مستت به همه گلشن عالم
نه دیده چنین دیده و نه گوش شنیده

خضر ار لبّ لعل تو نمی کرد تمنا
تا حشر به سرچشمه حیوان نرسیده

نشناخته گفتند گروهی که خدایی!
پس مرد شناسای تو را چیست عقیده؟

واقف نشد از سرّ تو ای مخزن اسرار
جز عارف چل ساله که در خرّقه خزیده

ذات تو معماست، به بویش نبرد پی
آنکس که یکی جرعه زجامت نچشیده

دانم به یقین گر به رخت پرده نبودی
کس یوسف کنعان به کلافی نخریده

می کرد تجلّی اگر این یوسف ثانی
دل‌باختگان، دل عوض دست بریده

در مردمك دیده و از دیده نهانی
پیدا و نهان، غیر خداوند که دیده؟

دانی زچه در پای گل سرخ بُود خار
از بس که به گلزار ز شوق تو دویده

از هجر تو در ساحت گلزار، عزادار
بلبل به نواخوانی و گل جامه دریده

دل فاخته سان بهر تو با نغمه کوکو
هر لحظه از این شاخ به آن شاخ پریده

از چیست که بلبل شده دلباخته گل؟
زین رو که یکی روز گلی دست تو دیده

زان روز که من باخته‌ام نرد محبت
دانسته‌ام آخر به کجا کار کشیده

دهری ست زند زلف تو اندر دل ما نیش
افسون نکند چاره این مار گزیده

پنهان زعدویی، زمحبان زچه‌ای دور؟
جانها به لب از هجر تو ای ماه رسیده

عیدست جهانی همه در وصل گل و مُل
جز من که زهجرت دلم از عیش کپیده

آیا شود آن دم که کنی تازه روانم؟
زان باد صباحی که زکوی تو وزیده

آیا شود آن روز که بینیم به یک بار
آن یار؟ گذشتیم زمّرات عدیده!

زین رو شده آهوی ختا شهره آفاق
کاندر حرم قدس تو یک لحظه چریده

شد چشم سپید از پی دیدار تو، تا کی
از دامن وصل تو بُود دست بریده؟

تا چند به هجران تو باشیم گرفتار؟
رحمی بکن ای آهوی از دشت رمیده

صد شکر نمودیم و رسیدیم به شعبان
کاین ماه دگر باره به ما روح دمیده

گو تهنیت عید به آن نور مجسم
کامروز خدا بر همه خلق گزیده

«ممتاز» به شب روز، دعاگو و ثنا جو
هست از نظر لطف تو این طرفه قصیده

جز شربت لطف تو نداریم تمنا
حلوا به کسی ده که محبت نچشیده

از شیخ فضل الله نوری قدس سره

ای شه فرّخ رخ گردون اساس
کز تو هُژبر فلک اندر هراس

تاجور از آیت اَمَّن یُجیب
پیش روِ رایتِ فتحِ قریب

خادم درگاه تو روح الامین
خادمهٔ بارگهت حور عین

رأی تو چون رأی خدا مستقر
حکم تو چون حکم قضا کارگر

از تو عیان طنطنهٔ حیدری
با تو سزد کبکبهٔ داوری

چهره عیان ساز و جهان تازه کن
روی زمین را پر از آوازه کن

نام خدا برده خلائق ز یاد
شرع نبی رفته اساسش به باد

خون شده دل‌ها همه از انتظار
هجر تو افکنده به جان‌ها شر

شام فراق تو چرا بی سحر؟
آه دلِ خسته چرا بی اثر؟

قیم هر امر تویی کن قیام
کشور خود را بده ای شه نظام

وقت رسید آنکه به شمشیر حادّ
روی زمین پرکنی از عدل و داد

خیز و دل ختم رسل شاد کن
شیر خدا را ز غم آزاد کن

فاطمه را آه و فغان کن خموش
هم زحسن آتش جان کن خموش

وقعهٔ طف را بیر از یادشان
شاد کن ای شه دل ناشادشان

شعله به عالم فکن از برق تیغ
خونِ شه تشنه ستان بی دریغ

قُلزم خون کن همه روی زمین
از پی خون خواهی سالار دین

جدّ غریبت ز قفا سر جداست
پیکرش افتاده به دشت بلاست

زیز سم اسب تنش پای مال
سر به نی انگشت نما چون هلال

حلق صغیرش هدف تیر شد
خون به گلویش عوض شیر شد

زینب خونین جگر از کین اسیر
آل پیمبر همگی دست گیر

دختر زهرا و رخ بی حجاب!
مجلس نامحرم و بزم شراب!

عابد بیمار کجا غل کجا
لطمه کجا و رخ چون گل کجا
لعل لبی را که نبی می مکید
گشت بس آزرده ز چوب یزید

آن سر پاکی که سر اولیاست
باعث ایجاد همه ماسواست

گاه به طشت زر و گه بر درخت
گه روی خاکستر و گه زیر تخت

از آیت الله شیخ محمد نهاوندی قدس سره

نفسِ بادِ صبا مُشکِ فشان خواهد شد
عالمِ پیرِ دگرباره جوان خواهد شد

ارغوانِ جامِ عقیقی به سمن خواهد داد
چشمِ نرگس به شقایقِ نگران خواهد شد

این تَطاوُل که کشید از غمِ هجران بلبل
تا سراپرده گلِ نعره زنان خواهد شد

گر زمسجد به خرابات شدم خرده مگیر
مجلسِ وعظِ دراز است و زمان خواهد شد

ای دلِ ارِ عشرتِ امروز به فردا فکنی
مایه نقدِ بقا را که ضمان خواهد شد؟

ماه شعبان منِه از دستِ قدح، کاین خورشید
از نظر تا شبِ عیدِ رمضان خواهد شد

گلِ عزیز است غنیمتِ شمردش صحبت
که به باغِ آمدِ ازاین راه و ازآن خواهد شد

مطربا مجلسِ اُنس است غزلِ خوان و سرود
چند گویی که چنین رفت و چنان خواهد شد

حافظ از بهر تو آمد سويِ اقلیمِ وجود
قدمی نه به وداعش که روان خواهد شد

صورتِ شاهد ازل جلوه گر از جمال تو
معنی حُسن لم یَزَل در خور خط و خال تو

جام جهان نمای جم، ساغر دُرد نوش تو
طلعتِ لیلی قَدَم آینه مثال تو

کوکب دُرّی فلک شمع درِ سرای تو
سرمه دیده مَلک خاک ره نِعال تو

عرصه فرش ساحت گوشه نشین گدای تو
قُبّه عرش حلقه منطقه جلال تو

دفتر علم و معرفت، نسخه حکمت و ادب
نقطه مُهملی است در دایره کمال تو

ماه دو هفته بنده حُسن یگانه روی تو
پیر خرد به معرفت کودک خردسال تو

رَفَرِ عقل پیر اگر از سرِ سدره بگذرد
باز نمی رسد به اوّل قَدَم خیال تو

نخله طور اگر گهی دم زند اَنَا اللّٰهی
داد سَماع می دهد مطرب خوش مَقال تو

گلشن جان نمی دهد چون تو گلی دگر نشان
خُلدِ چنان نپرورد سرو به اعتدال تو

خضر اگرچه زندگی ز آب حیات یافته
باز کند دوندگی در طلب زلال تو

ای به فدای ناز تو وان دل دلنواز تو
سوخت ز سوز ساز تو «مُفتقر» نَوال تو

از آیت الله محمد حسین غروی اصفهانی قدس سره